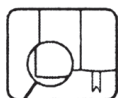

HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ

BIBLIATANULMÁNYOK
TANÍTÓI MELLÉKLETTEL

2021. április, május, június

Gerhard F. Hasel korábbi írása alapján

Fordította:

Zarkáné Teremy Krisztina (tanulmányok)

Zakariás Loránd (tanítói melléklet)

evs
editura viață și sănătate
PANTELIMON 2021

©2021 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *“The Promise: God’s Everlasting Covenant”*

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Gerhard F. Hasel korábbi írása alapján

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói melléklet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szócs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASEL, GERHARD F.

Az ígéret: Isten örök szövetsége: 2021. április, május, június /
Gerhard F. Hasel; trad.: Zarkáné Teremy Krisztina, Zakariás Loránd.
– Pantelimon: Viața și Sănătatea, 2021

ISBN xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

I. Zarkáné Teremy, Krisztina (trad.)

II. Zakariás, Loránd (trad.)

Tartalom

<i>A szövetség</i>	4
<i>Bibliatanulmány vagy tévéműsor?</i>	6
1. Mi történt?.....	11
2. Szövetségi bevezetés	21
3. „Örök időkre”	32
4. Örök szövetség	43
5. Az ígéret gyermekei.....	54
6. Ábrahám utódai	65
7. Szövetségkötés a Sínainál	75
8. Szövetségi törvény	86
9. A szövetség jele	97
10. Új szövetség	108
11. Szentély az új szövetségben	119
12. Szövetségi hit	130
13. Az új szövetség szellemében élni	141

A szövetség

1588-ban egy fiatal angol nő (héthónapos terhesen) kinézett a tengerre, és meglátta, hogy a spanyol Armada százharminc, erősen felfegyverzett hajója a sziget felé közeledik, támadásra készen. Annyira megrémült, hogy idő előtt elindult a szülése, és a *félelem* volt a bába. A félelem valójában találó kép a nő gyermekére, Thomas Hobbes-ra, aki Európa egyik legnagyobb politikai filozófusa lett. Olyan korban élt, amikor Angliát polgárháború és vég nélküli vallási erőszak pusztította. Hobbes leírta, hogy erős, átfogó irányítás nélkül az emberek a folytonos félelem állapotában élnek – félnek a stabilitás hiánya miatt, félnek a hódítóktól, de leginkább a haláltól. „Mindenki harcol mindenkivel” – állapította meg, és figyelmeztetett, hogy ha nem hoznak valamilyen radikális döntést, az emberi élet csak „magányos, szegény, borzasztó, állatias és rövid” lesz.

Miben látta a megoldást? Hobbes szerint csak egy út van: az embereknek egyetlen hatalom irányítása alá kell állniuk, amely a külön akaratukat egyetlen akarattá redukálja, teljhatalmat gyakorol felettük. Ez a hatalom, ez az uralkodó – legyen az egy ember vagy egy testület – a nemzet feletti abszolút uralmával véget vethet az életüket oly félelmetessé és bizonytalanra tévő rettenetes állapotoknak. Más szóval, jogaiért cserébe a nép békét és biztonságot kap. Hobbes azt nevezte „szövetségnek”, amikor a nép átruhazza a hatalmat az uralkodóra. A szövetség gondolata azonban távolról sem Hobbes-tól ered. Évezredekkel korábban Isten szövetséget kötött Izraellel, persze ennek a gyökerei még korábbi időkig nyúlnak vissza. Hobbes szövetségétől eltérően, amit a nép kezdeményezett és léptetett életbe, ezt a Mindenható, az ég és a föld Teremtője kezdeményezte és hirdette ki. Továbbá míg Hobbes szerint a szövetség egyedüli motivációja a félelem, az Úr szövetségének mozgatórugója a szeretet – Isten szeretete az elesett emberiség iránt, ami a keresztre vezette. Mi tehát viszozzuk Isten szeretetét azért, amit Krisztus értünk tett, és Hobbes szövetségéhez hasonlóan, amelynek értelmében az alattvalóknak meg kell hajolniuk az uralkodó előtt, mi is alávetjük magunkat Istennek – a bűneinket, a félelmeinket, a helyesről és helytelenről alkotott elferdült nézeteinket. Nem azért tesszük ezt, hogy cserébe megszerezzünk valamit, hanem azért, mert már megkaptuk a lehető legjobbat, amit a Mindenható adhat – Jézus Krisztust és az egyedül benne található megváltást.

És ez hogyan történik? Egyszerű, mint egy csere: Krisztus elveszi a bűneinket és a saját igazságát adja helyette. Neki köszönhetően Isten olyan igaz-

nak tekint bennünket, mint Ő maga. Így többé nem tulajdonít nekünk bűnt, annak már nem kell elválasztania bennünket tőle. Gyilkosok, házasságtörők, vakbuzgók, hazugok, tolvajok, sőt még a vérfertőzők is olyan igaznak tekintethetők, mint Isten maga. Ezt a csodálatos ajándékot, az igaznak nyilvánítást pedig az ember hit által, egyedül hit által kaphatja. Ezért beszélünk „hit általi megigazulásról”.

Csakhogy ez még nem minden! Gyilkosok, házasságtörők, vakbuzgók, hazugok, tolvajok, sőt még a vérfertőzők is Jézus által kapcsolatba léphetnek Istennel, mert Jézus vére nemcsak bűnbocsánatot, hanem megtisztítást, gyógyítást és helyreállítást is eredményez. Krisztus által újjászületünk, és ezzel a tapasztalattal Isten a szívünk hústábláira írja szent törvényét. Így a gyilkosok, házasságtörők, vakbuzgók, hazugok, tolvajok és a vérfertőzők többé már nem teszik azt, amit azelőtt. A bensőnkben lévő törvény szerint és által a hívő egész élete átalakul. Az újjászületett ember igyekszik azt megvalósítani, amit Isten helyez belé, és ehhez a vágyhoz Isten erejének ígérete társul. Ez a lényege annak, hogy mit jelent szövetséges kapcsolatban élni Istennel. Ebben a negyedévben közelebbről megvizsgáljuk Isten szövetségét, amit felkínál és amit megkövetel. Több forrásmunkát is igénybe vettünk, a tanulmány mégis főként a néhai Dr. Gerhard Hasel munkája alapján készült, akinek az észrevételei az Igével kapcsolatban (amelyben kinyilatkoztatást találunk a szövetség ígéreteiről) bátorítást, reménységet és megértést kínálnak, hogy megtanulhassunk valamit, amit Hobbes talán sosem értett meg: *„A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet”* (1Jn 4:18).

Gerhard F. Hasel (PhD Vanderbilt Egyetem) a Hetednap Adventista Egyház Andrews Egyetemének Teológiai Szemináriumán az Őszövetség és a Bibliai teológia professzora volt. 1981–1988 között a Szeminárium dékánjaként szolgált, és huszonhét éven át vezette a ThD/PhD tanulmányi programokat.

Bibliatanulmány vagy tévéműsor?

„Az Ige iskolája” (Școala Cuvântului) tévéműsor, nem tévében közvetített bibliatanulmány. Azok számára, akik tudják, mit jelent egy tévéműsor, e kijelentésem túlzottnak tűnhet, mivel azon kívül, hogy a Reménység Televízió programrácsában szerepel, és nézői, követői vannak, a műsornak elég sok hiányossága van. Azokban tehát, akiknek az elvárásait a Szombatiskola programjának szerkezete és lebonyolítási módja határozza meg, a bevezetőm első mondata elégedetlenséget válthat ki. Következésképpen néhány néző szemrehányó reakciói közt volt olyan kérdés is, amely jelezte: sokan szeretnék, ha a szóban forgó tévéműsor a gyülekezetben tartott szombatiskolai istentiszteletek szerkezetét tükrözné. „Végső soron” – érvelt valaki – „nem ugyanezt teszik a »Hope Channel«-nél is?” (A „Hope Channel” Egyesült Államokbeli adventista tévéhálózat.)

Az első csoporthoz tartozóknak – akiknek úgy tűnhet, hogy a „tévéműsor” besorolás „Az Ige iskolája” c. műsor esetében túlzás – igazat adok, legalábbis bizonyos mértékben. A minőségi tévéműsorok ugyanis nem kis költséggel és nem önkéntesekkel készülnek, ahogy „Az Ige iskolája” egyébként. Mindazonáltal továbbra is nagy érdeklődésnek örvend ez a műsor, és nemcsak az adventista, hanem az egyházunkon kívüli széles tévé néző közösség körében is. És mindez annak ellenére, hogy az idő folyamán a műsor formátuma különböző metamorfózisokon ment keresztül, ami a műsor időtartamát, programrácsban elfoglalt pozícióját és a meghívottak típusát és számát illeti.

A második csoporthoz tartozók számára, akik amiatt elégedetlenkednek, hogy „Az Ige iskolája” nem a gyülekezeti Szombatiskola szerkezetét tükrözi, fel szeretném hívni a figyelmet néhány fontos szempontra, nem az adott helyzet megindoklása végett, hanem azért, hogy olyan tényeket tudatosítsak a nézőkben, amelyek nem mindig világosak számukra, képernyő előtt ülők számára.

Ha a Reménység Tévé zárt rendszerű, kizárólag az Adventista Egyház tagjai számára sugárzó televízió volna (ha így lenne, mi értelme lenne?), „Az Ige iskolája” lehetne specifikus karakterisztikájú tévés bibliatanulmány, annak minden tartozékával: közös ének, ima, adománygyűjtés, az „aranyzöveg” felolvasása, stb. Csakhogy az Adventista Médiaközpont (beleértve a Reménység Tévé is), egyházunk misszióját szem előtt tartva, olyan kommunikációs eszköz, amelynek a termékei elsősorban a Bibliát és az adventista értékrendet nem ismerő széles nézőközönséghez szólnak. Ez az oka annak,

hogy a műsorban használt nyelvezetben mellőzik az adventista zsargon kifejezéseit, mint például: a „testvér”, „nőtestvér”, „lecke”, „gyülekezet”, „áhitat” szavakat.

Attól, hogy úgymond a műsor „védnöke” a Szombatiskola Osztály, és a témája az éppen aktuális heti bibliatanulmányra épül, még nem kell híven tükröznie a gyülekezeti szombatiskolai istentisztelet szerkezetét (kérdések, válaszok). A szombatiskolai tanulmányok témája és tartalma csupán ürügy bizonyos aktuális problémák megvitatásához egy olyan tévéműsor keretében, amely országosan fogható, sőt, a világhálónak köszönhetően az országhatárokon túl is!

Felvetődött az ötlet, hogy a műsort a Reménység Tévé stúdióján kívüli helyszíneken is felvegyék, ehhez azonban nemcsak a megfelelő kellékek (díszletelemek, megvilágítás) beszerzése és beállítása szükséges, hanem adottak kell, hogy legyenek további, alapvető feltételek is, amelyek biztosítása a jelen körülmények között nagyon nehéz, ha éppen nem lehetetlen: megfelelő meghívottak beazonosítása és meghívása, a műszaki stáb kiszállása vagy olyan külső munkatársak bérlése, akiknek a szakmai felkészültsége megegyezik a Reménység Tévé követelményeivel, és képes biztosítani a műsor grafikai és műszaki színvonalát, és nem utolsó sorban számolni kell az előre nem látható helyzetekkel, amelyek gyakran jelentkeznek, s amelyeket összehasonlíthatatlanul nehezebb kezelni a bukaresti stúdióon kívüli helyszíneken.

Talán már rég közölnöm kellett volna ezeket a pontosításokat. Így talán azok, akik „a lecke tanulmányozását” követelik „Az Ige iskolája” c. műsортól, megértették volna a szerkesztők szándékát, és frusztráció nélkül, az adventista környezetén kívüli nézők „szemével” követhették volna az adást. Ha e sorok elolvasása után még mindig nem lenne világos valaki számára, hogy mi a célunk „Az Ige iskolája” c. műsorról, a válaszom a következő: Megpróbálunk minőségi tévéműsort készíteni! És hogy ez milyen mértékben sikerül, arra a médiaszakemberek véleménye és a közönség érdeklődése a válasz.

Florian Ristea,
Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztály, Romániai Unió

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk értük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreit a következő weboldalról tölthetjük le: www.resurse.adventist.pro. A videoállományban értékes, gyakorlatba átültethető missziós ötleteket találhatunk.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

ÁPRILIS	MÁJUS	JÚNIUS
1. Mikeás 2	1. Zakariás 14	1. Máté 27
2. Mikeás 3	2. Malakiás 1	2. Máté 28
3. Mikeás 4	3. Malakiás 2	3. Márk 1
4. Mikeás 5	4. Malakiás 3	4. Márk 2
5. Mikeás 6	5. Malakiás 4	5. Márk 3
6. Mikeás 7	6. Máté 1	6. Márk 4
7. Náhúm 1	7. Máté 2	7. Márk 5
8. Náhúm 2	8. Máté 3	8. Márk 6
9. Náhúm 3	9. Máté 4	9. Márk 7
10. Habakuk 1	10. Máté 5	10. Márk 8
11. Habakuk 2	11. Máté 6	11. Márk 9
12. Habakuk 3	12. Máté 7	12. Márk 10
13. Sofóniás 1	13. Máté 8	13. Márk 11
14. Sofóniás 2	14. Máté 9	14. Márk 12
15. Sofóniás 3	15. Máté 10	15. Márk 13
16. Aggeus 1	16. Máté 11	16. Márk 14
17. Aggeus 2	17. Máté 12	17. Márk 15
18. Zakariás 1	18. Máté 13	18. Márk 16
19. Zakariás 2	19. Máté 14	19. Lukács 1
20. Zakariás 3	20. Máté 15	20. Lukács 2
21. Zakariás 4	21. Máté 16	21. Lukács 3
22. Zakariás 5	22. Máté 17	22. Lukács 4
23. Zakariás 6	23. Máté 18	23. Lukács 5
24. Zakariás 7	24. Máté 19	24. Lukács 6
25. Zakariás 8	25. Máté 20	25. Lukács 7
26. Zakariás 9	26. Máté 21	26. Lukács 8
27. Zakariás 10	27. Máté 22	27. Lukács 9
28. Zakariás 11	28. Máté 23	28. Lukács 10
29. Zakariás 12	29. Máté 24	29. Lukács 11
30. Zakariás 13	30. Máté 25	30. Lukács 12
	31. Máté 26	

1.
TANULMÁNY

március 27 – április 2.

Mi történt?

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 1:28-29; 2:7, 18-25; 3:15;
Zsoltár 100:3; Apostolok cselekedetei 17:26*

Szombat délután

Alapige: „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra... Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt; férfivá és asszonnyá teremté őket.” (1Móz 1:26-27)

Az emberiség megteremtésének bibliai beszámolója reménységről, boldogságról és tökéletességről szól. Isten a teremtés minden napja végén kijelentette, hogy „jó”. Akkor természetesen nem voltak még tájfunok, földrengések, éhínségek és betegségek.

Mi történt tehát?

A teremtés hatodik napja azzal zárult, hogy Isten kijelentette: „igen jó”, hiszen aznap a saját képére teremtette meg az embereket. *Mózes első könyvének* beszámolója szerint illet addig még nem tett. Új teremtményei minden tekintetben tökéletesek voltak, amilyeneknek lenniük kellett, hiszen Isten a saját képére alkotta meg őket. Szükségképpen nem lehettek köztük gyilkosok, tolvajok, hazugok, csalók és hasonló hitvány emberek. Mi történt?

Az e heti tanulmányunk a teremtéssel foglalkozik – mit alkotott meg Isten kezdetben, majd pedig mi lett a tökéletes teremtett világgal. Végül érintjük a negyedév témáját: Mit tesz Isten azért, hogy a dolgok ismét helyreálljanak?

HETI ÁTTEKINTÉS: Mit tanít a Biblia a kezdetekről? Milyen kapcsolatot tervezett Isten az emberiséggel? Mi volt a célja a jó és a gonosz tudásának fájával? Közvetlenül a bűneset után milyen reményt adott az Úr Ádámnak és Évának?

Április 3. – A könyvevangélisták szombatja

„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet” (1Móz 1:1).

Egy tudós éppen befejezte az előadását, amit a nap körül keringő bolygók pályájáról és a napnak a galaxis középpontja körüli pályájáról tartott, amikor egy fekete teniszcipős idős hölgy felállt, és kijelentette, hogy a föld egy lapos korong, ami egy teknős hátán ül. A tudós viccelődve megkérdezte: A teknős min ül? A nő azt válaszolta, hogy egy másik teknősön. „Asszonyom – folytatta a tudós tréfásan –, és az a teknős min ül?” „Egy másik teknősön!” Majd mielőtt a professzor tovább kérdezhetett volna, hogy az a teknős min ül, az idős hölgy felcsattant, az ujjával hadonászva: „Kár a szóért, fiacskám! Végig teknősök vannak.” Aranyos történet, ami valójában az emberi élet legfontosabb kérdését érinti, azt, hogy milyen is a világegyetem. Milyen a világ, ami-ben találjuk magunkat, méghozzá nem a saját döntésünk következtében? Miért vagyunk itt? Hogyan kerültünk ide? Végül hová jutunk? Ezek a legalapvetőbb kérdések, amelyeket az ember feltehet, mert a nézetünk arról, hogy kik vagyunk és hogyan kerültünk ide, mindenképpen befolyásolja azt, ahogyan vélekedünk az életünkről és a tetteinkről.

- 1. Keressük ki a következő verseket: 1Móz 1:1; Zsolt 100:3; Ézs 40:28; ApCsel 17:26; Ef 3:9; Zsid 1:2, 10! Hogyan válaszol az iménti kérdésekre mindegyik ige a maga módján? Mi a közös pont bennük?**

Érdekes 1Móz 1:1 versében (sőt a többi szövegben is): az Úr nem akarja bizonyítani, hogy Ő a Teremtő. Nem találunk bonyolultan kidolgozott érveket ennek alátámasztására, csak egyszerű és világos kijelentést, igazolásra, magyarázatra és bizonyításra tett bárminemű kísérlet nélkül. Vagy elfogadjuk hittel, vagy nem. Valójában a hit az *egyetlen* módja annak, hogy ezt elfogadhassuk, méghozzá egészen egyszerű okból: egyikünk sem volt még itt, hogy láthatta volna a teremtés folyamatát. Logikai képtelenség a saját teremtetésünk tanúinak lenni. Még a szekuláris embereknek is hittel kell elfogadniuk, bármilyen nézetet kövessenek is az eredetet illetően, és éppen abból az okból, mint a teremtésben hívőknek, hiszen egyikünk sem volt akkor jelen, hogy megtekinthesse az eseményeket.

Isten kéri, hogy higgyünk benne mint a Teremtőben, de nem nyomós okok nélkül. Hit szükséges szinte bármihez, amit elfogadunk. Írjuk le, mi minden indokolja, hogy azért vagyunk itt, mert a Teremtő szándékosan helyezett ide bennünket, nem pedig pusztán véletlen folytán élünk!

- 2. A Biblia kijelenti, hogy Isten az embert – a férfit és a nőt – a saját képére teremtette (1Móz 1:27). Ennek alapján válaszoljunk az alábbi kérdésekre!**

Mit jelent az, hogy Isten a saját képére teremtett bennünket? Milyen tekintetben vagyok „Isten képe”? _____

Mózes első könyvének beszámolója szerint az emberen kívül teremtett az Úr mást is a saját képére? Ha nem, az mit árul el egyedi státuszunkról, szemben a többi földi teremtménnyel? Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből az ellentétből? _____

Még mit találunk az emberiség megteremtésének a történetében, ami az Úr többi alkotásától különválasztja az embert? Lásd 1Móz 2:7, 18-15!

Istenről ugyan emberi kifejezésekkel tudunk csak beszélni, de nem feledkezhetünk el arról, hogy Ő lelki természetű (Jn 4:24), akinek isteni tulajdonságai vannak. Mindössze annyit mondhatunk, hogy fizikai, szellemi és lelki természetünkkel bizonyos módon tükrözzük a Teremtő Istent. Hogy mennyi maradt meg ebből bennünk, azt még titok övezi, legalábbis számunkra. A Bibliában azonban hangsúlyt kap az értelmünk lelki és szellemi oldala is, mint amit fejleszthetünk és erősíthetünk. Az emberi értelem sajátos volta teszi lehetővé, hogy olyan kapcsolatban álljunk Istennel, ami lelkileg táplál, erősít, amire a földi teremtett világ többi része úgy tűnik, nem képes.

Figyeljük meg a nő teremtéséről szóló leírás sajátosan egyedi voltát! A nőknek és a férfiaknak egyaránt különleges kiváltsága, hogy Isten a saját képére alkotta meg őket. A teremtési történetben semmiféle utalást nem találunk arra, hogy az egyik alsóbbrendű volna a másiknál. Maga Isten teremtette meg mindkettőjüket, ugyanabból az anyagból, kezdettől fogva egyenlővé téve őket, és különleges kapcsolatot alakított velük. Ugyanúgy lehetőségük volt erősíteni Istentől kapott jellemüket, hogy azzal az Urat dicsőítsék.

„Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki »segítőtársat« – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatta fejként Ádámot, nem taposhatta lábbal őt mint alsóbbrendűt, hanem mellette kellett állnia mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 20. o.).

Figyeljük meg, hogy mit mondott először Isten az embereknek, legalábbis ahogyan a Bibliában olvassuk! Arról beszélt nekik, hogy utódokat nemzhetnek, akik hasonlóak lesznek hozzájuk. Rámutatott a földre is, a teremtett világra, és azt mondta, hogy töltsék be a földet, hajtsák uralmuk alá, uralkodjanak rajta. Bemutatta nekik a növényeket is, amelyekkel táplálkozhattak. Röviden tehát, a Biblia szerint Istennek a férfihoz és a nőhöz intézett első szavai kifejezetten a fizikai világgal való kölcsönhatásukat, kapcsolatukat érintették.

3. 1Móz 1:28-29 alapján hogyan tekint Isten a fizikai világra? Utal ezekben a versekben valami arra, hogy az anyagi dolgok és az élvezetük rosszak volnának? Az emberi történelem kezdeti jeleneteiből milyen tanulságokat vonhatunk le a teremtett világhoz való viszonyt illetően?

Isten ezekkel a szavakkal tette meg az első lépéseket az emberiséggel való kapcsolatában. Megszólította őket, parancsokat adott nekik, meghagyta, hogy mit tegyenek. Szavai a felelősségükre is rámutattak. Rájuk bízta az uralmat a csodálatos világ felett, amit Ő maga teremtett meg.

4. 1Móz 1:28 versében azt olvassuk, hogy Isten megáldotta Ádámot és Évát. Mit jelent ez? Milyen kapcsolatra következtethetünk ebből, ami a Teremtőhöz fűzte őket?

Isten úgy szólt Ádámhoz és Évához, mint értelmes lényekhez, akik válni tudnak jóságára és kapcsolatban állhatnak vele. Teremtményként-gyermekként Ádám és Éva függött a Teremtő-Atya áldásától és gondviselésétől. Isten mindennel körülvette őket, amire szükségük volt, pedig ők nem tettek semmit azért, hogy ezt kiérdemeljék. Egyszerűen csak elfogadták azt, amiért nem dolgoztak meg.

Amikor a férfi és a nő teremtéséről olvasunk, láthatunk olyan elemeket a bűneset előttről, amelyek bemutatják, hogy Isten milyen kapcsolatban kíván lenni velünk most, a bűneset után. A mai tanulmányt újra áttekintve keressünk párhuzamokat, amelyek segítenek megérteni, bűnös emberként hogyan viszonyulhatunk Istenhez!

„És azt parancsolta az ÚR Isten az embernek: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17, ÚRK).

Ez a próba lehetőséget biztosított Ádámnak és Évának, hogy éljenek a szabad akaratukkal. Arra is készítette őket, hogy vagy pozitív, vagy negatív módon viszonyuljanak a Teremtővel való kapcsolatukhoz. Ez is mutatja, hogy Isten szabad, erkölcsi lényeknek teremtette őket. Végére is, ha nem lett volna lehetőségük az engedetlenségre, vajon miért figyelmeztette őket Isten a veszélyre? „A fejezet eddigi részei a csúcsponthoz [1Móz 2:16-17] vezető utat készítették elő. Az emberiség jövője egyedül e tiltáson összpontosult. Az embert nem zavarta össze temérdek kérdés, csak egyetlen isteni rendelkezést kellett észben tartani. Jahve a kegyelme tanújelét adta azzal, hogy a parancsok számát egyre korlátozta. Továbbá az is érzékeltette e parancsolat fájdalomtól mentes voltát, hogy széleskörű engedéllyel állította szembe: »A kert minden fájáról bátran egyél« (1Móz 2:16)” (H. C. Leupold: *Exposition of Genesis*. 1. köt. Columbus, OH., 1942, Wartburg Press, 127. o.).

Amikor Isten az akaratára iránti engedelmességre szólította Ádámot és Évát, azzal kimondta: Én vagyok a Teremtő, a saját képemre alkottalak benneteket. Bennem marad fenn az életetek, általam éltek, mozogtok és léteztek. Mindent a rendelkezésekre bocsátottam, ami a jólétekhöz, boldogságotokhoz kell (élelmet, otthont, emberi társaságot), a föld uralkodójának tettelek meg benneteket, az én fennhatóságom alatt. Amennyiben hajlandóak vagytok szeretetből megerősíteni velem ezt a kapcsolatot, akkor az Istenetek lesztek, ti pedig a gyermekeim lesztek. Úgy erősíthetitek meg ezt a kapcsolatot és az azzal járó bizalmat, ha egyszerűen csak engedelmeskedtek e konkrét parancsoknak.

Az Istennel való kapcsolatunk végeredményben csak akkor lehet jó és tartós, ha önként választjuk, hogy elfogadjuk az akaratát. Az elutasítása lényegében a tőle való függetlenség kifejezése, amivel azt érzékelteti az ember, hogy úgy érzi, nincs szüksége Istenre. Ez az a választás, aminek a következménye a gonosz megismerése, a gonoszság pedig elidegenedéshez, magányhoz, keserűséghez és halálhoz vezet.

Isten a hűség és a hit próbája elé állította Ádámot és Évát. Hűségesek maradnak Teremtőjükhöz, aki ellátta őket mindazzal, amire szükségük volt, ráadásul gyönyörűséges világba helyezte őket, vagy pedig inkább a saját útjukra térnek, Isten akaratától függetlenül magukat?

- 5. Akiket ismerünk, azoknak hajlamosak vagyunk hinni, de ösztönös bennünk a bizalmatlanság azokkal szemben, akiket nem ismerünk. Természetes lett volna, ha Éva bizalmatlanul tekint Sátánra, aki ha bármiféleképpen közvetlenül támadja Istent, kiváltotta volna Éva védekezését. Milyen lépésekhez folyamodott tehát Sátán, hogy megkerülje Éva természetes védekező mechanizmusát? 1Móz 3:1-6**

„Bármennyire szomorú és súlyos is volt Éva törvényszegése, lehetséges veszélyekkel terhes az emberiségre nézve, az ő választása következtében a büntetés nem terjedt ki szükségképpen az egész emberi nemzetségre. Nem Éva, hanem Ádám tudatos döntése miatt – aki teljes mértékben tisztában volt Isten kijelentett akaratával – lett a bűn és a halál az emberiség elkerülhetetlen sorsa” (*The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 231. o.).

Az égbekiáltó törvényszegés és Isten parancsolatának figyelmen kívül hagyása következtében megtört a kapcsolat Isten és az emberiség között. Változás következett be: az Istennel való közvetlen találkozás helyett az ember félve menekült az Úr színe elől (1Móz 3:8-10). Elidegenedés és elszakadás váltotta fel a közösséget és a kapcsolatot. Megjelent a bűn, majd követte minden csúf következménye. Az emberiségre örök pusztulás várna, ha nem történik valami.

- 6. E tragédia idején mit mondott Isten, amivel reményt és ígéretet adott? Lásd 1Móz 3:15!**

Istennek a prófétai reménységet közlő, meglepő szava kifejezi, hogy ellenségeskedést támaszt a kígyó és az asszony, az asszony *Utóda* és a kígyó *utóda* között. Ennek a folyamatnak a csúcspontján megjelenik az asszony magvából való Utód, és halálos ütést mér Sátán fejére, aki csak arra lesz képes, hogy megmarja a Messiás sarkát. Ádám és Éva a teljes kétségbeesés idején reményt találhatott ebben a messiási ígéletben, ami átformálhatta a létüket, mert Istentől származott és Ő garantálta. A Messiás és a végső győzelem ígérete, ha akkor mégoly titokzatos is volt a kijelentés róla, eloszlatta a bűnük okozta gázszos hangulatot.

Olvassuk el 1Móz 3:9 versét, amely szerint Isten megkérdezte Ádámot és Évát: „Hol vagy?” Természetesen tudta, hol voltak. Szavai nem kárhoztatást fejeztek ki, inkább így kívánta visszavezetni önmagához a bűntudattal terhelt embereket.

Péntek, április 2.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Bibliából felhívások áradnak a bűnösöknek, a visszaesőknek is. Nézzük meg Zsolt 95:7-8, Ézs 55:1-2, 6-7, Lk 15:3-7 és 19:10 verseit! Még milyen ígéret találunk?

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés”, „Kísértés és bukás” és „A megváltás terve” c. fejezetei, 18–44. o.

„*Hol vagy?*« – Azt hiszem, Istennek ebben a két szavában egy evangéliumi prédikáció volt, amely a fák sűrűjén át eljutott a menekülők viszkető füléhez. Istened nem akar elveszíteni, azért jött, hogy megkeressen, mint ahogy a jövőben szándékozik eljönni Fia személyében, nemcsak megkeresni, hanem meg is menteni azt, aki elveszett” (Charles Haddon Spurgeon: *The Treasury of the Bible. Old Testament*. 1. köt. Grand Rapids, MI., 1962, Zondervan Publishing House, 11. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Jónás 1 – Mikeás 3;

Evangelizálás, „Családok megnyerése” c. alfejezet

1. Miből jöttek rá a hajósok, hogy Jónás Isten elől menekült?

2. Kik űzik el saját maguktól a boldogságot?

3. Hogyan fogadta volna a nép azt, aki „szélházi és csalárd módon” hazudott volna neki?

4. Mi volt Izrael háza fedelmeinek és vezéreinek kötelessége?

5. **Folytasd az idézetet: „Ha Krisztust feltárod előttük a család körében és magánhelyeken, kisebb csoportok előtt...”**

Alapszöveg: 1Móz 1:26–27.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Isten a saját képére teremtette az embert, hogy mély kapcsolatot tarthasson fent velünk, emberekkel. Ádám és Éva figyelmen kívül hagyta Isten akaratát, aminek következménye az lett, hogy megszakadt ez a kapcsolat. Mindezek ellenére Istennek volt egy másik terve is: Fia, Jézus Krisztus által helyreállítani a megszakadt kapcsolatot.

II. MAGYARÁZAT

A tiszteletet nélkülöző kíváncsiság a hit ördögi csapdája, amely által az ember olyan igazságok titkait szeretné felfedezni, amelyek felől Isten úgy határozott, hogy ember azt soha ne kutassa (lásd 5Móz 29:29). „Amikor Isten azt mondta a Fiának, hogy »Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra!«, Sátán irigykedett Jézusra. Elvárta volna, hogy kikérjék a véleményét az emberteremtés kérdésében, és mivel ez nem történt meg, szíve irigységgel, féltékenységgel, gyűlölettel telt meg.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*. 145. o.)

Alapvető kérdések

1Móz 1:1 versében egy különleges ige szerepel, a *bara* ige (jelentése: „teremt”), amely kifejezi a Szentháromság azon képességét, hogy a kozmikus energiát anyaggá változtassa. Egyesek szerint a *bara* ige az isteni teremtő energiák felszabadulásának fogalmát fejezi ki, amely a semmiből alkotott, hozott létre valamit. A *bara* vagy a *teremtés* „egy abszolút teremtő cselekvés által valósult meg, vagyis [...] volt egy kezdet, ami előtt semmi sem volt, és ami lett, a semmiből lett (*ex nihilo*), tehát nem egy előtte már létező anyag egyszerű átalakításáról van szó.” (Harold Kuhn: *God makes. The Living God: Readings in Christian Theology*. 481. o.)

A kitartó hit az isteni ismeretlen sötétségében virágozik, és vihar verte világtótoronyként ragyogva, a hitetlenség hullámai dacára állhatatos marad. Az ilyen hit az ember eredetére vonatkozó nem biblikus hitrendszerek sűrű homályában is megmarad.

„A spiritizmus tanításai szerint »az ember a fejlődés alkotása.«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. 554. o.)

„A szociáldarwinizmus alapjain – a tudományosság köntösébe bújva – genetikusok és biológusok oly módon osztályozzák az embereket, hogy teóriáikra alapozva fenntartható legyen a faji felsőbbrendűség elmélete, amely a náci Németország korában érte el tetőfokát.” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 66–67. o. A Generál Konferencia Lelkész Egyesületének kiadványa.)

A Teremtő képására

Az alábbi idézetekből kiderül, hogy a „*célem* szó (»kép«) valamely alak körvonalára, árnyékára utal, míg a *demut* szó (»hasonlatosság«) az illető kontúrnak vagy árnyéknak az alakkal való hasonlóságára.” (H. D. M. Spence and Joseph S. Excell: *The Pulpit Commentary*. 1. köt., „A Teremtés és a Kivonulás könyve”. 30. o.)

„Istenhez hasonlóan az ember rendelkezett a választás lehetőségével, a gondolkodás szabadságával, és hatalmában állt az erkölcsi normákkal összhangban cselekedni. Szabadon dönthetett úgy, hogy szeret és engedelmeskedik, vagy pedig kételkedik és megtagadja az engedelmességet!” (*Adventiștii de ziua a șaptea cred... O expunere biblică a celor 28 de puncte fundamentale de doctrină*. Viața și Sănătate. București. 2009. 117. o.)

Isten és az emberiség együtt

Bibliai értelemben amikor Isten megáld, felhatalmazását adja a tisztségre vagy a megáldott dolog teljesedésére. „Isten az embert a maga dicsőségére teremtette, hogy a próbát követően az *emberiség családja egyesülhessen a mennyi családjal*. Isten terve az volt, hogy benépesítse a mennyet az emberekkel, amennyiben bebizonyítják engedelmességüket minden egyes szava iránt.” (Ellen G. White Comments: *The S. D. A. Bible Commentary*. 1. köt., 1082. o. Lásd továbbá: Ézs 43:7)

A jó és gonosz tudásának fájánál

„Követői felkeresték Sátánt, és ő ingerülten és kihívó tekintettel közölte velük tervét, hogy elragadja Istentől Ádámot és társát, Évát. [...] Mert ha Ádám és Éva egyszer is megszegnék Isten törvényét hozzájuk hasonlóan, őket is Isten haragja sújtaná. Törvényszegésükkel szintén lázadókká válnának. Így együtt birtokolhatnák az Édent velük, és otthonukká tehetnék. Ha pedig eljutnának a kert közepén álló életnek fájához, akkor talán erejük egyenlő lenne az el nem bukott, szent angyalokéval, és Isten maga sem tudná kiűzni őket.” (Ellen G. White: *A megváltás története*. 27. o.)

„Az Úr megengedte nekem, hogy egyéb világok életébe is bepillantsak. Szárnyakat kaptam, és egy angyal magas és fenséges helyre vezetett. Fűve üde zölden díszlett, és a madarak bájos dalokat csicseregtek. E hely lakói különböző természetűek voltak: szépek, fenségesek, nyájasak és szeretetreméltóak. [...] Majd két fát láttam. Az egyik egészen olyan volt, mint az Élet Fája a mennyi városban. Mindkét fa gyümölcse csodásan szép volt, de az egyik fa gyümölcséből nem ehetek. Mójukban állt volna mindkét fának gyümölcséből enni, azonban meg volt nekik tiltva az egyik fa gyümölcsének élvezete. Kísérő angyalom ekkor így szólt hozzám: »Itt senki sem evett a tiltott fa gyümölcséből,

ám ha ennének belőle, ők is elbuknának.» (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*. 39. o. Lásd továbbá: 1Móz 2:15–17)

A kapcsolat megszakadása

Az emberi lázadás teológiája szorosan kapcsolódik Ádám bűnös érveléséhez, amely a tiltott fát a relativizmus ködébe burkolta. A relativizmus – a gonosz új paradigmája, amelyben az ember énje fenntartja magának a jogot, hogy maga határozza meg az erkölcsiség paramétereit – versenyre kel Isten szuverén akaratával, és egyedül az isteni közbelépés győzheti le. (Lásd: Bír 21:25)

A következmények tragikusak voltak. „Mindketten ettek a jó és gonosz tudásának fájáról, és a nagy tudás, amit elnyertek, a bűn megismerése és a bűnösség érzete lett. Az őket körülvevő fény nemsokára eltűnt. Bűneik érzetében és isteni fénypalástjuk elvesztésének tudatában megborzongtak, és igyekeztek betakarni mezítelenségüket.” (Ellen G. White: *A megváltás története*. 37. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Életünk minden területén tapasztaljuk a bűn következményeit. Létezik egy teológiai tanítás, a teljes romlottság teológiája, ami arra utal, hogy az emberi létezés minden aspektusát megrontotta a bűn. Sajnos ez a szomorú valóság.

1. Hogyan látjuk ennek a teljes romlásnak a valóságát az életünkben? Tehetünk-e valamit e tekintetben? És ha semmit sem tehetünk, mivel ez a mi természetünk, hogyan és milyen mértékben győzhetünk felette?

4. Mindentudása folytán Isten teljességével tudatában volt a kockázatnak, amit az embernek az isteni képmásra történő megteremtése jelentett. Gondolj el azon, hogy milyen nehéz lehetett Istennek, amikor meghíusult az „A” terve, és a „B” tervhez kellett folyamodnia, ami egyetlen Fia halálát jelentette! Mit jelent a „B” terv számodra, amikor átléped az Istennel való kapcsolatod korlátait? Miben hasonlítanak a te „kihágásaid” és kísértéseite az Ádáméihoz és Éváéihoz?

5. A Teremtés könyve tanúsítja: az ember Isten képmására lett teremtve. Az ember Isten-képűsége a bűneset előtti emberre igaz, vagy bizonyos értelemben ránk is? Ha igen, hogyan?

6. Isten megparancsolta Ádámnak és Évának, hogy uralkodjanak a föld és a természeti erők felett. Hogyan értelmezendő ez a parancs a mai ember természettel szembeni magatartásának fényében?

7. Ádám és Éva szabad választási joga gyakorlása nyomán bűnbe esett. Habár Isten úgy rendelte el, hogy a szabad akarat ajándék legyen az ember számára, mégis átokká változott. Gondolj önmagukban jó dolgokra, amelyek azonban „elromolhatnak” téves választásaink miatt.

2.
TANULMÁNY

április 3–9.

Szövetségi bevezetés

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 9:15; 12:1-3; 2Mózes 6:1-8;
Ézsaiás 54:9; Jeremiás 31:33-34; Galata 3:6-9, 29*

Szombat délután

Alapige: „Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld.” (2Móz 19:5)

A múlt heti tanulmányt az emberiség elbukásánál hagytuk abba, ami őszüleink bűnesete miatt következett be. Ezen a héten röviden áttekintjük az egész negyedév témáját. Egy-egy nap az első szövetségekkel foglalkozunk, amelyekben mindig az igazi szövetség jelenvaló igazsága mutatkozott meg, azé, ami a Golgotán emelkedett törvényerőre, Jézus vére által és amelybe keresztényként lépünk Urunkkal.

Azzal a szövetséggel kezdünk, amit Isten Noéval kötött, hogy megvédje őt és a családját a pusztulástól. Azután rátérünk az ábrahámi szövetségre, ami mindannyiunk számára ígéretekben gazdag. Utána következik a Sínainál kötött szövetség és annak a fontossága, amit Isten ott jelentett ki. Végül pedig tanulmányozzuk az új szövetséget, amelyre az előzőek mind előre mutattak. E témákat most csak röviden nézzük át, de a következő hetek során természetesen mélyebben fogjuk vizsgálni azokat.

HETI ÁTTEKINTÉS: Mit jelent a szövetség szó? Milyen alkotóelemei vannak a szövetségnek? Mi szerepelt abban, amit Isten Noéval kötött? Milyen reménységet kínál az ábrahámi szövetség? A szövetség emberi oldalán mi a hit és a cselekedetek szerepe? A szövetség pusztán egy megállapodás volna, vagy kapcsolati vonatkozásai is vannak? Mi a lényege az „új szövetségnek”?

„És megkötöm az én szövetségemet énközöttem és teközötted: és felette igen megsokasítlak téged” (1Móz 17:2).

„A *berith* héber szót úgy fordítják, hogy »szövetség«, és az Ószövetségben kétszáznyolcvanhét alkalommal fordul elő. Fordíthatjuk még úgy is, hogy »testamentum« vagy »végakarát«. A szó eredete nem tisztázott, de arra utal, hogy »két felet összeköt«. Különbéféle kötelmekre is vonatkozhatott, akár emberek között, akár Isten és ember között. Általánosságban emberek közötti megállapodás esetében használták, de létezett kifejezetten vallási jelentése is, az Isten és ember közötti szövetség esetében. A vallási értelmezés valójában egy metafora volt a hétköznapi jelentés alapján, csak mélyebb értelemben” (Arthur Thompson: „*Covenant (OT)*”. *The International Standard Bible Encyclopedia*. 1. köt. Grand Rapids, MI., 1979, William B. Eerdmans Publishing Company, 790. o.).

A házassági szövetségekötéshez hasonlóan a bibliai szövetség meghatározza egyrészt a *kapcsolatot*, másrészt a *rendelkezést*. A rendelkezés oldalról ezek az alapvető elemei a bibliai szövetségnek:

Isten esküvel erősítette meg a szövetségi *ígéreteket* (Gal 3:16; Zsid 6:13, 17).

Szövetségi köteletség Istennek a Tízparancsolatban kifejtett akarata iránti engedelmesség (5Móz 4:13).

Az Istennel kötött szövetség kötelességének végeredményben Krisztus és a megváltási terv *eszköze* által lehet eleget tenni (Ézs 42:1, 6).

1. Nézzük meg az imént felsorolt három elemet (Isten ígéretei, a mi engedelmességünk és a megváltási terv)! Hogyan mutatkoznak meg ezek a tényezők a saját hitéletünkben? Írjuk le ezt egy bekezdésnyi részben!

Az Ószövetségben a nép az előképek áldozati rendszere által ismerhette meg az egész megváltási tervet. A pátriárkák és Izrael népe a szimbólumokból tanulta meg az eljövendő Megváltóba vetett hit gyakorlását. A különböző rítusokat követve a bűnbánó hívő bűnbocsánatot nyerhetett és megszabadulhatott a bűn terhétől. A szövetség áldásaiban így részesülhettek, ezáltal folytatódhatott a lelki növekedés – Isten képének helyreállítása az ember életében –, még ha az emberek nem is tudtak eleget tenni a megállapodás rájuk eső részének.

„De teveled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled” (1Móz 6:18).

Az imént idézett versben tűnik fel a *szövetség* szó először a Bibliában. Amint a szövegkörnyezetéből kiderül, Isten éppen ekkor közölte Noével, hogy eldöntötte: elpusztítja a földet a bűn rohamos és folyamatos terjedése miatt. A pusztulás világszéles özönvíz formájában következik be, Isten azonban nem mond le egészen az általa megteremtett bolygóról. Továbbra is felkínálja a szövetségi kapcsolatot, amit a bűneset után indított be. Az isteni „én” a garanciája Noé biztonságának, Ő, aki szövetséget ajánl. A szövetséget megtartó Isten, az Úr megígérte, hogy megvédi a család tagjait, akik készek elkötelezett kapcsolatban maradni vele, amiből engedelmesség következik.

2. Vajon a Noével kötött szövetség csak egyoldalú volt? Ne feledjük, hogy a szövetség gondolata több felet feltételez! Noénak volt tennivalója ennek értelmében? A kérdésre adott válaszból mi a tanulság?

Isten közölte Noével, hogy özönvíz lesz, a világ elpusztul, de vele szövetséget köt, amelyben megígéri: őt és a családját megmenti. Igen sok forgott kockán, mert ha nem tesz eleget ígéretének, akkor Noé csinálhatott volna bármit, mindenki mással együtt őt is elsöpri az áradat.

Isten kijelentette, hogy „szövetséget” köt Noével. Maga a szó arra utal, hogy valaki tiszteletben akarja tartani, amit megígért. Itt nem egy szertelen ötletéről van szó, mert ez a szó elkötelezettséget fejez ki. Tegyük fel, hogy az Úr elmondja Noénak: „Nézd, a világnak rettenetes özönvíz vet majd véget, amiből talán megmentelek, de az is lehet, hogy nem. Közben tedd meg ezt és ezt és ezt, aztán majd meglátjuk, mi lesz, de semmit nem garantálok.” Efféle közlésekből aligha következne olyan bizonyosság és ígéret, mint amit maga a *szövetség* szó kifejez.

Némelyek úgy képzelik, hogy Noé korában az özönvíz nem terjedt ki az egész világra, csak egy helyi áradás volt. Ha így lett volna, akkor minden árvíz (ilyesmi pedig állandóan történik) annak az ígéretnek a megszegését jelentené, ami 1Móz 9:15 versében hangzott el (lásd még Ézs 54:9). Viszont nem következett be újabb, az egész világra kiterjedő áradás, ami Isten szövetségi ígéretének érvényességét bizonyítja. Ezek szerint tehát mennyire bízhatunk Isten ígéreteiben?

„És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei” (1Móz 12:3).

3. Olvassuk el 1Móz 12:1-3 verseit! Soroljuk fel, hogy mi mindent ígért meg Isten Ábrámnak! _____

4. Figyeljük meg, Isten ezt mondja Ábrámnak az ígéretek között: „megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei” (1Móz 12:3). Mit jelent ez? Hogyan nyert áldást Ábrám által a föld minden nemzetsége? Lásd Gal 3:6-9! Hogyan láthatjuk ebben a korábbi kijelentésben azt az ígéretet, hogy Jézus a Messiás? Lásd még Gal 3:29! _____

Ábrámnak adott első, lejegyzett kinyilatkoztatásában Isten azt ígérte, hogy szoros és tartós kapcsolatba lép vele, már mielőtt a szövetségkötésre vonatkozó kifejezéseket használta volna. A szövetségre tett közvetlen utalás később következett (1Móz 15:4-21; 17:1-14). Akkor az Isten és ember közötti jelentőségteljes kapcsolatot ajánlotta fel az Úr. 1Móz 12:1-3 verseiben több ízben is megemlíti, hogy Ő mit fog tenni, ezzel is az ajánlata mértékére, hatalmas voltára utal.

Ábrám egy egyszeri parancsot kapott, ami próba volt számára: „Eredj ki!” Ennek ő hittel engedelmeskedett (Zsid 11:8), de nem azért, hogy kiváltsa a beígért áldásokat. Az engedelmsége a hitéből fakadó válasz volt arra a szeretetteljes kapcsolatra, amit *Isten* kívánt létrehozni vele. Más szóval, Ábrám már hitt Istenben, bízott benne, hitt az ígéreteiben. Ennek így kellett lennie, más különben nem hagyta volna hátra a családját és ősei földjét, hogy ismeretlen tájakra induljon. Engedelmsége bemutatta a hitét embereknek és angyaloknak egyaránt.

Ábrám már akkor kifejezésre juttatta a hit és a cselekedetek közötti fontos kapcsolatot. Hit által üdvözülünk, a hitünkben pedig engedelmes cselekedetek következnek. Először jön a megváltás ígérete, azt követik a tettek. Engedelmség nélkül nem létezhet szövetségi közösség és áldás, az engedelmség a hit válasza arra, amit Isten már megtett. Az ilyen hit mutatja be azt az elvet, amit 1Jn 4:19 versében találunk: „*Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket*” (1Jn 4:19, RÜF).

Olvassuk el 1Móz 15:6 versét! Hogyan mutat rá többféleképpen is minden szövetségi kapcsolat alapjára? Miért ez az áldás a legfontosabb minden között?

5. Olvassuk el 2Móz 6:1-8 szakaszát, majd válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

a) Milyen szövetségre utalt Isten? Lásd 1Móz 12:1-3!

b) Hogyan tekinthető a kivonulás a szövetségi ígélet teljesítésének?

c) Milyen párhuzamok fedezhetők fel abban, amit Isten itt ígért a népnek és amit Noénak mondott az özönvíz előtt?

A kivonulás után, a Sínainál Izrael népe a szolgaságból való megszabadítás összefüggésében (2Móz 20:2) lépett a szövetségbe. Ebben benne foglaltattott, hogy milyen áldozatot rendelt el Isten az engesztelésért és a bűnbocsánatért. Ezért a többihez hasonlóan ez is a kegyelem szövetsége volt: Isten kiterjesztette kegyelmét a népére. Ez a szövetség többféleképpen is megerősítette az Ábrahámmal kötött szövetség hangsúlyos pontjait:

1. Isten különleges kapcsolatba lép a néppel (vö. 1Móz 17:7-8; 2Móz 19:5-6).
2. Nagy néppé lesznek (vö. 1Móz 12:2; 2Móz 19:6).
3. Szükséges az engedelmesség (vö. 1Móz 17:9-14; 22:16-18; 2Móz 19:5).

„Figyeljük meg itt a sorrendet! Először az Úr *megmenti* Izraelt, majd átadja nekik törvényét, hogy *megtartsák* azt. Ugyanez a sorrend igaz az evangéliumra is. Krisztus először megszabadít a bűntől (lásd Jn 1:29; 1Kor 15:3; Gal 1:4), majd élővé teszi bennünk a törvényét (Róm 4:25; 8:1-3; Gal 2:20; 1Pt 2:24)”
(*The SDA Bible Commentary*, 1. köt. 602. o.).

Olvassuk el 2Móz 6:7 versét! Mi emelkedik ki leginkább az első részében, amikor az Úr azt mondja Izraelnek, hogy az Ő népe lesznek, Ő pedig az Istenük? Figyeljük meg itt a dinamikát: valamivé lesz a nép az Úr számára, Isten pedig az ő számukra. Az Úr különleges módon akar viszonyulni hozzájuk, de azt is megkívánja, hogy a nép is úgy viszonyuljon hozzá. Vajon nem ilyen kapcsolatot szeretne velünk ma is? 2Móz 6:7 versének első része tükrözi-e az Úrral való személyes kapcsolatunkat, vagy csupán a nevünk szerepel az egyházi nyilvántartásban? Ha igennel feleltünk a kérdés első felére, indokoljuk meg a válaszunkat!

Ezekben a versekben találjuk az első ószövetségi utalást az „új szövetségre”, méghozzá abban az összefüggésben, hogy Izrael visszatér a fogságból. Szó esik az Istentől jövő áldásokról. Itt szintén az a helyzet, mint a többi esetben, hogy Isten kezdeményezi a szövetségekötést, és Ő is teljesíti be kegyelméből.

Figyeljük meg a szakasz nyelvezetét! Isten a népe férjeként utal önmagára, arról beszél, hogy a szívükbe írja törvényét. Az ábrahámi szövetség szókészletével mondja el, hogy az Istenük lesz, ők pedig a népe. Tehát a szövetség ebben az esetben sem csupán törvényerejű megállapodás, mint amilyeneket ma kötnek a bíróságokon, hanem ennél többet érint.

- 6. Olvassuk el Jer 31:33 versét, majd hasonlítsuk össze 2Móz 6:7 versével, ami az Izraellel kötött szövetség egy elemét részletezi! Melyik tehát ez a meghatározó rész? Mi Isten terve a népével?**

- 7. Olvassuk el Jer 31:34 versét, majd vessük össze Jn 17:3 versével! Mit tesz az Úr, amivel megteremti e kapcsolat alapját?**

Jer 31:31-34 szakaszában láthatjuk a kegyelem és az engedelmesség elemeit is, éppen úgy, mint a korábbi szövetségek esetében. Isten hajlandó megbocsátani a bűneiket, kapcsolatba fog lépni velük és kegyelmét árasztja az életükre. Ennek következményeként a nép egyszerűen engedelmeskedik neki, nem csupán rutinszerűen, gépiesen, hanem kifejezetten azért, mert megismerték az Urat, szeretik és szolgálni akarják. Így foglalható össze annak a lényege, hogy milyen szövetségi kapcsolatot keres népével az Úr.

Hogyan érthetjük azt, hogy Isten a szívünkbe írja törvényét? Arra utalna ez, hogy a törvény szubjektív, személyes módon értelmezhető, a szívünk egyéni tulajdonságai szerint lehet magyarázni és alkalmazni? Vagy valami másról van szó? Ha igen, akkor miről?

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Ábrahám Kánaánban” c. fejezetből 100–106. o.; *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Prófétai eligazítás a válságban” c. fejezetből 353–354. o.

„A szolgálatra szólító iga Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai-hegyen kihirdetett és az új szövetségben a szívbe írt nagy szeretettörvény az, ami az emberi munkást Jézus akaratához köti. Ha saját elgondolásainkra hagyatkozánk, saját akaratunk után mennénk, Sátán uszályába sodródunk, felvennénk jellemvonásait. Ezért Isten körülhatárol minket akaratával, amely nagy, nemes és felemelő. Arra vágyik, hogy türelmesen és bölcsen vállaljuk a szolgálat kötelességét. A szolgálat igáját maga Krisztus hordozta emberként. Így szólt: *»Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van«* (Zsolt 40:9). *»Azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem«* (Jn 6:38). Az Isten iránti szeretet, az Ő dicsőségéért érzett buzgalom, a bukott emberiség szeretete hozta Jézust a földre szenvedni és meghalni. Ez volt életének irányító ereje. Ezt az elvet akarja velünk elfogadtatni” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 272–273. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Mikeás 4 – Náhum 3;

Evangelizálás, „Evangéliumi látogatás” c. alfejezet

1. Hol van megírva, hogy az Úr azt kéri népétől, tegyen vallást ellene?

2. Kikről olvashatjuk Mikeás könyvében, hogy „kezüket szájukra teszik” és „füleik megsüketülnek”? _____
3. Hol van megírva, hogy az Úr „erősség a szorongatás idején, és ismeri a benne bízókat”? _____
4. Mi volt a neve a folyamoknál fekvő városnak?

5. Milyen eredményeket érhetnek el a személyes munka által az átlagos képességű emberek?

Alapszöveg: 2Móz 19:5.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Kezdetben Isten egy szeretetteljes kapcsolat alapjait fektette le az emberiség ősszüleivel, Ádámmal és Évával. Isten egy új szövetség által próbálja helyreállítani ezt a kapcsolatot. Ez a szövetség odaadó szeretettel teljes kapcsolatot jelent Isten és ember között, amelynek alapja a megváltási terv.

II. MAGYARÁZAT

A *kegyelem* igazi jelentőségét a *szövetség* fogalma világosítja meg. A héber *berith* („szövetség”) Isten szabad kezdeményezését hangsúlyozza az emberiség megmentésére. A kegyelem szövetsége által Krisztus önmagát ajánlotta fel az emberiséggel fenntartott különleges kapcsolatában. Megígérte, hogy szövetségünk Istene lesz, megváltó Szabadítónk (lásd: Mt 1:21).

A szövetség alapelemei

A Szentírás a *kegyelem* szó több jelentését is megkülönbözteti. A kegyelem Isten szeretetteljes cselekedetei az érdemtelen bűnösök iránt. A kegyelem Isten csodálatos jellemére, a győzelemre vezető Istenre mutat. Az Újtestamentumban a kegyelmet jelentő héber *chen* szó görög megfelelője a *diatheke*, amely „végrendeletre”, „testamentumra” vagy ajándékra” utal. A szövetséghez hasonlóan, a „testamentum” (ami törvényes irat) egy ajándék olyasvalakinek, akinek semmilyen legális joga nincs az illető javak felett. A testamentum tehát helyes példa Isten kegyelmére.

A Noéval kötött szövetség

A szövetség fogalma 1Móz 6:18-ban jelenik meg: „De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiadnak feleségei teveled.” Láthatjuk tehát, hogy már a kezdetben szövetségen alapuló kapcsolat létezett az emberiség (ebben az esetben Noé) és Isten között.

„A Beszélő maga Isten, Noé pedig az az ember, akit Isten megszólít [...] Ahhoz, hogy tervét megvalósítsa, Isten szövetséget kötött, ami Noéval való kapcsolatának a kifejezése [...] A szövetségen alapuló isteni, megváltó kapcsolat, amely a bűnbeesés óta működött (1Móz 3:15), Isten kezdeményezésére megújul.” (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. Pacific Press Publishing Association. 18–19. o.)

„Noé is irgalmat nyert Jehova szemében.” (Jay P. Green, Sr. [fordítóként és szerkesztőként]: *The Interlinear Hebrew / Greek English Bible*. Associated Publishers and Authors. 1. köt., 14. o. Lásd továbbá: 1Móz 6:8)

Az Ábrámmal kötött szövetség

Ábrám számára az isteni oltalom és fizetség ígérete bele lett foglalva a szövetségbe. „Isten az Ábrámmal való szövetséget kiterjesztette különböző időszakokra. 1Móz 12:1–3 verseiben Isten többször is első szám első személyben nyilatkozik meg, ami Ábrám iránti elkötelezettségének intenzitását és magasztosságát hangsúlyozza.” (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 19. o.)

Jézus nem Istenként, státusza, tisztsége megnevezésével mutatkozott be Ábrámnak, hanem Jehovaként, ami az Ő személyes neve. Az „Én vagyok” nével azonosította magát, amely név isteni lényegét fejezi ki: Isten, aki önmaga által létezik, és akarattal és céllal rendelkezik. A *JHWH* a szuverén Jehova szövetségi neve, amelyet akkor vállal fel, amikor a leghelyesebb módon nyilatkoztatja ki magát. Láthatjuk, hogy itt is kegyelmi szövetségről van szó: „Az Ábrámmal kötött szövetség a kegyelem szövetsége.” (Ellen G. White *Comments: The S. D. A. Bible Commentary*, 1. köt., 1092. o.)

A Mózesrel kötött szövetség

„Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. Ábrámnak, Izsáknak és Jákobnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom a Kánaán földjét, az ő tartózkodásuk földjét, amelyen tartózkodjanak. Fohászkodását is meghallottam az Izráel fiainak amiatt, hogy az Egyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről.” (2Móz 6:2–5)

Isten ismeretlen nevének felfedése nagy fontossággal bír a Mózesrel folytatott beszélgetésben: „A *Jehova* Izrael Istenének a neve. [...] Az utóbbi időben számos kutató a következőképpen magyarázza a *Jehova* nevet: az *Alkotó*, az *Életadó*; a *létezés Létrehozója*, a *Teremtő*; a *Beteljesítő*; *ígéretei Betartója*; *Ő, aki van*, az *Abszolút és Változhatatlan*; *Aki létezik, örökké él*, *Önmagával szemben következetes és változatlan*; *aki mindig a megváltás Isteneként nyilatkozik meg*; *Aki lesz*; *Aki önmagát igazolja (bizonyítja önmagát és kijelenti létezését)*.” (Francis Brown: *The New Brown-Driver-Briggs Hebrew and English Lexicon*. Hendrickson Publishers. 217–218. o.)

„Jehova annak az Istennek a neve, aki kinyilatkoztatta magát Mózesnek a Hórebbe, és amely nevet ekképpen magyarázzuk: *Én vagyok, aki leszek... Aki leszek... Én vagyok, aki vagyok, Én vagyok* (ez az Én nevem). [...] Ő az, aki lényegében nem megnevezhető, hiszen megmagyarázhatatlan.” (Francis Brown: *ua.*, 218. o.)

„Monda néki Jézus: **Én vagyok az**” (Jn 4:26); „Ő pedig monda nekik: **Én vagyok**, ne féljétek!” (Jn 6:20); „... mert ha nem hiszitek, hogy **én vagyok**, meghaltok a ti bűneitekben” (Jn 8:24); „Monda azért nekik Jézus: [...] akkor megismeritek, hogy **én vagyok**” (Jn 8:28); „Monda nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, **én vagyok**” (Jn 8:58); „Most mondom néktek, mielőtt meglesz, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy **én vagyok**” (Jn 13:19); „Monda nekik Jézus: **Én vagyok**” (Jn 18:5); „Felele Jézus: Mondtam néktek, hogy **én vagyok az**. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el” (Jn 18:8). (*The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*. 4. köt., 258–307. o.)

Isten akart szövetséget kötni Izrael gyermekeivel, hogy tudják: az isteni szeretetnek semmilyen rejtett szándéka nincs. És mindaz, amit ezért Isten cserébe elvárt az Ő népétől, egy igazi, hiteles, szeretettel teljes válasz volt, amely tetteikben is megnyilvánuljon.

Az új szövetség

„Jeremiás 31:31–34 verseiben találjuk az új szövetség legmélyebb és legcsozálatosabb ígérését. [...] Kevés ember tudja, hogy az Újszövetség ettől az igazságtól kapta a nevét. Mivel a latin nyelvben a *szövetség* szó megfelelője a *testament*, Origenész, a leghíresebb egyházatya (Kr. u. 184–254) a Biblia e 27 könyvét elnevezte Újszövetségnek.” (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *i. m.*, 21–22. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: A második világháború kitörése előtt egy nő Grúzián keresztül Moszkva felé tartott. Történt, hogy útközben találkozott egy idős asszonnyal, aki egy rozoga kis kunyhóban lakott. Amikor ez utóbbi megtudta, hogy a fiatalasszony Moszkvába megy, ezt kérdezte tőle: „Nem vinnél el a fiamnak egy doboz házi karamellt?” Az idős nő fiát Joszif Visszarionovics Sztálinnak hívták. A világ számára ő volt Oroszország diktátora, de az, hogy mit gondoltak mások a fiáról, egyáltalán nem érdekelte az édesanyját.

1. Isten szeretete olyan, mint Sztálin édesanyjának a szeretete fia iránt. Nem számít, milyen gonosznak látnak minket mások, Isten továbbra is szeretni fog minket. Elmélkedj azon, hogy ez a fajta szeretet hogyan készítette Istent szövetségi kapcsolatot létesíteni velünk.

2. Mi a szerepe a hitünknek, amikor megértjük, hogy Isten teszi meg az első lépést a békülés érdekében? Hitünk gyakorlása közben hogyan befolyásolja mindennapi cselekedeteinket annak tudata, hogy Isten teszi meg az első lépést? Említs néhány veszélyt, amely akkor leselkedne ránk, ha a cselekedeteinket a hitünk elé helyeznénk.

3. A szövetség olyan kapcsolat, amelyben két személy vesz részt, megállapodás, mely mindkét fél nyereségét szolgálja, elköteleződés a kölcsönös barátság érdekében. A Bibliában sok helyen olvashatjuk, hogy Isten teszi meg az első lépést a szövetségen alapuló kapcsolat létrejöttéhez. Ha a szövetség mindkét fél számára előnyös, miért várjuk, hogy Isten közeledjen hozzánk? Mit üzen a világegyetemnek Isten kitartása az elveszett emberiség megkeresésében?

4. Tanulmányunk összehasonlítja az Istennel való, szövetségen alapuló kapcsolatot a házassággal. A sikeres házasság a felek egymás iránti szeretetének és nem kötelességtudatának köszönhetően tartós. Ezen összehasonlítás alapján milyennek kell lennie az eszményi kapcsolatnak közted és Isten között?

5. A házasságban a szeretet a kapcsolat ápolására fordított idővel egyenes arányban növekszik. Gondolkodj el azon, hogyan javíthatnád az Istennel töltött idő minőségét. Vedd figyelembe azt is, hogy választhatsz magad mellé társat a lelki növekedésben, aki bátorít és időnként eszedbe juttatja, hogy jó lenne felmérned az Istennel töltött időd minőségét.

6. A Biblia számos szövetségről beszél, és a sort az új szövetséggel zárja. A valóságban különböznek-e ezek egymástól, vagy pedig ugyanazt a szövetséget képviselik, csak másféleképpen?

7. Szerinted miért volt szükség arra, hogy Isten megismételje a szövetséget az Ő népével? Megfeledezett róla a nép, vagy pedig voltak olyan újabb szempontok, amelyeket Istennek a történelem bizonyos időszakában jobban ki kellett hangsúlyoznia?

8. A szövetség meghatározás szerint egyezség két vagy több fél között. Általában a szövetségben részt vevő felek egymással kiegyenlített szinten állnak, a Teremtő és teremtménye közti kapcsolatról azonban ez nem mondható el. És mégis, Isten szükségét érzi annak, hogy szövetséget kössön teremtményével. Miért?

3.
TANULMÁNY

április 10–16.

„Örök időkre”

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 3:6; 6:5, 11, 18; 9:12-17;
Ézsaiás 4:2; Jelenések 12:17*

Szombat délután

Alapige: „De Noé kegyelmet találta az Úr előtt.” (1Móz 6:8)

A baktériumok olyan mikroorganizmusok, amelyek mikroszkóp nélkül láthatatlanok. Egyetlen átlagos kokkusz még ezerszeres nagyításban sem tűnik nagyobbak egy ceruza hegyénél. A fejlődés számára kedvező körülmények között, ha elég meleg és nedvesség van, az ételbaktériumok különösen gyorsan szaporodnak, például egyszerű osztódással: egy kifejlett sejt kettéválik. Óránkénti osztódással huszonnégy óra alatt egyetlen sejtből több mint tizenhatmillió új baktérium lesz, negyvennyolc óra elteltével pedig a számuk már több százmilliárdra nő.

A természet világában lezajló mikroszkopikus jelenség jól példázza a gonoszság rohamos terjedését a bűneset után. A hatalmas intelligenciával, egészséggel, hosszú élettél megajándékozott, életerős faj elpártolt Istentől, és különleges képességeit áruba bocsátva kereste a gonoszság minden formáját. A baktériumok a napfénytől, magas hőmérsékleten és bizonyos vegyi anyagok hatására elpusztulnak, azonban az erőszakos lázadásnak Isten az egész földre kiterjedő özönvízzel akart határt szabni.

HETI ÁTTEKINTÉS: Mit tett a bűn az Isten által teremtett világgal? Soroljuk fel Noé bizonyos jellemzőit! Melyek voltak a vele kötött szövetség elemei? Hogyan mutatkozott meg Isten kegyelme az özönvíz előtt kötött szövetségben? Mit tanít Isten irántunk való szeretetéről az özönvíz után kötött szövetség?

Április 10–17. – A vallásszabadság hete

Április 17. – A vallásszabadság napja (adománygyűjtés)

A teremtés után Isten úgy nyilatkozott, hogy minden „igen jó” (1Móz 1:31). Majd később tört be a bűn, paradigmaváltást okozva. Attól kezdve a dolgok már nem nevezhetők „igen jónak”. Isten rendezett teremtett világát megrontotta a bűn és minden irtóztató következménye. Noé korára rettenetes méreteket öltött a lázadás, a gonoszság megfertőzte az egész emberiséget. A Biblia ugyan nem nevezi meg a részleteket (lásd még Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 62–64. o.), de nyilván olyan lett a törvénytelenység és a lázadás mértéke, hogy azt még a szeretetteljes, türelmes és megbocsátó Isten sem tűrhette tovább.

Hogyan válhattak a dolgok ennyire rosszá, ilyen gyorsan? Talán nem is olyan nehéz megtalálni a választ. Vajon hányan kérdezik ma, a saját bűneikre gondolva ugyanezt: Hogyan fajulhatott el ennyire a helyzet, ilyen hamar?

1. Olvassuk el az alábbi igéket, majd írjuk le a lényegüket! Figyeljük meg a bűn folyamatos terjedését!

1Móz 3:6 _____

1Móz 3:11-13 _____

1Móz 4:5 _____

1Móz 4:8 _____

1Móz 4:19 _____

1Móz 4:23 _____

1Móz 6:2 _____

1Móz 6:5, 11 _____

Az 1Móz 6:5, 11 verseiben leírtak nem légyeres térben történtek, megvolt mindennek az előzménye, okkal került sor a rettenetes következményekre. A bűn jellemző módon egyre súlyosbodott. Egészen más, mint a belénk épített, automatikus folyamat következtében gyógyuló seb, vágás; ha nem vigyázunk, megtöbbszöröződik, nem nyugszik, míg teljes pusztulásba, halálba nem dönt. Nem kell nagy képzelőerő hozzá, hogy kitaláljuk, milyen lehetett az élet az özönvíz előtt ennek az elvnek a működésével. Így van ma is mindeütt körülöttünk.

Nem csoda tehát, hogy Isten gyűlöli a bűnt és előbb-utóbb örökre eltörli. Az igazságos, szerető Isten nem is tehet mást.

Természetesen az a jó hír, hogy miközben az Úr meg akar szabadulni a bűntől, a bűnösöket meg akarja menteni. Éppen ez a szövetség jelentősége.

- 2. Az özönvíz előtti világ gonoszágát leíró versekből kiemelkedik Noé, aki egészen más, mint a környezete. Olvassuk el az iménti igehelyet, és figyeljük meg azt a három pontot, amit a Biblia megemlít róla! Írjuk le, hogy szerintünk mit jelentenek ezek!**

Noé „igaz” ember volt _____

Noé „tökéletes” ember volt _____

„Istennel járt” (ÚRK) _____

Egyértelmű, hogy Noé üdvözítő kapcsolatot ápolt az Úrral. Isten fel tudta használni, mert hallgatott rá, engedelmeskedett neki és bízott benne. Ezért vihette végbe az Úr a terveit általa, ezért is nevezte Péter az Újszövetségben úgy, hogy „*az igazság hirdetője*” (2Pt 2:5).

- 3. Hogyan világít rá Noé és az Úr kapcsolatára 1Móz 6:8 verse?**

A *kegyelem* szó itt fordul elő a Szentírásban először, és világos, hogy ugyanolyan jelentéssel, mint az újszövetségi utalásokban, amelyek Istennek a bűnösök iránti könyörületes, meg nem érdemelt jóindulatát érzékeltetik. Ezért látnunk kell, hogy még ha „*igaz, tökéletes férfiú*” is volt Noé, bűnös emberként, érdemtelenül ő is Isten kegyelmére szorult. Ebben az értelemben nem különbözött egyikünkötől sem, akik őszintén igyekszünk követni az Urat.

Noé Isten kegyelmére szorult, mint ahogy mi mindannyian. Ennek fényében vizsgáljuk meg a saját életünket és kérdezzük meg magunktól: Vajon rólam is elmondható, mint Noéről, hogy „igaz, tökéletes” vagyok és Istennel járok? Írjuk le a gondolatainkat ezzel kapcsolatban, és aki kész rá, mondja is el szombatán a csoportban!

„De veled szövetséget kötök, és bemész a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaidnak feleségeivel együtt” (1Móz 6:18, ÚRK).

Ebben az egy versben találjuk meg az alapjait a bibliai szövetségnek, amit Isten kötött az emberrel: Isten egyezséget köt az emberiséggel. Ennyire egyszerű. Ugyanakkor léteznek még olyan elemek, amelyek első látásra nem tűnnek fel. Először is az engedelmesség az emberek részéről. Isten mondta Noénak, hogy a családjával együtt menjen be a bárkába. Ez volt az ő részük, amit meg kellett tenniük, amit ha elhagytak volna, azzal megtörték volna a szövetséget. Akkor viszont a szövetség kedvezményezettjeiként ők lettek volna a vesztesek. Végtére is, mi történt volna vele és a családjával, ha nemet mond Istennek és nem akar a szövetség szerint élni, vagy ha igent mond, de aztán mégis meggondolja magát?

4. Isten kijelenti a Noével kötött szövetségről, hogy „az én szövetségem” (1Móz 9:15). Mit árul ez el a szövetség alapvető jellegéről? Mennyiben lenne más, ha azt mondta volna, hogy „a mi szövetségünk”?

Valóban egyedi volt ez a helyzet, mégis rámutat a szövetség Isten és ember közötti dinamikájára. Isten ismét kinyilvánította kegyelmét, amikor szövetséget kötött Noével. Tanúsította kezdeményező készségét, hogy megmentse az embereket bűneik következményeitől. Röviden, ez a szövetség nem tekinthető egyenlő „felek” megállapodásának, amelyben kölcsönösen függnek egymástól. Mondhatjuk, hogy Isten számára „előnyös” a szövetség, de alapvetően más értelemben, mint az ember számára. Neki az kedvez, hogy örök életet kapnak, akiket szeret, de ezért az Úr nem kis áldozatot hoz (Ézs 53:11). Ez azonban nem jelenti azt, hogy számára is olyan előnyös, mint a mi számunkra, akik a szövetség kedvezményezettjei vagyunk.

Gondoljunk bele a következő hasonlatba! A viharos tengeren vízbe esett egy ember. A hajóról valaki odakiáltja neki, hogy ledobja a mentőövet és felhúzza. A vízbe esett embernek is állnia kell az „egyezség” ráeső részét, vagyis meg kell ragadnia a mentőövet. Sok szempontból hasonlít ehhez az Isten és az emberiség közötti szövetség.

Hogyan világítja meg ez a hasonlat a kegyelem fogalmát a szövetségben? Min kell alapulnia ma is az Istennel való kapcsolatunknak? Hogyan érzékelteti ez a példa is ezt?

„Majd ezt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet örök időkre szerzek közöttem és köztetek és minden élő állat között, amely veletek van. Ívemet a felhőkbe helyezem, és ez lesz a jele a szövetségnek közöttem és a föld között” (1Móz 9:12-13, ÚRK).

Kevés természeti jelenség szebb a szivárványnál. Ki ne emlékezne rá, hogy gyerekként mennyire elvarázsolták az égbolton átívelő, csodálatos, fényes csíkok, amelyek valamiféle titokzatos mennyei kapunak tűntek (vagy talán egy bohóc övének)? Nem csoda, hogy ma is különféle dolgok szimbólumaiként használják: politikai szervezetektől, kultuszokon, rockegyütteseken át utazási irodákig. Ha rákeresünk az interneten a „szivárvány” szóra, majd meglátjuk. Nyilván még most is hat az emberek szívére és gondolataira ez a csodaszép, színes ív, éppen ezért választotta Isten.

5. Mit szimbolizál a szivárvány (1Móz 9:12-17)? Mit mondott erről Isten?

Azt mondta az Úr, hogy a szivárvány lesz „az én szövetségem” jele. Érdekes, ahogy a *szövetség* szót használja, ami ebben az esetben különbözik attól, ahogyan másutt előfordul. Az Ábrahámmal vagy a Sínainál kötött szövetségtől eltérően nem említi a kedvezményezettek konkrét kötelezettségeit (még a Noéét sem). „...minden élőlény... amely testben él” (1Móz 9:15, RÜF) – az Úr szavai itt minden embernek szólnak, „örök időkre” (1Móz 9:12). Egyetemesek, mindenre kiterjedőek, függetlenül attól, hogy az emberek akarnak-e engedelmeskedni neki, vagy sem. Ilyen értelemben tér itt el a *szövetség* fogalma attól, ahogy Isten és az emberek kapcsolatára vonatkozóan a Bibliában másutt előfordul.

6. Milyen értelemben mutat rá ez a szövetség Isten kegyelmére is? Ki kezdeményezte? Végeredményben ki a kedvezményezettje ennek a szövetségnek?

Ez a szövetség ebben a formában nem tartalmaz konkrét kötelezettségeket ránk nézve (Isten része természetesen az, hogy nem pusztítja el a földet özönvízzel). Hogyan készítet mégis az Úr iránti engedelmességre, ha tisztában vagyunk azzal, amit a szivárvány szimbolizál? Röviden: ha felnézünk az égre és látjuk a szivárványt, gondolhatunk arra, hogy ez milyen kötelezettségekkel jár számunkra? Gondoljunk bele, hogy mi a háttere a szivárvány szimbólumának! Milyen tanulságokat találunk ebben a beszámolóban?

„Eltörölt Isten minden élőlényt, amely a föld színén volt, az embertől az állatig, a csúszó-mászó állatig és az égi madárig. Mindent eltörölt a földről, csak Nőé maradt meg és azok, akik vele voltak a bárkában” (1Móz 7:23, ÚRK).

A Szentírásban először itt találkozunk „a maradék” fogalmával. Egy másik szóból származik az a szó, amit úgy fordítunk magyarrá, hogy „megmaradt”. Az a szógyök gyakran előfordul az Ószövetségben, a *maradék* gondolatát közvetíti.

„Isten küldött el engem előttetek, hogy munkálkodjam a **megmaradásotokon** e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással” (1Móz 45:7, ÚRK). „Aki Sionban megmarad, és Jeruzsálemben életben **marad**, azt szentnek hívják, mindazokat, akik a jeruzsálemiek közül az élők közé vannak följegyezve” (Ézs 4:2, ÚRK). „És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy népe **maradékát** megvegye, amely megmaradt” (Ézs 11:11).

Mindezekben az esetekben a vastagon szedett szavak kapcsolódnak 1Móz 7:23 versében ahhoz a szóhoz, ami fordításban így hangzik: „*megmaradt*”.

7. Tekintsük át 1Móz 7:23 versét és keressünk más példákat is! Hogyan értjük itt a maradék fogalmát? Milyen körülmények vezettek a maradék kialakulásához? Hogyan kapcsolódik a szövetség és a maradék gondolata?

A világ Teremtője az özönvíz idején a világ Bírója lett. Az egész földre kiterjedő ítélet közeledtével felmerült a kérdés, hogy elpusztul-e minden élet, minden ember? Ha nem, akkor vajon kik élnek túl? Ki tartozik a maradékhoz? Ebben az esetben Noé és családja képezte a maradékot. Megmenekülésük a szövetséghez kötődik (1Móz 6:18) – amit a könyörületes, kegyelmes Isten kezdeményezett és hajtott végre. Noé és a családja csak amiatt élhette túl az özönvizet, amit Isten tett értük, bármennyire fontos is volt az együttműködésük. Függetlenül attól, hogy volt-e Noének bármiféle szövetségi kötelezettsége és mennyire ragaszkodott hűségesen ahhoz, csakis Isten kegyelmében reménykedhetett.

Ismereteink szerint a végidőben is lesz Istennek egy maradék népe (lásd Jel 12:17). Milyen párhuzamot találunk Noé történetében, ami segíthet a felkészülésben, hogy mi is a maradék között legyünk? Napi döntéseink hogyan befolyásolják, hogy abban az időben hol állunk majd?

Péntek, április 16.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Az özönvíz” és „Az özönvíz után” c. fejezetei, 62–80. o.

„Alkalmos szimbólum volt a szivárvány természetes fizikai jelensége arra, hogy Isten megígérte: nem pusztítja el többé a földet özönvízzel. Mivel a föld klímája egészen megváltozott a vízözön után, a világ legnagyobb részén már nem a jótékony harmat nedvesítette meg a talajt, hanem az esőzések, tehát szükség volt arra, hogy valami csillapítsa az ember félelmét, amikor eleredt az eső. A lelki gondolkodású ember képes meglátni a természeti jelenségekben Isten önkinyilatkoztatását (lásd Róm 1:20). A szivárvány annak biztosítéka a hívő számára, hogy az eső nem egyetemes pusztulást, hanem áldást fog hozni” (*The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 265. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Habakuk 1 – Aggeus 1;

Evangelizálás, „A lelkészek tartsanak bibliaórákat” c. alfejezet

1. Hol olvasunk olyan dolgokról, amelyeket el sem hinnénk, ha nem beszél-
nének róla?

2. Kik és milyen módszerrel próbáltak megszabadulni a gonosz hatalmától?

3. Mit tesz majd a nyomorult és szegény nép?

4. Mi volt az, ami egyesek szemében semmiségnek tűnt? Kik voltak ezek az
emberek?

5. **Hogyan kell erősíteni a gyengélkedő nyáját?**

Alapszöveg: 1Móz 6.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Noé válaszolt Isten szövetségére: átadta életét a Teremtőnek és megnyitotta a szívét szeretete előtt. A bárka Noé elköteleződésének jelképe volt, miszerint teljesíti a szövetség rá eső feltételeit, Isten pedig megjutalmazta őt: megmen-tette a családját az özönvíztől, az özönvíz előtti ítélettől.

II. MAGYARÁZAT

Hogyan működik a bűn?

Gondolj Káin bűnére, és elmélkedj az alábbi idézeteken.

„A bűnök olyanok, mint a vízbe dobott kő által keltett körök a víz sima tükkrén. Amikor a harag megszületett Káin szívében, már csak egy lépés vá-lasztotta el őt a gyilkosság elkövetésétől.” (Philip Henry, idézi Frank S. Mead: *12.000 Religious Quotations*. 407. o.) „A bűn nem külső cselekedet, hanem az elme állapota.” (William Sewell, idézi Frank S. Mead: *i.m.*, 409. o.) „Kain csak arra használta az életét, hogy megkeményítse a szívét, másokat az Isten tekin-télye elleni lázadásra sarkalljon, és hogy arcátlan, romlott, bűnös ivadékaikak a feje legyen. Ez az egy hitehagyó, Sátántól vezetett ember kísértője lett má-soknak. Példája és befolyása addig fejtette ki rontó hatását, amíg a föld olyan romlott lett és úgy megtelt erőszakkal, hogy el kellett pusztítani.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 78. o.)

Noé, az ember

Az amarilliszhez hasonlóan, amely árasztja magából kellemes illatát a Szentföld túskebokrai között, Noé jelleme is megismertette a menny illatát a kihívó és megvető világgal az özönvíz előtti korszakban. A héber „Noé” név jelentése: „Isten megvigasztal”. Jóllehet hozzánk hasonlóan ő is bűnösnek szü-letett, Noét megvigasztalta Jehova Ádámmal kötött szövetsége iránti hűsége. Ez volt számára a reménység és szabadulás egyedüli eszköze. Isten kegyelme készítette őt arra, hogy már fiatal korától engedelmes életet éljen úgy, hogy kö-rülötte tombolt a törvényszegés. „Az özönvíz előtt az emberek több száz évet is éltek, ehhez képest a száz éves ember fiatalnak számított. [...] Az emberek hatvan-száz éves korukban kezdték el az aktív életet, amikor a mai ember már túl van ezen.” (Ellen G. White Comments: *The S. D. A. Bible Commentary*. 1. köt., 1089–1090. o.)

Isten szövetsége Noéval

„1Móz 6:18 verse rövidege ellenére mély gondolatokat tartalmaz: az em-beriség jövőjét villantja fel. Azáltal, hogy Isten szövetséget kötött azzal az

emberrel, aki családjával együtt túlélte az özönvizet, Isten gazdagon árasztotta kegyelmét és irgalmát a jövő emberiségre. Az emberiség jelen biztonságának és jövő üdvössége biztosításának forrása Isten kegyelme, mindaz, amit Isten az emberek érdekében végez. [...]

Az eredeti héber szövegben nem jelenik meg szövetségkötésre utaló szó szerkezet (a magyar Károli-változatban igen: »szövetséget kötök», *a ford. megj.*). Az eredetiben itt használt kifejezés a *heqîm* (»meghatároz«). Ha figyelmesen elemezzük ezt a szót, egybevetve a szövetségkötés fogalmával, felsejlik a »megőriz«, »igazol« jelentés (vö.: 5Móz 9:5; 27:26; 1Sám 15:11; 2Sám 7:25; 2Kir 23:3, 24, stb.). Ez a felfedezés azt a benyomást kelti bennünk, hogy az Isten által kötött szövetség olyan kötelezettséget foglal magába, amelyet Isten már előre felvállalt.” (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *i.m.*, 29. o.)

A szivárvány mint jelpép

A kegyelmi szövetség történetében kétszer és két különböző helyen jelenik meg a szivárvány („ív”) képe. Először 1Móz 9. fejezetében, amikor Jézus egy kozmikus szivárvány formájában megmutatta a vízözönt túlélő Noé és maradéka iránti kegyelmének és irgalmának jelét, másodszer pedig az idők végezetén, amikor a Megváltó megmutatja majd a hűséges maradéknak az Isten trónján átívelő szivárványt (lásd: Ez 1:26–28; Dán 12:1–2).

„Majd egy szivárvány, amely az Isten trónjáról áradó dicsfényben ragyog, átíveli az eget, és – úgy tűnik – mintha körülzárna minden imádkozó csoportot. A dühös sokaság megtorpan. Elhal a gúnyos kiáltás. Elfelejtkeznek gyilkos dühük célpontjáról. Szörnyű balsejtelmek között merednek Isten szövetségének jelére, és szeretnének elrejtőzni megsemmisítő fényessége elől.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. 636. o.)

„Csak Noé marada meg”

„Az első világos utalás a Bibliában a maradékra 1Móz 7:23 versében jelenik meg: »Csak Noé marada meg és azok, akik vele valának a bárkában.« A »marad« igével fordított szó a héberben a *šār* szógyökből származik, amelynek toldalékolt formái az Ószövetségben a maradék fogalmára utalnak. [...]

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a tény, hogy az első világméretű katasztrófát túlélő maradékot a hit és bizalom emberei alkották (1Móz 6:9; 7:1). Mivel a Biblia a Noé korabeli özönvizet a vég idejekor bekövetkező megsemmisülés modelljeként használja, ez a megjegyzés nagy jelentőséggel bír.” (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *i.m.*, 31. o.)

„Csak néhány a bárka építésében foglaltos ács hitt az üzenetnek, azonban mind meghaltak az özönvíz előtt, a Noé által megtérítettek pedig újra elhagyták a hitet.” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapelvei*. 504. o.)

„Egy ember állítása ezek bölcsességével szemben! Nem akartak hitelt adni a figyelmeztetésnek, sem pedig menedéket keresni a bárkában. [...] Krisztus kijelentette, hogy hasonlóképpen fognak kételkedni második eljövetelében is. [...] Amikor Isten állítólagos népe egyesül a világgal, és úgy él, mint a világ, amikor a világgal együtt szórakozik, úgy, ahogy nem volna szabad; amikor a világ fényűzését az egyház is követi; amikor minden a megszokott mederben folyik, és mindenki tartós világi jólétben reménykedik – akkor hirtelen, mint villámlás az égből, vége szakad nagyszerű ábrándképeiknek és csalóka reményeiknek.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. 338–339. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Az egyik legjobb és legigazságosabb ember, aki az ókori Athénban élt, Ariszteidész volt. Miért szavazott a többség mégis a száműzése mellett? Az athéniaknak elégük lett abból, hogy Ariszteidészt „igazságosnak” titulálják. Ariszteidész bűne az volt, hogy jósága ellentétben állt az athéni társadalom gonoszságával.

1. Akárcsak Ariszteidész esetében: ha nem lett volna Noé jósága, nem lett volna szembetűnő, mennyire megromlott a korabeli világ. Ha Noéhoz hasonlóan Jézus jellemét tükrözzük, árat kell fizetnünk. Gondolj arra, hogy milyen árat kell fizetned ahhoz, hogy igazi keresztény légy! Van-e bennünk elég rugalmasság ahhoz, hogy Noé és Ariszteidész példájára elviseljük a gonosz, ellenséges bánásmódot?

2. Róm 12:2 verse arra biztat, hogy ne szabjuk magunkat ehhez a világhoz, hanem változzunk el a mi elménk megújulása által. Noé klasszikus példája annak, hogyan kell ezt megvalósítani. Noé életében mi az, ami segíthet ellenállnunk a világhoz való hasonulás kísértésének? Szerinted az Úr tőlünk is elvárja, hogy érdekeljen a körülöttünk élők sorsa? Magyarázd meg a választodat a hitvallás terén tapasztalható modern kihívások kontextusában.

3. Ha létezett volna pszichiátriai kórház a Noé idejében, a „barátai” minden bizonnyal beutaltatták volna Noét. Mindaz, amit mondott és tett, „boldogságnak” minősült. A szövetségben résztvevő felekként kinevetetés és vádaskodás tárgyai vagyunk. Hogyan készülhetünk fel az ilyen bánásmóddal való együttélésre? Gondolj legkevesebb három olyan bibliai ígéretre, amelyre hivatkozhat a nehéz időkben.

4. 1Móz 6:6 verse kijelenti, hogy Isten annyira megdöbbsent és elszomorodott az özönvíz előtti világ gonoszsága miatt, hogy megbánta az ember megteremtését. Mít kell ez alatt értenünk? Megbánása netán azt sugallja, hogy tévedhetett?

5. 1Móz 6:9 verse feddhetetlen emberként említi Noét. Istentől függetlenül megnyilvánuló, veleszületett tulajdonságok voltak-e ezek?

6. Mit árul el az 1Móz 9:12–17 igeszakaszban említett szivárvány Istennek azon eszközeiről, amelyekkel arra befolyásolja az emberiséget, hogy Őt válassza?

4.
TANULMÁNY

április 17–23.

Örök szövetség

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 15:7-18; 17:1-14; 41:45;
2Mózes 3:14; Dániel 1:7; Jelenések 14:6-7*

Szombat délután

Alapige: „És megállapítom az én szövetségemet énközöttem és tekö-
zötted, és teutánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök
szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak teutánad.”
(1Móz 17:7)

Talán emlékszünk valamilyen gyerekkori betegségre, egy tüdőgyulladásra, ami komolyan ledöntött a lábunkról vagy még súlyosabb következmények-
kel is fenyegetett. A hosszú, lázas éjszakában a félálomból felébredve, az éjjeli
lámpa halvány fényénél megláttuk az édesanyánkat vagy az édesapánkat, aki
az ágy melletti széken virrasztott.

Képletes, emberi értelemben pedig, miközben az özönvíz utáni évszáza-
dokban egyre sűrűsödött az erkölcsi sötétség, Isten a bűnbeteg világ ágya mel-
lett ült. Megszólította Ábrámot, mert egy népet akart alapítani hűséges szol-
gája által, akikre rábízhatja neve ismeretét, akiket üdvözíthet.

Isten tehát szövetségre lépett Ábrámmal és utódaival, ezáltal részleteseb-
ben bemutatta az emberiségnek a bűn következményeitől való szabadítását
célzó tervét. Az Úr semmiképpen sem akarta magára hagyni teremtett világát
a nagy szorultságban. Ezen a héten további szövetségi ígérek kibontakozá-
sát vizsgáljuk majd meg.

HETI ÁTTEKINTÉS: Mi a neve Istennek, és mit jelent? Mi a jelentő-
sége a neveknek, amelyekkel bemutatta magát Ábrámnak? Mely nevekkel
utalt önmagára? Miért változtatta meg Ábrám nevét Ábrahámra? Miért
fontosak a nevek? Milyen feltételek, kötelezettségek tartoztak a szövete-
séghez?

„És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül” (1Móz 15:7).

A nevek a védjegyekhez hasonlíthatók. Gondolatainkban olyan szorosan kapcsolódhatnak egyes tulajdonságokhoz, hogy a név hallatán azonnal bizonyos jellemzők jutnak eszünkbe. Mít idéz fel bennünk például Albert Einstein, ifjabb Martin Luther King, Gandhi vagy Dorkász neve? Mindegyikükhöz kapcsolódik valamilyen tulajdonság, ideál.

A közel-keleti emberek a bibliai időkben nagy jelentőséget tulajdonítottak a neveknek. „A héberek gondolkodása szerint a név vagy az adott személy sajátos tulajdonságaira, vagy a névadó gondolataira és érzéseire, vagy a névadás idejének körülményeire utalt” (*The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 523. o.).

Amikor Isten szövetségi kapcsolatba lépett Ábrámmal, azon a néven mutatkozott be a pátriárkának, hogy YHWH (ÚR, nagybetűvel, 1Móz 15:7, RÚF, ÚRK, kiejtve: *Jahve*). 1Móz 15:7 verse szó szerint így fordítható: „Én vagyok YHWH, aki kihoztalak...”

A YHWH név ugyan hatezer-nyolcszázhuszonnyolc alkalommal fordul elő az Ószövetségben, mégis titokzatosság övezi. A *haya*, „lenni” ige bizonyos alakjának tűnik, és ebben az esetben azt jelenti, hogy „az Örökkévaló”, „a Létező”, „az önmagában Létező”, „a Mindenható”. Ez az elnevezés Isten örökkévalóságát és hűségét emeli ki, úgy mutat az Úrra, mint aki az élő Isten, az élet Forrása, szemben a pogányok isteneivel, akik csak híveik képzeletében léteznek.

2Móz 3:14 versében maga Isten magyarázza meg a *Jahve* név jelentését: „VAGYOK, AKI VAGYOK”, kifejezve feltételektől nem függő létezésének valóságát, ugyanakkor a múlt, a jelen és a jövő feletti uralmát.

Jahve – ez a személyneve is Istennek. Ő az, aki kihozta Ábrámot Úr városából, így azonosította magát, amikor 1Móz 12:1-3 verseiben bejelentette az Ábrámmal kötött szövetséget. Azt akarta, hogy Ábrám ismerje a nevét, ami bemutatja lényének, természetének és jellemének bizonyos oldalait, és aminek tudatában megtanulhatunk bízni az ígéreteiben (Zsolt 9:11; 91:14).

A Jahve név hallatán milyen tulajdonságok, jellemzők jutnak azonnal eszünkbe? Szeretet, kedvesség, gondoskodás, vagy inkább félelem, szigor, fegyelem? Jézus neve milyen gondolatokat ébreszt bennünk?

„Mikor Ábrám kilencvenkilenc esztendőös volt, megjelent neki az ÚR, és azt mondta: Én a mindenható Isten vagyok, járj énelőttem, és légy tökéletes” (1Móz 17:1, ÚRK).

Jahve korábban már többször megjelent Ábrámnak (1Móz 12:1, 7; 13:14; 15:1, 7, 18), majd az iménti szöveg szerint ismét megjelent neki („megjelent neki az ÚR”), és úgy mutatkozott be, mint a „mindenható Isten” – ezzel a névvel két kivételtől eltekintve csak Mózes első könyvében és Jób könyvében találkozunk. A kifejezés első tagja az 'Él – a sémita nyelvekben alapvetően ez Isten neve. A *Saddaj* szó jelentése nem teljesen biztos, de a „mindenható” tűnik a legpontosabbnak (vö. Ézs 13:6; Jóel 1:15). A név használatában a meghatározó gondolat, hogy Isten hatalmát, erejét állítja szembe az emberi gyengeséggel, gyarlósággal.

- 1. Olvassuk el 1Móz 17:1-6 szakaszát, ami rámutat a szélesebb összefüggésre! Vajon miért akarta Isten hangsúlyozni Ábrám előtt a hatalmát, erejét? Mit mondott neki, amit illetően Ábrámnak bíznia kellett Isten mindenhatóságában? Figyeljünk különösen a 6. versre!**

Ez lenne 1Móz 17:1-6 szakaszának szó szerinti fordítása: „Jahve megjelent Ábrámnak, és azt mondta neki: Én vagyok 'Él Saddaj, járj előttem és légy tökéletes; és én megkötöm a szövetségemet énközöttem és teközötted, és fölöttébb megsokasítalak... Népek sokaságának atyja leszel... Fölöttébb megsokasítalak.” Ugyanez a név szerepel 1Móz 28:3 versében is, ahol Izsák kijelenti, hogy 'Él Saddaj megáldja Jákóbot, megszorítja és megsokasítja.

'Él Saddaj másik, hasonló ígéretét találjuk 1Móz 35:11, 43:14 és 49:25 verseiben, amelyek Isten nagylelkű jóságára utalnak: 'Él, az erős, hatalmas Isten, Saddaj, a kimeríthetetlen gazdagságú Isten, aki kész áldásait árasztani azokra, akik hittel és engedelmességgel keresik Őt.

Mondják, hogy ha a rózsát másként hívnák, akkor is illatozna, vagyis nem a név számít. Csakhogy mennyi vigaszt és reménységet találnánk, ha az lenne az Úr neve, hogy „esendő Isten” vagy „gyenge Isten”? Olvassuk el újra a mai alapigét, majd a „mindenható Isten” helyett írjuk be az utóbbi két nevet! Hogyan hatna a hitünkre, a bizalmunkra, ha Isten így mutatkozna be nekünk? Viszont miért bátorít az 'Él Saddaj megszólítás?

Kedd, április 20.

ÁBRÁMBÓL ÁBRAHÁM (1MÓZ 17:4-5)

Isten neveinek lelki és teológiai jelentősége is van, de ez nem csak az Ő esetében igaz. Az ókorban a közel-keleti emberek nevét nem csupán különösebb jelentőség nélküli azonosítóknak tartották, mint ahogy általában a mi korunkban. Ma valójában majdnem mindegy, hogy egy kislányt Máriának vagy Zsuzsának neveznek el, az ősi sémita népek között azonban a nevek komoly lelki jelentőséggel bírtak. Minden sémita név jelent valamit, általában egy kifejezés, esetleg egy rövid mondat, amelyben a szülő kifejezte a kívánságát, háláját. Például Dániel azt jelenti, hogy „Isten a bírám”, Jóel pedig: „Jahve az Isten”. A Nátán név jelentése az, hogy „Isten ajándéka”.

A nevek jelentéstartalma miatt gyakori volt a névváltoztatás, tükrözve az adott személy életében és körülményeiben bekövetkezett alapvető változást.

2. Keressük ki az alábbi igéket! Mi történt ezekben az esetekben? Miért vált szükségessé a névváltoztatás az adott helyzetben?

1Móz 32:28 _____

1Móz 41:45 _____

Dán 1:7 _____

Bizonyos értelemben még a mai ember számára sem nehezen érthető a nevek jelentősége. Időnként vannak rejtett, máskor nyilvánvalóbb hatásai. Ha valakit állandóan „butának” vagy „csúnyának” neveznek, ha folyton úgy utálnak rá többen is, akkor előbb-utóbb ő is olyannak fogja látni magát. Hasonlóképpen a névadással vagy névváltoztatással hatni lehet az ember viselkedésére és arra, hogyan tekintsen önmagára.

Ezek szerint érthető, hogy miért akarta Isten Ábrámot Ábrahámnak nevezni. Ábrám azt jelenti, hogy „magasztos atya”, az Ábrahám név jelentése pedig: „sokaság atyja”. A szövetségi ígéletben Isten kijelenti: „*És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled*” (1Móz 17:6), tehát a névváltoztatás fontos volt. Isten talán ezzel is segíteni akart Ábrahámnak, hogy bízni tudjon a szövetségi ígéletben – amit egy kilencvenkilenc éves férfi kapott, akinek idős felesége addig meddő volt. Isten ezzel is erősíteni kívánta Ábrahám hitét az ígéretekkel illetően.

Ebben a két versben mutatta be Isten a szövetségi ígéret első szakaszát (összesen három van). Megszólította Ábrámot, parancsot adott neki, majd ígéretet tett. Isten *közeledése* azt fejezte ki, hogy irgalmából Ábrámot választotta ki kegyelmi szövetsége első központi alakjául. A *parancsban* benne foglaltatott a próba is, hogy vajon Ábrám maradéktalanul bízik-e Istenben (Zsid 11:8). Az *ígéret* (1Móz 12:1-3, 7) eredetileg ugyan kifejezetten Ábrám leszármazottainak szólt, végső soron azonban az egész emberiségre vonatkozik (1Móz 12:3; Gal 3:6-9).

3. Isten Ábrámmal kötött szövetségének második szakaszát 1Móz 15:7-18 versei tartalmazzák. Mely versekben találjuk az első szakaszban megjelenő lépések elemeit?

Isten közeledése az emberhez _____

Melyik versekben? _____

Az embert engedelmességre szólítja _____

Melyik versekben? _____

Isteni ígéret _____

Melyik versekben? _____

A második szakasz ünnepélyes rítusában az Úr megjelent Ábrámnak, áthaladt az állatok gondosan elrendezett darabjai között. Három levágott állatot félbevágtak, a darabjait egymással szemben helyezték el. A madarakat nem vágták ketté. Aki szövetségre lépett, annak át kellett haladnia a félbevágott részek között. Szimbolikusan így tett fogadalmat, hogy mindig betartja azt, amit ünnepélyes, komoly keretek között megígért.

4. Írjuk le, hogy mi történt az Ábrámmal kötött szövetség harmadik, utolsó szakaszában (1Móz 17:1-14)!

Az *Ábrahám* név jelentése is kiemeli: Isten vágya és terve, hogy minden népet megmenten. A „*népek sokasága*” kifejezésbe beleértendőek zsidók és pogányok egyaránt. Az Újszövetség teljesen világossá teszi, hogy azok Ábrahám igazi leszármazottai, akikben megvan Ábrahám hite és akik bíznak a megígért Messiás érdemeiben (lásd Gal 3:7, 29). Tehát már Ábrahám idejében is az volt az Úr szándéka, hogy megment minden embert, akit csak lehet, bármilyen néphez tartozzon is, és nyilván nincs ez másként ma sem.

„Mert tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és háza népének, hogy őrizték meg az ÚR útját, cselekedjenek az igazság és törvény szerint, hogy beteljesítsék az ÚR, amit szólt Ábrahám felől” (1Móz 18:19, ÚRK).

Amint az eddigiekben láthattuk, a szövetség alapja mindig a kegyelem: Isten megteszi értünk azt, amire mi képtelenek lennénk. Ez alól nem jelent kivételt az Ábrahámmal kötött szövetség sem.

Kegyelméből Isten eszközéül választotta Ábrahámot, hogy segítségére legyen a megváltási terv hirdetésében a világon. A szövetségi ígéretek teljesítését azonban ahhoz kötötte, hogy Ábrahám hajlandó-e igazságosan cselekedni és hit által engedelmeskedni neki. Isten nem használhatta volna fel Ábrahámot, ha ő nem kész az engedelmességre.

1Móz 18:19 példázza a kegyelem és a törvény közötti kapcsolatot. *Kegyellemmel* kezdődik („tudom róla”), majd az a ténymegállapítás következik, hogy Ábrahám kész engedelmeskedni az Úrnak, sőt a családját is engedelmességre készíti. A hit és a cselekedetek tehát szoros egységben jelennek meg, ahogyan lennie is kell (lásd Jak 2:17).

5. Figyeljük meg azonban 1Móz 18:19 megfogalmazását, különös tekintettel a záradékra! Mit olvashatunk Ábrahám engedelmességéről? Az üdvösségnek nem az engedelmesség az alapja, akkor mégis miért lényeges? A szöveg szerint beteljesítheti Isten az ígéreteit anélkül? Magyarázzuk meg a válaszunkat!

A szövetség áldásait nem lehet élvezni, fenntartani úgy, ha a kedvezményezettek nem teljesítik bizonyos feltételeit. A szövetség megkötéséhez nem kellett a feltételek, viszont ezek teljesítése jelenti a szeretet, a hit és az engedelmesség választát, juttatják kifejezésre az ember és Isten közötti kapcsolatot. Isten a nép engedelmissége miatt teljesíthette nekik tett szövetségi ígéreteit. Amennyiben engedetlenségükkel megtörik a szövetséget, hűtlennek bizonyulnak a kapcsolatban. A megszegéskor nem a szövetség feltétele, hanem a teljesedés feltétele válik lehetetlenné.

Az Úrral szerzett saját tapasztalataink alapján látjuk, hogy miért olyan fontos az engedelmisség? Fel tudunk idézni egy bibliai vagy egy saját példát, amiben az engedetlenség tette lehetetlenné a szövetségi ígéretek teljesedését? Ha igen, mondjuk el! Mi jelenti a megoldást?

Péntek, április 23.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Ábrahám elhívása” c. fejezet, 93–99. o.; *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Zsidók és pogányok” c. fejezet, 125–133. o.

A szivárvány Isten Noéval kötött szövetségének a szimbóluma, 1Móz 17:10 versében pedig megtaláljuk az ábrahámi szövetség jelét. A körülmetéléssel „az volt Isten célja, hogy 1) megkülönböztesse Ábrahám utódait a pogányoktól (Ef 2:11); 2) állandóvá tegye a Jahvéval kötött szövetség emlékét (1Móz 17:11); 3) az erkölcsi tisztaság megőrzésére készítessen (5Móz 10:16); 4) bemutassa a hit általi megigazulást (Róm 4:11); 5) jelképezze a szív körülmetélését (Róm 2:29); 6) a keresztség keresztény szertartásának előképeként szolgáljon” (*The SDA Bible Dictionary*. 1. köt. 322–323. o.).

A szivárvány Isten ígéretének a jele marad a világ végéig, a körülmetélés azonban nem. Pál apostol szerint a körülmetélkedés volt a jele annak, hogy Ábrahám az Istenbe vetett hite által megigazult (Róm 4:11), évszázadok múltán viszont ezt már a törvény általi üdvösség jeleként értelmezték. Az újszövetségi korra jelentőségét veszítette. Helyette az vált meghatározóvá, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit engedelmes, megváltozott élethez vezet. Olvasuk el 1Kor 7:18-19, Gal 5:6 és 6:15 verseit!

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Aggeus 2 – Zakariás 6;

Evangelizálás, „A személyes munka művészete” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Egy kevés idő van még, ...”

2. Mi miatt lett Jeruzsálem „kerítetlen” város? _____

3. Kik a „jelképes férfiak”, akikről Zakariás próféta könyvében olvashatunk?

4. Ki fogja megépíteni az Úrnak templomát?

5. Mi történik gyakran a magasan képzett értelmiségiekkel?

Alapszöveg: 1Móz 17:7.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Isten meghívta Ábrahámot egy különleges, szövetségen alapuló kapcsolatba, amelynek paraméterei nagyjából megegyeztek a Noéval kötött szövetség paramétereivel. Mindezek ellenére az Ábrahámval kötött szövetség által Isten lefektette az egész emberiséget érintő üdvösséget célzó szövetség alapjait. E szövetség kedvezményezettjei mindazok, akik elfogadták a meghívást, és szövetségre léptek Istennel.

II. MAGYARÁZAT

1Móz 15:7 versében Isten *Jehovaként* – *személyes Istenként* – mutatkozik be Ábrahámnak. Hogyan is hihette volna Ábrám, hogy az életvitele nem tartozik Istenre, amikor az Úr az ő személyes Isteneként mutatkozott be neki?

'El Saddaj

Ez a kifejezés a héber szövegben először 1Móz 17:1–2 szakaszában jelenik meg Ábrahámval kapcsolatban. Isten neve itt az *'El Saddaj*, amit gyakran „mindenható Isten”-ként fordítanak.

Elemezzük egy kicsit ezt a nevet: Az *'El* szócska az *Elohim*ra utal („kezdetben *Elohim* megteremtette az eget és a földet”), és mindenhatóságot, erőt, transzcendentálist jelent. Isten *Elohim* titulusa a teljes teremtésleírásban megtalálható. Az *'El* szót mintegy kétszázszor „Isten”-ként fordították, amiben benne van a mindenhatóság fogalma is.

A *Shaddai* jelentése „mell”, és a forrásnak, a táplálék, a szükségletek betöltése forrásának gondolatát közvetíti. Az *'El* szóval együtt a jelentése: „Az Erős és Hatalmas, aki fenntart és táplál.”

Ábrámtól Ábrahámig

Az 1Móz 17:3–5 szakaszban leírt névmódosítás a kapcsolat megváltozását tükrözi. „Ábrám volt az első azok között az emberek között, akiknek a nevet Isten megváltoztatta. Az ókori időkben a személynévnek nagyobb fontossága volt, mint napjainkban. Az összes sémi névnek jelentése volt, és általában egy szó szerkezetből vagy egy vágyat, hálát kifejező rövid mondatból állt. Figyelembe véve azt, hogy az emberek mekkora fontosságot tulajdonítottak a neveknek, Isten megváltoztatta bizonyos emberek nevét, hogy az jobban tükrözze múltbéli vagy jövőbeli tapasztalatukat. Az Ábrám név – aminek jelentése: »felmagasztalt atya« – ebben a formában sehol másutt nem jelenik meg a Bibliában, viszont feltűnik »Abirám«-ként, aminek jelentése: »az én atyám felmagasztaltatik« (4Móz 16:1; 1Kir 16:34).” (*The S- D. A. Commentary*. 1. köt., 321. o.)

A szövetség különböző szakaszai

„Isten három szakaszban kötött szövetséget Ábrahámmal. Az első szakaszról 1Móz 12:1–3-ban olvasunk, a másodikról 1Móz 15:1–21-ben, a harmadikról pedig 1Móz 17:1–14-ben.” (Gerhard M. Hasel és Michael G Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 34. o.) 5Móz 10:16 versében ezt a szövetséget a körülmetélés jelképezte: „Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak.” (*The Interlinear Hebrew-Greek-English Bible*. 1. köt., 489. o.)

A „körülmetél” ige az eredeti héberben a *mûl*, ami az újszülött zsidó fiú 8. napon történő körülmetélését jelentette. Ily módon a nyolcas szám a Jehova, az új kezdetek Istene által megvalósuló megújulást szemlélteti. Figyelembe véve azt, hogy az eltávolított fityma az eltávolítandó világi hiábavalóságot szimbolizálta, ennek lelki vonatkozása Izrael Jehova iránti hűséggel teljes engedelmességét jelképezte. Következésképpen az ókori idők Izraelje isteni meghívást kapott, hogy az Úrral egy megújult kapcsolatban éljen.

A szövetség előírta kötelezettségek

„Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle.” (1Móz 18:19)

Ennek a bibliai szakasznak a szépsége abban a tényben rejlik, hogy világosan beszél *'El Saddaj* azon isteni képességéről, hogy beteljesíti mindazt, amit az emberi hitetlenség lehetetlennek tart. Az isteni perspektíva készítette Ábrahámot arra, hogy a megfelelő időben Izsákot a fegyelmezés és nevelés „botjával” irányítsa. Így hát miután Isten naggyá tette Ábrahám nevét, önmegtagadása egyre jobban tündökölt.

Hogyan? Miért?

Azért, mert önző érdekeit megemésztette az isteni akarat iránti engedelmesség, s így kész volt *egyetlen fiát* báránként feláldozni. Ábrahám első „áldozata” tehát annak jelképe volt, hogy „semmi sem ér annyit, hogy azt ne lehetne Istennek ajándékozni.” (Ellen G. White Comments: *The S. D. A. Bible Commentary*. 1. köt., 1094. o.)

Ábrahám számára „ez volt a legfőbb oka annak, hogy az esemény színhelyét »Jehova-jiré«-nek nevezte el. Ez a hely állandóan emlékeztette őt az Úr csodálatos kegyelmére, amely megszabadította őt. [...] Micsoda nagy és dicsőséges szabadulást hozott Jehova kegyelme, és milyen váratlan és drámai módon! Az ember életében a drámai határhelyzetek alkalmak Isten számára a szabadulás felajánlására, továbbá pedig arra is, hogy csodálatosan megmutassa nekünk vezetését és célját a mi életünkben.” (Nathan Stone: *Names of God*. 62–63. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: A rendkívüli képességekkel megáldott orvos és a jó orvos közötti különbség abban áll, hogy az előbbi a páciensei egészségügyi problémái mellett emlékezik azok nevére és arcára is. Ahelyett, hogy csak a köszvényére emlékezne, emlékszik az asszonyra, aki gyógyulni szeretne, hogy gondját viselhesse újszülött gyermekének. Nemcsak a törött lábszárcsont rögzül az emlékezetében, hanem arra is emlékszik, mennyire aggódott a betege a munkahelye elvesztésének veszélye miatt. Nevek és emberek – íme, mit jelent Jézus!

1. Vannak a Bibliának olyan fejezetei, amelyek csak neveket és rokoni kapcsolatokat tartalmaznak. A régi időkben az emberek komolyan vették a nevüket. Ennek a ténynek a fényében magyarázd meg, milyen lélektani és lelki következménye volt annak, amikor Isten pátriárkája nevét Ábrámról Ábrahámra változtatta. Miért tartotta Isten fontosnak megmagyarázni saját nevének jelentését? Miért számított a nevének jelentése szövetségesei szemében?

2. A bibliai korban a név megváltoztatása gyakran magával hozta az illető státuszának a megváltozását is. Hogyan alkalmazható ez a jelenség arra az esetre, amikor valaki lelkileg újjászületik?

3. Isten előtti pozíciókat nagyban befolyásolja az, hogy mennyire ismerjük Őt. Isten ígéreteket tesz nekünk, mivel szoros kapcsolat van közöttünk. Hogyan kellene válaszolnunk az ígéreteire? Miközben Ábrahám távoli idegen országokon keresztül vándorolt, Istennel kötött szövetsége bátorításul szolgált számára, és erősítette a vele való közösséget. Milyen mértékben töltik be ma is ugyanazt a szerepet Isten ígéretei? Oszd meg a csoportoddal a kedvenc bibliai ígéretedet, és meséld el nekik, hogyan jutottál győzelemre a lelki életben ennek az ígéretnek a segítségével.

4. A Biblia sokféle titulussal illeti Jézust, válaszd ki ezek közül azt, amely a legjelentőségteljesebb számodra. Sorold fel azokat az okokat, amelyekért ragaszkodsz Jézus ezen tisztségéhez, és tedd ezt úgy, mintha bizonyosságot tennél Jézusról.

5. Isten számos módon próbálja meg közölni velünk az igazságot az Ő természetéről és jelleméről. Akkor mégis mivel magyarázható, hogy sokszor torz, hamis, sőt, romlott gondolataink támadnak Istent illetően? Hogyan korrigálhatjuk ezeket a téves nézeteket?

6. 1Móz 17:1 versében Istenre „’El Saddaj”-ként, Mindenható Istenként történik utalás. Mit válaszolnál valakinek, aki azt állítja, hogy lehetetlen Istennek egy időben jónak és mindenhatónak is lennie? Ellentmondás van e tulajdonságok között, vagy ellenkezőleg: egyik erősíti a másikat?

7. 1Móz 17:4–5 verseiben le van írva, hogy Isten Ábrám nevét Ábrahámra változtatta (aminek jelentése: „népek sokaságának atyja”). A különböző faji, nemzetiségi és társadalmi közegekből származó emberek hogyan lehetnek Ábrahám utódai?

8. Ha Isten irgalmas és megbocsátó, miért van szükség arra, hogy az Istennel szövetségben álló emberek engedelmeskedjenek az Ő parancsolatainak? Istennek van szüksége a mi engedelmisségünkre, vagy nekünk van szükségünk arra, hogy engedelmesek legyünk Istennek? Magyarázd meg a választ.

5.
TANULMÁNY

április 24–30.

Az ígéret gyermekei

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 11:4; 12:2; 15:1-3; Ézsaiás 25:8;
1Korinthus 2:9; 1Péter 2:9; Jelenések 22:1-5*

Szombat délután

**Alapige: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”
(Mt 28:20, ÚRK)**

„Egy apa a tengerparton töltötte a szabadságát a tízéves lányával. Egy nap úszni mentek a tengerbe. Jó úszók voltak mindketten, de a parttól messze érve eltávolodtak egymástól. Az apa felmérte, hogy egyre beljebb sodorja őket a víz, ezért odakiáltott a lányának: »Mary, kimegyek a partra segítségért. Ha elfáradsz, fordulj hátadra, úgy egész nap kibírod! Visszajövök érted.«

Hamarosan már sokan keresték a kislányt a vízben. A parton százak hallották a hírt, izgatottan vártak. Négy órával később találták meg a gyereket, a nyílt tengeren. Nyugodtan lebegett a vízben, cseppet sem félt. Amikor a mentők a partra vitték, az emberek örömkialtásokkal, könnyezve, megkönnyebbülten fogadták őket, amit a kislány furcsának tartott. »Apu mondta, hogy háton úszva kibírom, amíg visszajön értem, akár egész nap is, ezért nyugodt voltam. Tudtam, hogy biztosan visszajön.«” (H. M. S. Richards: *When Jesus Comes Back. Voice of Prophecy News*. 1949. március, 5. o.).

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért mondta az Úr Ábrámnak, hogy Ő lesz a pajzsa? Hogyan nyert áldást a pátriárka által a föld minden nemzetsége? A szövetségi ígérek közül melyik a legnagyobb?

Május 1. – A kompánionok szombatja

„Ezek után így szólt az Úr Ábrámhoz látomásban: Ne félj, Ábrám! Én pajzsod vagyok neked, jutalmad felette igen bőséges” (1Móz 15:1, ÚRK).

- 1. Olvassuk el 1Móz 15:1-3 verseit, és gondolkozzunk el az eset körülményein! Vajon miért mondta először az Úr Ábrámnak azt, hogy „Ne félj”? Mitől lett volna félnie?**

Különösen érdekes, amikor az Úr azt mondja Ábrámnak, hogy „Én pajzsod vagyok neked”. A személyes névmás használata a kapcsolatuk személyességére mutat. Isten közvetlenül akarta megszólítani, mint ahogy bennünket is.

A „pajzs” meghatározás Istenre vonatkozóan először itt jelenik meg a Bibliában, és Isten egyedül ekkor alkalmazza önmagára, persze bibliai írók is utaltak rá ezzel a kifejezéssel (5Móz 33:29; Zsolt 18:31; 84:12; 144:2).

- 2. Mi a jelentősége annak, hogy Isten az ember pajzsának nevezi magát? Ábrám számára jelentett olyasmit, amit a mi számunkra már nem? Hogyan vonatkoztathatjuk magunkra ezt az ígéretet? Vajon azt jelentené, hogy baj nem érhet minket? Mitől véd pajzsként az Úr? Hogyan érthetjük ezt a képet?**

„Krisztus nem csupán felületesen érdeklődik irántunk, hanem annál is jobban, mint ahogyan egy anya törődik gyermekével... Üdvözítőnk emberi szenvedést, szomorúságot, sértést, feddést, bántalmazást, gúnyt, elutasítást és halált állt ki a megváltásunkért. Isten remegő gyermeke, Ő vigyáz rád! Védelmében biztonságba helyez... Emberi természetünk gyengesége nem zár el bennünket mennyei Atyánktól, mert Krisztus meghalt, hogy közbenjárjon értünk” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 77. o.).

Minden jel szerint Roland hűséges követője volt az Úrnak, de hirtelen, váratlanul meghalt. Vajon nem védte tovább Isten pajzsként? Vagy másként kell értenünk azt, hogy Isten a pajzsunk? Magyarázzuk ezt meg! Isten mitől véd meg mindig bennünket, ahogyan megígérte (lásd 1Kor 10:13)?

„...és benned és magzatodban áldatik meg a föld minden nemzetsége” (1Móz 28:14, ÚRK).

„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök” (Gal 3:29).

Isten többször is mondta Ábrahámnak, hogy az utódjában, leszármazottjában áldatik meg a föld minden nemzetsége (lásd még 1Móz 12:3; 18:18; 22:18). Ez a csodálatos szövetségi ígéret azért hangzott el ismételt, mert ez a legfontosabb, a legmaradandóbb ígéret, értelmet ad az összes többinek. Egyrészt a zsidó nép felemelkedéséről szólt, akik által az Úr a föld minden családjának tanítást akart adni az igaz Istenről és a megváltási tervéről. Egészében azonban csak az Ábrahám magvából való Jézus Krisztus személyében teljesedett be, hiszen a kereszten Ő fizetett meg a föld minden nemzetségének bűneiért.

- 3. Gondoljunk az özönvíz után elhangzott szövetségi ígéretre (amelyben az Úr megfogadta, hogy nem pusztítja el újból a világot víz által)! A Jézusban talált megváltás nélkül végeredményben mennyi jó származna ebből? A Krisztusban nyerhető örök élet ígérete nélkül mi hasznunk lenne Isten többi ígéretéből?**
-
-

- 4. Hogyan érted azt, hogy Jézus által Ábrahámban „áldatik meg a föld minden nemzetsége”?**
-

Vitathatatlan, hogy a világ Megváltójának szövetségi ígérete Isten legnagyobb kijelentése. Maga a Szabadító lett az eszköz, aki eleget tett a szövetségi kötelezettségeknek és aki az összes többi ígéretet valóra váltja. Isten mindazokat Ábrahám családjába tartozónak és az ígéret örökösének nyilvánítja, legyenek akár zsidók, akár pogányok, akik szövetségre lépnek vele (Gal 3:8-9, 27-29). Örök életet ígér nekik a bűntelen környezetben, ahol soha többé nem lesz gonoszság, fájdalom és szenvedés. Van ennél nagyszerűbb ígéret?

Miért olyan vonzó számunkra az az ígéret, hogy örökké élhetünk a büntől és szenvedéstől mentes világban? Lehetséges, hogy azért vágyódunk annyira utána, mert Isten eredetileg erre teremtett meg, ez volna a természetes a számunkra?

„Ahhoz, hogy igazi boldogságnak örvendhessünk, nagyon távoli országba kell utaznunk, sőt még magunkból is ki kell lépünk” (Thomas Browne).

5. Gondolkodjunk el ezen a 16. századi mondaton! Egyetértünk vele, vagy nem? Olvassuk el újból, 1Thessz 4:16-18 és Jel 3:12 verseire gondolva!

Az ember helyzetéről írta Augustinus: „A mostani életünk – ha az ily nagy bajokkal teljes létezését valóban életnek lehet nevezni – arról tanúskodik, hogy a halandó emberiség már kezdettől fogva kárhozát alatt van. Gondoljunk először is a tudatlanság félelmetes mélységére, amiből ered minden tévedés, és aminek sötét mocsara annyira körbeveszi Ádám fiait, hogy senki nem menekülhet belőle a kínok, könnyek és félelmek vámja nélkül. Mennyire szeretünk például minden hiábavalóságot és mérgező dolgot, amelyekből megannyi szívfájdalom, baj, szomorúság és félelem fakad; a széthúzások, küzdelmek és háborúk tébolyult öröme; ... csalások, lopások és rablások; hitszegés és gőg, irigység és törtetés, emberölés, gyilkosság, kegyetlenség, barbárság, törvényellenesség és kívánság; az összes szégyentelen, tisztátalan szenvedély – paráznaság, házasságtörés, vérfertőzés és természetellenes bűnök, megrontás és még számtalan olyan tisztátalanság, amit említeni sem lehet, annyira undorító; a vallás elleni bűnök – szentségtörés és eretnokség, istenkáromlás és esküszegés; az embertársaink rovására elkövetett gonoszságok – rágalmazás és csalás, hazugságok és hamis tanúzás, személyek és vagyontárgyak megkárosítása; törvényszéki igazságtalanságok és megszámlálhatatlanul sok más baj és betegség, amivel teljes a világ, mégis figyelmen kívül marad” (Augustine of Hippo: *The City of God*. New York, 1958, Doubleday & Co., 22. köt. 22. fej. 519. o.).

Szerencsére azonban, ha most mégoly nehéz is a helyzet, ragyogó jövő áll előttünk, de csak azért, amit Isten tett értünk Jézus Krisztus élete, halála, feltámadása és főpapi szolgálata által. Ez az Ábrahámnak adott szövetségi ígélet végső beteljesedése: „...és benned és magzatodban áldatik meg a föld minden nemzetsége” (1Móz 28:14, ÚRK).

A saját szavainkkal mutassuk be a mai világ szomorú helyzetét, majd gyűjtsük össze a bibliaverseket arról, hogy mit ígért meg nekünk Isten Jézus Krisztusban (pl. Ézs 25:8; 1Kor 2:9; Jel 22:2-5)! Gondolkozzunk ezekről az ígéretekről, érezzük át, hogy nekünk szólnak! Csak így tudjuk megragadni a szövetség lényegét.

Isten nemcsak azt ígérté meg Ábrahámnak, hogy a föld minden nemzetisége áldást nyer benne, hanem ezt is mondta neki: „*nagy és hatalmas néppé*” teszi (1Móz 18:18; lásd még 12:2; 46:3). Micsoda ígélet ez egy olyan férfinak, akinek már a felesége is túl volt a gyermekszülés korán! Ábrahámnak nem voltak utódai, így fia sem, Isten pedig éppen ezt ígérté neki. Ám ez az ígélet nem ment egészen végbe Ábrahám életében, de Izsák és Jákób sem lehetett tanúja a teljesedésének. Isten elismételte még Jákóbnak is, azzal a kiegészítő információval, hogy az ígélet majd Egyiptomban válik valóra (1Móz 46:3), noha ezt Jákób sem láthatta meg. Végül azonban valóban beteljesedett az ígélet.

6. Miért akarta Isten külön néppé tenni Ábrahám utódait? Vajon az volt a szándéka, hogy legyen még egy ország, egy meghatározott eredetű etnikummal? Milyen célt kellett betöltenie ennek a nemzetnek? Olvassuk el 2Móz 19:5-6, 5Móz 4:6-8 és Ézs 60:1-3 verseit, majd az alábbi vonalra írjuk le a válaszunkat!

A Szentírásból egyértelműnek tűnik, hogy Isten önmagához akarta hívni a világ népeit az áldásait élvező Izrael boldog, egészséges és szent népének bizonyosságtétele által. A Teremtő akaratának engedelmeskedő nép életében megmutakozhatnak az áldások. Ez teheti vonzóvá az igaz Isten imádatát a földön élők tömegei számára (Ézs 56:7). Így fordul az emberiség figyelme Izrael, az ő Istenük és a közöttük majd megjelenő Messiás, a világ Megváltója felé.

„Isten azt akarta, hogy Izrael fiai az egész területet, amelyet kijelölt számukra, elfoglalják, és hogy az igaz Isten imádatát és szolgálatát megtagadó népeket uralmuktól megfosszák. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban Isten önmagához akarta vonzani az embereket. Népét azzal bízta meg, hogy az evangélium meghívását az egész világra eljuttassa, és az áldozati szolgálat útján Krisztust a népek előtt felmagasztalja, hogy mindenki, aki feltekint reá, élhessen” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 196. o.).

Találunk párhuzamokat aközött, amit az Úr Izrael népével és a mi egyházunkkal akart, ill. akar végbevinni? Ha igen, nevezzük meg! Lásd 1Pt 2:9!

„Nagy néppé teszlek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel” (1Móz 12:2, RÚF).

7. 1Móz 12:2 versében Isten megígérte Ábrámnak, hogy nagygyá teszi a nevét, vagyis híres lesz. Miért volt ez az Úr terve egy bűnös emberrel, ha mégoly engedelmes és hűséges is volt? Ki érdemel „nagy nevet” (lásd Róm 4:1-5; Jak 2:21-24)? Vajon az Istentől jövő áldásnak csak Ábrám javára kellett válnia, vagy ennél magasabb rendű célja volt? Magyarazzuk meg a válaszunkat!

8. Vö. 1Móz 11:4 és 12:2 verseit! Mi a fő különbség a két eset között? Hogyan jelképezi az egyik a „cselekedetek általi megváltást”, míg a másik a „hit általi megváltást”?

A megváltási terv csakis Krisztus értünk vállalt tettein nyugszik, a folyamatban azonban mi is benne vagyunk mint Isten kegyelmének elfogadói. Bizonyos szerepünk nekünk is van, itt kerül előtérbe a szabad választásunk. A korszakok drámája, a Krisztus és Sátán közötti küzdelem még most is dúl – bennünk és általunk. Emberek és angyalok egyaránt figyelik, hogy mi történik velünk a harc során (1Kor 4:9). Tehát távolról sem jelentéktelen dolog a közvetlen környezetünkön túl, hogy kik vagyunk, mit mondunk, mit teszünk, ennek következményei bizonyos értelemben az egész világmindenségben hullámokat vetnek. Szavainkkal, tetteinkkel, sőt a hozzáállásunkkal is vagy dicsőséget szerzünk az Úrnak, aki olyan sokat tett értünk, vagy szégyent hozunk rá és a nevére. Amikor tehát az Úr kijelentette Ábrahámnak, hogy nagygyá teszi a nevét, bizonyára nem olyan értelemben mondta, mint ahogy a világ beszél egy hírességről. Isten szemében az ember a jelleme, a hite, az engedelmissége, az alázata és a mások iránt tanúsított szeretete által lesz nagy. E tulajdonságokat a világban gyakran tisztelet övezi, mégsem teszik híressé az embert.

Gondoljunk olyan mai hírességekre, akiknek a nevét a világban nagyra tartják: színészek, politikusok, művészek, gazdagok vagy bárki más! Mitől váltak híressé? Vizonyítsuk hozzájuk Ábrahám nagyságát! Ezek szerint mennyire elferdült a világ fogalma a nagyságról? A világi állásfoglalás mennyiben hat a mi szemléletünkre is ebben a kérdésben?

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Ábrahám Kánaánban” és „A hit próbája” c. fejezetei, 100–121. o.

„Nem volt könnyű Ábrahám próbája. Nem kis áldozat, amit Isten kívánt tőle... De tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Nem kérdezett semmit az ígéret földjéről... Isten szólt, és szolgájának engedelmeskednie kellett. Számára az volt a földön a legboldogabb hely, ahova Isten küldte” (i. m. 94. o.).

Amikor Ábrám megérkezett Kánaán földjére, az Úr megjelent neki és világgossá tette, hogy azon a földön kell vándorolnia, és az majd az utódaié lesz (1Móz 12:7). Ezt az ígéretet többször is megismételte (lásd 1Móz 13:14-15, 17; 15:13, 16, 18; 17:8; 28:13, 15; 35:12). Úgy négyszáz évvel később, az ígéret teljesítéseként (1Móz 15:13, 16) az Úr bejelentette Mózesnek, hogy Izrael népét Egyiptomból a tejjel és mézzel folyó földre viszi (2Móz 3:8, 17; 6:8). Az ígéretet Józsuének is elismételte (Józs 1:3), ami aztán Dávid korában nagymértékben megvalósult, még ha nem is teljesen (1Móz 15:18-21; 2Sám 8:1-14; 1Kir 4:21; 1Krón 19:1-19).

Most olvassuk el Zsid 11:9-10, 13-16 verseit! Ezekből világosan kiderül, hogy Ábrahám és a többi hűséges pátriárka Isten megváltott népe igazi lakhelye szimbólumának, előképének tekintette Kánaánt, ahol majd örökre letelepedhetnek. A bűn viszonyai között nem lehet állandó otthonunk. Az élet mulandó, „bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik” (Jak 4:14). Ábrahám lelki utódaiként nekünk is fel kell ismernünk, hogy „nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük” (Zsid 13:14). A Krisztussal töltendő, jövőbeli élet bizonyossága tart meg bennünket most, a változásnak és romlásnak kitett világban.

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Zakariás 7–13;

Evangelizálás, „Az előítéletek leküzdése” c. alfejezet

1. Ki és miért gerjedt haragra?
2. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Ezek azok a dolgok, amelyeket cselekedjetelek: ...”
3. Kikről állítja Zakariás, hogy „hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek”?
4. Hol olvassuk a tanácsot, mely szerint „verd meg a pásztort, és elszélednek a juhok”?
5. Milyen tanácsot kapunk az igazsággal szemben előítéleteket táplálókra vonatkozóan?

Alapszöveg: Mt 28:20.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Isten szövetségei örök érvényűek. Habár Noé, Ábrahám, Mózes nincs többé, Isten ígéreteinek teljesebbé folytatódik. Szabadításának ígérete ránk is vonatkozik, ha úgy döntünk, hogy megnyitjuk előtte szívünket.

II. MAGYARÁZAT

Amikor az Úr azt mondta Ábrámnak, hogy a *pajzsa* lesz neki (1Móz 15:1), ezzel arról biztosította őt, hogy a védelmezője lesz. A „pajzs” szóban benne rejlik az Ábrámnak nyújtott oltalom biztosítója. Azon elképzelése dacára, hogy Eleázár lesz az örököse, Sára egy különleges gyermeket szült neki, aki nek leszarmazottjai megszámlálhatatlanok lesznek, akár a csillagok.

A te pajzsod

„E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1)

„Ez a »pajzs« vagy oltalom, amelyről itt szó van, nem a testi, fizikai védelemre utal, amelyre háborúban vagy szerencsétlenségben van szükség. Inkább arra vonatkozik, hogy az Úr megvédi őt attól, hogy a szövetség ígérete meghiúsuljon Ábrahám és az ő magva által. [...] Ha Ábrahám magva vagyunk (márpedig ha a hitét valljuk, azok vagyunk), akkor mi is rendelkezünk a bizonyossággal, hogy Isten a mi pajzsunk.” (Gerhard M. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 44. o.)

A Messiásra vonatkozó ígélet (I)

Miután tudomásul vette, hogy nem léphet be az Ígélet Földjére, Mózes a hegy ormán állt, földi életútja csúcspontján, amikor megkapta az eljövendő Messiásra vonatkozó látomást: „Végignézhett az idők romlásán és megláthatta Megváltónk első eljövetelét. [...] Láta Krisztus alázatos életét Názáretben, szeretetének, együttérzésének szolgálatát, gyógyítását, és a büszke, hitetlen nemzettől való megvetését. [...] Láta Jézust az Olajfák hegyén, amint sírva búcsúzott szeretett városától. [...] Láta, hogy Isten mégsem vetette el Ábrahám magvát; a dicsőséges célnak, amit Izraellel végre akart hajtani, teljesülni kell! Mindenki, aki Krisztus által a hit gyermekévé lesz, Ábrahám magvához tartozik.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. 475–476. o.)

A Messiásra vonatkozó ígélet (II)

1Móz 3:15 versében a testet öltés előtti Krisztus megjövendölte Messiásként való eljövételét, hogy engesztelést szerezzen az emberi faj számára, bebizonyítsa az el nem bukott világok lakóinak, hogy semmi mentség sincs Ádám bűnbeesésére, és a Golgota által igazolja a Törvény és az evangélium állandó összekapcsolódását.

Ádám bukása a gonosz új paradigmáját vezette be világunkban. Leszármazottai megfertőződtek az Isten szuverenitása elleni lázadás természetes hajlamával, következképpen – mivel nem csupán egy téves cselekedet – a bűnt egy az isteni felségjoggal szembeni lelki pszichotikus állapotként írhatnánk le. Mt 1:21 versében olvassuk a Krisztus eljövételére vonatkozó ígéletet, amelynek célja kigyógyítani minket ebből a lelki skizofréniából. A nem Jézus Krisztusban lévő emberi faj a lelki romlás állapotába születik. Krisztus azért jött el, hogy golgotai halálának köszönhetően – „vérátömlesztés” által – meggyógyuljunk.

Így lett Jézus a *Monogenes*, vagyis az „egyetlen Fiú” (Jn 3:16), Aki Istenemberként született a világegyetemünkben. Názáretben a „második Ádám” egy velejéig romlott, korrupt világban kezdte meg alázatos szolgálatát, mely világ éles ellentétben állt azzal a paradicsomi világgal, amelyben Ádám elbukott. Ez az Isten-ember, aki mindenben megkísértetett, teljességgel büntelenül élt. (Lásd 1Móz 3:15; 1Kor 10:13; 15:21–22; Zsid 4:15–16; Ellen G. White: *Jézus élete*. 700. o.)

Hatalmas és erős nemzet

Éles ellentétben Sineár mezejének felfuvalkodott birodalomalapítóival, Ábrahám ódzkodott az önfelmagasztalástól, jóllehet Isten megígérte neki, hogy nagy nemzetet tesz. „Ha Nimród az özönvíz utáni világ szekuláris politikai vezetőjének archetípusa, Ábrahám Jehova eszköze az emberiség megváltása tervének teljesítésében. [...]

Ábrahámmal a világ történelme más irányt vett. Isten egy új példaképet állított az emberiség elé. Ábrahám az út a jövő felé minden ember számára. [...] Létrejött az egyedüli Istenben hívők közössége. Isten választotta ki a Nimród befolyási körzetében élő Ábrahámot, hogy a szolgája legyen, minden leszármazottja, minden ember számára. [...] Most egy embernek kell cselekednie Isten és az emberiség nevében. [...] A terv és a tény, hogy részei vagyunk ennek a tervnek, nem a nemzetiségen alapszik, hanem a szövetségi kapcsolaton.” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 77–79. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Egy a Vörös-tenger átkeléséről szóló rabbinikus legenda szerint abban a pillanatban, amikor a hullámok összecsaptak az egyiptomiak felett, a menny angyalai elkezdték lelkesen ünnepelni a győzelmet. Majd fájdalommal teljes hangon megszólalt Isten: „Kezem munkáját, az alkotásomat lepte el a víz!” Isten szeretete oly hatalmas, hogy még a leggonoszabb bűnösök megsemmisülése sem szerez örömet neki.

1. Isten szeretete mindenkit befogad, azokat is, akik áthágyják a törvényét és megsebzik a szívét. Hogyan nyilvánul meg ez a szeretet abban a szövetségben alapuló kapcsolatban, amelyet külön minden emberrel meg szeretne kötni? Miként nyilatkozik meg ez a szeretet akkor is, amikor az ember elutasítja Isten ajánlatát?

2. Mivel idegen hatalom sanyargatta, a zsidó nép szabadító Messiásra vágyott. Jézus azonban azért jött erre a világra, hogy kereszthalált haljon, nem pedig azért, hogy földi trónt foglaljon el. Miként vág egybe Jézus küldetése és Isten szövetségének ajánlata, amelyet számunkra tett?

3. Istennek számos terve volt Izrael gyermekeivel, de ők sokszor csalódást okoztak neki. Istennek velünk is terve van, ahogy Izrael népével volt? Magyarázd meg a válaszodat. Mit kell tennünk egyénileg és közösségileg ahhoz, hogy „meghalljuk” az Ő hangját, s így kegyelmének eszközei lehessünk az emberekért végzett szolgálatban?

4. A Messiás eljövételével a nép „jeleket” és „csodákat” várt. Miben hasonlítunk az akkori Izrael népéhez? Hogyan veszíthetjük szem elől második eljövetele apró jeleit? Milyen lépéseket kell megtennie az egyháznak ahhoz, hogy felkészülten várja a második adventet?

5. Ha elfogadod az Isten által felkínált üdvösséget, napról napra egyre jobban fogsz hasonlítani Jézusra. Milyen „műszerrel” mérheted le a fejlődésedet? Hogyan méri Isten a lelki növekedésed? Charles Swindoll az ember lelki küzdelmeit ekképpen írja le: „Három lépés előre, egy lépés hátra.” Ha ez a dolog állása, hogyan fejlődhet valaki lelki téren úgy, hogy közben a bukások ne csüggeszék el? 1Móz 15:1 versében Isten azt mondja Ábrámnak, hogy „az ő jutalma felette igen bőséges”. Isten és a mi kapcsolatunk Ővele milyen értelemben cél önmagában, és nem csupán egy eszköz valamely cél elérésében?

6. Az Isten és Ábrám közötti szövetség az elején látszólag azt sugallta, hogy Isten csak a pátériárka leszármazottait tartotta szem előtt. A későbbiekben azonban nyilvánvalóvá vált, hogy Isten különböző csoportokra és különböző egyénekre gondolt, akiket a közös hit egyesít. Meggondolta volna magát Isten?

7. Isten egy ismeretlen nomád férfit választott ki a „világ végéről”, amiből arra következtethetünk, hogy amit Isten értékel az emberben, különbözik attól, amit mi értékelünk saját magunkban és embertársainkban. Vajon mit értékelt Ábrahám?

Ábrahám utódai

E heti tanulmányunk: 1Mózes 6:5; 5Mózes 28:1, 15; Jeremiás 11:8; Ezékiel 16:8; János 10:27-28; 1Péter 2:9; Róma 4:16-17; Galata 3:26-29

Szombat délután

Alapige: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2:9)

Egy kisváros ékszerüzletének kirakatában egy nap megállt a falióra háromnegyed kilenckor. A városka sok lakója arra haladva rendszerint az órára pillantott, hogy megtudja az időt. Amikor azon a reggelen a munkába sietők odanéztek, látták, hogy még csak háromnegyed kilenc van. Az iskolába tartó gyerekek is meglepődtek, hogy bőven van még idejük álldogálni. Akkor reggel sokan elkéstek azért, mert az ékszerész kirakatában megállt az óra (lásd C. L. Paddock: *God's Minutes*. Nashville, TN., 1965, SPA, 244. o.).

Milyen találó példa ez az ókori Izrael kudarcára! Az Úr „a pogányok közibe” (Ez 5:5) helyezte népét, egy három kontinenst (Afrikát, Európát és Ázsiát) összekötő, stratégiai fontosságú területre. Nekik kellett volna a világ lelki „órájaként” szolgálni.

Izrael azonban bizonyos értelemben megállt, mint az ékszerész kirakatában az óra, mégsem vészett oda minden, hiszen Istennek akkor is volt hűséges maradéka, mint ahogy ma is. E heti tanulmányunk arra összpontosít, hogy kik tartoznak Isten igaz Izraele közé minden korban, beleértve a miénket is, és mi a szerepük.

HETI ÁTTEKINTÉS: Milyen szövetségi ígéreteket adott az Úr Izraelnek? Milyen feltételekkel? Mennyire tudott a nép megmaradni azok mellett? Mi történt, amikor nem engedelmeskedtek?

Május 8. – Adománygyűjtés az ADRA számára

„Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül a föld színén” (5Móz 7:6).

Vitán felül áll, hogy az Úr a héber népet választotta ki földi képviselőjéül. A magyar fordításban úgy jelenik meg a *segullah* szó, hogy „saját” (Károli, ÚRK) vagy „tulajdon” (RÚF), és jelentheti azt, hogy „értékes dolog”, „különleges kincs”. A lényeg, amit észben kell tartanunk, hogy a kiválasztás teljes egészében Isten tette volt, kegyelmének kifejezése. A népben nem volt olyan tulajdonság, amivel kiérdemelték volna kegyelmét – nem is lehetett volna, hiszen a kegyelmet érdemek nélkül kapjuk.

1. Olvassuk el Ez 16:8 versét! Milyen magyarázatot találunk ebben arra, hogy az Úr kiválasztotta Izraelt?

„Miért választotta ki Jahve Izraelt? Ez megfejthetetlen. Egy kis népcsoport volt, komoly kulturális örökség és tekintély nélkül. Nem mutatható fel olyan különleges személyes tulajdonságokat, amelyek a választás biztosítékaiul szolgáltak volna. A kiválasztás kizárólag Isten tette volt... aminek végső okát az isteni szeretet titka fedi. Viszont tény, hogy Isten *valóban* szerette Izraelt, *valóban* kiválasztotta, ezért tartotta tiszteletben az atyáknak tett ígérését... Jahve iránta tanúsított szeretete miatt esett rá a kiválasztás. Isten a hatalmát bemutattva kiszabadította a népet az egyiptomi szolgaságból. Ha egyszer felfogják e nagyszerű tényeket, megértik, hogy valóban szent és különlegesen nagy becsben tartott népnek számítanak. Éppen ezért a legmesszebbmenőig kifogásolható volt a részükről minden olyan hajlandóság, hogy nemes státuszukról lemondjanak” (J. A. Thompson: *Deuteronomy*. London, 1974, InterVarsity Press, 130–131. o.).

Az isteni terv szerint az izraeliták népének királyi és papi szerepe is volt. A bűnös világban erkölcsi és lelki királyoknak kellett lenniük, abban az értelemben, hogy győzedelmeskedjenek a bűn birodalma felett. Papként közel kellett kerülniük az Úrhoz ima, dicsőítés és áldozatok bemutatása által. Az igaz vallás mennyből küldött magyarázóiként Isten és a pogányok közötti közvetítőkként tanítóknak, prédikátoroknak és prófétáknak, a szent élet élő példaképeinek kellett volna lenniük.

Térjünk vissza a mai alapigénkhez ahhoz a kifejezéshez, amelyben az Úr kijelenti: „saját népe légy néki, minden nép közül a föld színén”! Mit jelent ez?

Isten először Ábrahámnak ígérte meg, hogy földet ad népének, majd ezt megismételte Izsáknak és Jákóbnak is. József szintén említette ezt az ígéretet a halálos ágyán (1Móz 50:24). Az Úr azonban tudatta Ábrahámval, hogy négyszáz év telik el, míg Ábrahám utódai örökségül veszik azt az országot (1Móz 15:13, 16). A teljesedés Mózes és Józsué napjaiban kezdődött. Mózes újból elmondta Isten parancsát: „*Íme, elétek adtam ezt a földet. Menjete be, vegyétek birtokba azt a földet*” (5Móz 1:8, ÚRK).

2. Olvassuk el 5Móz 28:1, 15 verseit! Mire utalnak? Röviden, a földet a szövetség keretein belül kaphatják meg, amivel azonban kötelezettségek is járnak. Milyen kötelezettségei voltak Izraelnek?

Mózes ötödik könyve 28. fejezetének első szakasza azokat az áldásokat vázolja fel, amelyeket Izrael akkor nyer, ha követik Isten akaratát, a fejezet másik része pedig az átkokat taglalja, amelyek akkor sújtják őket, ha nem azt teszik. Az ilyen átkok „nagyjából, bár nem teljes egészében azért következtek be, mert egyszerűen lehetőséget adtak a bűnnek gonosz következményei kimunkálására... »*Mert aki a testének vet, az a testből arat pusztulást*« (Gal 6:8, ÚRK). Mint a víz, ami természetes módon addig folyik, míg ki nem egyenlítődik a szintje; mint a falióra, ami üt, amíg egészen le nem jár; mint a fa, ami mindig megtermi a maga gyümölcsét, amíg növekedhet. Hasonlóképpen a bűn is törekszik egy szintre, arra, hogy egyre haladjon, beérlelje gyümölcsét, és »*azoknak a vége halál*« (Róm 6:21)» (The Pulpit Commentary: Deuteronomy. szerk. H. D. M Spence és Joseph S. Exell, Peabody, MA., 1985, Hendrickson Publishers, 3. köt. 439. o.).

Sok ígéret vonatkozott a földre, ám ezeknek voltak feltételei, amelyek a szövetség részét képezték. Izraelnek teljesítenie kellett a megállapodás rá eső részét, különben az ígéretek érvényüket veszíthetik. Az Úr több alkalommal is teljesen világossá tette, hogy ha nem engedelmeskednek, elveszik tőlük a földet. Olvassuk el 3Móz 26:27-33 szakaszát! Ennél már nem is fogalmazhatott volna egyértelműbben!

Keresztényként várjuk, hogy elnyerjük, birtokba vehessük az ígéret földjét, az újjáteremtett eget és földet. Ígéretet kaptunk erre, éppen úgy, mint a héberrek a földi ígéret földjére. A különbség azonban az, hogy ha odaériünk, többé nem fenyeget a veszély, hogy valaha is elveszíthetnénk (Dán 7:18). Annak viszont vannak feltételei, hogy odakerüljünk! Melyek ezek – különös tekintettel az egyedül hit által történő megváltásra?

„De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem mindenki a maga megátalkodott gonosz szíve szerint élt. Ezért beteljesítettem rajtuk ennek a szövetségnek minden ígését, amelyről megparancsoltam, hogy teljesítsék, de nem teljesítették” (Jer 11:8, RÚF).

Gondoljunk bele! Az Úr kijelentette, hogy beteljesíti „rajtuk ennek a szövetségnek minden ígését”, de itt valami rosszra utalt! Általában hajlamosak vagyunk úgy gondolni a szövetségre, mint amiből csak jó származhat, csak hogy van egy másik oldala is. Szintén ezt az elvet láttuk Noé esetében. Isten csodálatos ígéretet tett neki, azt, hogy megmenti a pusztulástól, Noénak azonban engedelmességre kellett, hogy Isten kegyelmének áldásaiban részesüljön, máskülönben a szövetség másik fele következett volna.

3. Vessük össze ezt a verset azzal, amit 1Móz 6:5 mond az özönvíz előtti világról! Milyen párhuzamot találunk? Ezek szerint mennyire fontos uralkodni a gondolataink felett is?

Sajnálatos módon Izrael történelmében újból és újból ugyanaz a minta ismétlődött: hitehagyás, amit Isten ítéletei követtek, majd megtérés és utána az engedelmesség időszaka. A megígért területet csak rövid ideig, Dávid és Salamon uralma alatt tartották teljes mértékben ellenőrzésük alatt. Jeremiás így írt Izrael hitehagyásáról: „Ha valaki elbocsátja feleségét, és az eltávozva férjétől egy másik férfié lesz, vajon visszatérhet-e megint hozzá? Nem válna-e ezzel gyalázattossá az ország? Te pedig, aki sok barátoddal paráználkodtál, vissza akarsz térni hozzám? – így szól az ÚR... De ahogy egy asszony hűtlenül elhagyja házastársát, úgy hagyatok el hűtlenül engem, Izrael háza! – így szól az ÚR” (Jer 3:1, 20, RÚF).

Itt jutunk vissza egy korábban érintett gondolathoz: az Isten által felkínált szövetség nem olyan, mint egy hideg jogi egyezség, amit úgy kívánnak megkötni az üzletemberek, hogy számukra a legkedvezőbb legyen. A szövetségi kapcsolat elköteleződést jelent, komoly és szent, mint a házasság, ezért is használja az Úr ezt a képet. A lényeg: Izrael hitehagyásának gyökere nem az engedetlenség volt, hanem az, hogy megtört a személyes kapcsolatuk az Úrral. Ez a törés vezetett engedetlenséghez, ami rájuk hozta a büntetést.

Miért annyira fontos a keresztény életben a személyes kapcsolat szerepe? Ha nem jó a kapcsolatunk Istennel, miért leszünk hajlamosak bűnbe és engedetlenségbe esni? Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné tőlünk: „Hogyan alakíthatok ki mély, szeretetteljes kapcsolatot Istennel?”

4. Izrael újból és újból végigjárta a hitehagyás, isteni ítélet és megtérés ciklusait. Minek a reményét közlik mégis az alábbi igék?

Ézs 4:3 _____

Mik 4:6-7 _____

Sof 3:12-13 _____

Izrael engedetlensége elrontotta ugyan Isten rájuk vonatkozó tervét, ami azonban mégsem hiúsult meg egészen. Kihajtott néhány virág a gyomok között. Számos ószövetségi próféta említi a hűséges maradékot, akiket Isten szép csokorba gyűjt.

Istennek ugyanaz volt a célja a hűséges maradék megteremtésével és megtartásával, mint Izrael egészével, hogy kijelölt eszközeiként hirdessék „*dicsőséget a népek között*” (Ézs 66:19). Ennek hatására sokan csatlakoznak a hűségesekhez, „*hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának*” (Zak 14:16, ÚRK). Tehát bármennyire rossz is a helyzet, Istennek mindig vannak hűséges követői, akik az Isten kiválasztott népének sorain belüli hitehagyás ellenére hűek maradnak elhívásukhoz és kiválasztottságukhoz (2Pt 1:10). Röviden: a nemzet egészének kudarcai közben is, mindig voltak olyanok, akik igyekeztek megtartani a szövetség rájuk eső részét, amennyire csak tőlük tellett (lásd pl. 1Kir 19:14-18). Talán ők is együtt szenvedtek a népükkel (mint a hazájukból száműzöttek), de övék lesz a végső, a legfőbb szövetségi ígélet, az örök élet.

5. Olvassuk el Jn 10:27-28 verseit! Mit mond itt Jézus? Vonatkoztassuk a szavait, a bennük rejlő ígéretet az ókori Izrael hitehagyására! Milyen magyarázatot találunk e versek által is a hűséges maradék létezésére?

Néhány éve egy fiatal nő hátat fordított a keresztény hitnek, leginkább azért, mert annyira bántotta a gyülekezetében látott sok bűn, hitehagyás és képmutatás. „Ezek nem is keresztények!” – így magyarázta, hogy mindent feladott. A mai tanulmány alapján miért nem áll meg ez a kifogás?

Az Úr az ókori Izrael hibái és kudarcai dacára sem állt el tervétől, hogy hűséges népet hoz létre, amely szolgálja Őt. Az Ószövetség előtekintett arra az időre, amikor az Úr megteremti a lelki Izraelt, a hívők hűséges közösségét, zsidókat és pogányokat, akik folytatják a világon az evangélium hirdetésének munkáját. Így jutunk el az őskeresztény egyházhoz.

6. Olvassuk el Gal 3:26-29 szakaszát!

a) Milyen ígéretről beszél Pál a 29. versben? _____

b) Mi az a döntő elem, amitől az ígéret örököse lesz valaki (Gal 3:26)? _____

c) Miért törli el Pál az elválasztó falakat a nemek, a nemzetiségek és a társadalmi szintek között? _____

d) Mit jelent a Krisztusban való egység? _____

e) Hogyan segít értelmezni Róm 4:16-17 verse azt, amit Pál Gal 3:26-29 szakaszában kifejt? _____

Ábrahám utódként Krisztus különleges értelemben a szövetségi ígéret örököse lett. Kereszttség által pedig mi is Krisztus családjához tartozunk, általa jogunk lesz arra, hogy részesedjünk az Ábrahámnak adott ígéretekben. Tehát mindazt megtaláljuk Krisztusban, amit Isten megígért Ábrahámnak, így az ígéretek nekünk is szólnak, nem nemzeti, faji, nemi hovatartozásunk miatt, hanem kegyelemből, amiben hit által részesít bennünket Isten.

„Az Ábrahámnak és magvának szóló ajándék nemcsak Kánaán földjét foglalta magában, hanem az egész földet. Így mondja az apostol: »Nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által« (Róm 4:13). A Biblia világosan tanítja, hogy az Ábrahámnak adott ígéretek Krisztus által fognak teljesedni... [A hívő] »Romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan örökség« (1Pt 1:4) örököse, a bűn átkától megszabadított föld örököse» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 134. o.). Az ígéret akkor teljesedik be majd szó szerint, amikor a szentek örökkön-örökké Krisztussal élnek az új földön (Dán 7:27).

Péntek, május 7.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Az Úr szőlőskertje” c. fejezet, 9–13. o. és „Izráel háza” c. fejezet, 438–448. o.

„Isten nem ismer el semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget. Az egész emberiségnek Ő az Alkotója. A teremtés által minden ember egy közös családhoz tartozik, a megváltás pedig mindenkit egygyé kovácsol. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérta a templom minden helyiségét, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete oly széles, oly mély, oly teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán befolyása alól azokat, akiket a nagy csaló megtévesztett. Trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa övez körül. Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad” (i. m. 229. o.).

Olvassuk el 1Pt 2:9-10 verseit, és keressük meg azt a négy címet, amit Péter az egyházra vonatkoztat! A legtöbb ezek közül tükröződik a következő ószövetségi szakaszokban, amelyek Izraelre utalnak: 2Móz 19:6 és Ézs 43:20. Mit érzékeltet e címek mindegyike az egyház és Isten kapcsolatát illetően? (Például a „választott nép” kifejezés azt emeli ki, hogy Isten választotta ki az egyházat, határozott céllal.)

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Zakariás 14 – Máté 2;

Evangelizálás, „Munka az idősebbekért” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „És nem leszen többé kananeus...”

2. Mire kötött az Úr szövetséget Lévivel?

3. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „És megtértek és meglátjátok, hogy...”

4. Milyen esemény után jelent meg Egyiptomban Józsefnek az Úr angyala?

5. **Miért imádkoztak egyes idős személyek?**

Alapszöveg: 1Pt 2:9.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Annak ellenére, hogy Isten választott népe volt, és a szövetséget az elődök-től örökölte, Izraelben sokan megismételték szüleik hibáit, figyelmen kívül hagyva a szövetség fontosságát életükben. Istennek újból szembe kellett néznie annak szükségességével, hogy megrostálja bűnös gyermekeit.

II. MAGYARÁZAT

„Nép a népek között”

5Móz 28. fejezetében – akárcsak Ézsaiás, Jeremiás, Sofóniás és a kis prófé-ták számos könyvében – a szövetségre vonatkozó ígéretek Izrael Jehova iránti hűségére hivatkozva hangzottak el. Mindazonáltal a Jézus (a Felkent, a Mes-siás) halála, amelyet Dán 9:25–29 szakasza jövendölt meg, végül az új szö-
vetség kiterjesztéséhez vezetett, amelynek immár a zsidók mellett a népek is a kedvezményezettjei lettek. Ezután már hit által bárki igényt tarthatott a szö-
vetség ígéreteire. Habár Izrael gyermekei közül sokan hűtleneknek bizonyul-
tak Isten iránt, az Úr továbbra is hűséges maradt az Ő népéhez.

Az ígélet földjére vonatkozó értelmezés

„Az Ótestamentum a pátriárkáknak és Izraelnek megígért országot követ-
kezetes módon teológiai fogalmakkal írta le: Isten ajándékként vagy áldása-
ként szövetségének népe számára (1Móz 12:1, 7; 13:14–17; 15:18–21; 5Móz 1:5–
8; Zsolt 44:1–3). [...] Következésképpen Izrael népe nem állíthatja azt, hogy
közvetlen kapcsolata van a földdel, amelyen lakozik – nem rendelkezhet fe-
lette autonóm módon, nem képezheti abszolút tulajdonát. Nem Izraelé az a
föld. [...]

Habár az ország Isten kegyelmének ajándéka volt Izrael számára, a szövet-
ség népe csakis akkor lakhatott benne, ha engedelmeskedik az Úrnak (lásd
5Móz 4:40; Ézs 1:19). Az ajándékkal együtt az Ajándékozót is el kellett fogad-
nia.” (Hans K. LaRondelle: *The Israel of God in Prophecy: Principles of Prophe-
tic Interpretation*. Andrews University Press. 1983. 136. o.)

Izrael népe és a szövetség

A kegyelem szövetségének domináns lelki jegye a következő volt: „Enge-
delmeskedj, és élni fogsz, ellenkező esetben meghalsz!” Az ókori Izrael szá-
mára ez a motívum végigvonul mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentumon.
Az Ádámmal kötött szövetségtől egészen az új szövetségig Jehova parancsok-
ban kifejezett akaratának tiszteletben tartásához társult minden egyes isteni
ígéret.

A nemzeti nagysággal és az ország területi kiterjesztésével kapcsolatos ígérek a szövetség feltételeinek teljesítésére vonatkozó szempontokon alapultak. Az Izraellel mint nemzettel összefüggő ígérek, amelyek az ország jövőjére és kiemelkedő nemzetközi szerepére vonatkoztak, engedelmissége feltételéhez voltak kötve. Egyrészt, az emberi választástól függetlenül Isten határozott akarata az ígérek megingathatatlan teljesítésén alapszik (1Móz 3:15), másrészt viszont úgy tűnik, Isten megengedi, hogy az emberi választások megzavarják az isteni ígérek céljainak elérését, ami miatt az embernek egy sor keserű következménnyel kell számolnia (1Móz 2:16–17).

A maradék

„Akárhányszor írnak az Ószövetség prófétái Izrael eszkatológiai maradváról, mindig úgy jellemzik, mint egy hűséges vallásos közösséget, amely megújult szívvel imádja Istent, »az új szövetség alapján« (Joel 2:32; Sof 3:12–13; Jer 31:31–34; Ez 11:16–21).” (Hans K. Rondelle: *i.m.* 90. o.)

A szövetség Izraele

„A végidő hűséges maradvája Isten tanúja lesz a nemzetek között, és magába foglalja az Izraelen kívüli népeket is, etnikai eredetüktől függetlenül (Zak 9:7; 14:16; Ézs 66:19; Dán 7:27; 12:1–3).

Az ótestamentumi eszkatologikus maradvák teljes képe feltárja előttünk, hogy az Izraellel mint néppel kötött szövetség áldásai nem a hűtlen Izraellel fognak teljedni, hanem azzal a lelki Izraellel, amely hűséges Jehovához, és bízunk a Messiásban, akit Ő küldött. Izrael e maradvák magába foglalja majd minden nemzet hűséges maradvákát, és ily módon teljesíteni fogja Izrael népe kiválasztásának isteni tervét.” (Hans K. Rondelle: *i.m.* 90–91. o.)

A kiemelendő legfontosabb tényező az, hogy Isten nem utasított vissza tömegesen embercsoportokat. Mindenki, zsidók és pogányok (jóllehet a zsidók voltak az elsők) egyénileg szabadulást nyerhetnek Jézusban. A gondolat, mely szerint Isten elutasította a zsidókat mint egyéneket csak azért, mert zsidók voltak, teljességgel ellenkezik a Szentírás tanításával. Íme mit írt Pál apostol: „Mi tekintetben különb hát a zsidó? Vagy micsoda haszna van a körülmételeknek? Minden tekintetben sok. Mindenekelőtt, hogy az Isten rájuk bízta az ő beszédeit. De hát hogy ha némelyek nem hittek? Vajon azoknak hitetlensége nem teszi-e hiábavalóvá az Istennek hűségét?” (Róm 3:1–3).

Itt egyértelműen azt olvassuk, hogy csak *egyesekek* nem hittek, a többség viszont hitt. Ezek a hívő zsidók a pogányok közül megtért hívőkkel együtt alkották az ősegyházat. Kezdetben az ősegyházat tulajdonképpen kizárólag hívő zsidók alkották.

Isten senkit sem utasított el népként, közösségként, hisz az üdvösség sosem közösségi, hanem mindig egyéni. Legyen zsidó vagy pogány, minden ember egyénileg, saját döntése alapján üdvözül vagy kárhozik el.

ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Az emberi társadalom mindig is eredettudatos volt. A lenyűgöző, előkelő származás érdekemet, befolyást, kapcsolatokat szerez. A bibliai időkben is az embereket gyakran a származásuk alapján azonosították. Ábrahám magyának lenni nagy megtiszteltetés volt a zsidóknak.

1. Milyen szerepet játszott a szövetség az Isten és az emberek közti kapcsolat kiépítésében egy olyan korban, amikor a származásnak nagy jelentőséget tulajdonítottak? Hogyan befolyásolja Istennel való kapcsolatunk embertársainkkal fenntartott kapcsolatainkat? Milyen tanulságok vonhatók le a Jehova és Izrael közötti, szövetségen alapuló kapcsolatból, és a levont tanulságok hogyan erősíthetik meg személyes kapcsolatunkat Istennel?

2. A korabeli előítéletek semlegesítése érdekében Jézus nyilvánvaló igazságokra világított rá, mint például arra, hogy Isten felhozza a napot mind a jókra, mind a gonoszokra (Mt 5:45). A tény, hogy Jézusnak Isten választott népe figyelmét ilyen nyilvánvaló igazságokra kellett felhívnia, a zsidók énközpontúságát bizonyítja.

Egyházunknak is számolnia kell az énközpontúság veszélyével. Milyen veszélyek kísértik közösségünket e tekintetben?

3. Izrael genealógiájának része Isten látható, ragyogó dicsősége, a sekina (2Móz 40:34–38). Milyen kézzel fogható bizonyítékod van Isten létezésére? Valóban szükségünk van látható, érzékelhető dolgokra, amelyek Istenre emlékeztessenek? Magyarázd meg a választodat.

4. Elemezd 2Kor 11:16–33 szakaszát. Pál korinthusi ellenzékét olyan keresztény zsidók alkották, akik vezető tisztségekre törekedtek az egyházban. Úgy vélték, hogy Ábrahám magva lévén, felsőbbrendűek a pogányok közül megtért keresztényekhez képest. Pál azonban nem ismert el semmiféle megkülönböztetést a zsidók és a népek között, ami az üdvösség kérdését és az Őr előtti helyzetüket illeti. Velünk is megtörténhet, hogy felsőbbrendűeknek érezzük magunkat másokhoz képest, akiknek ugyanolyan joguk van szövetségen alapuló kapcsolatban élniük Istennel, mint nekünk, és ha igen, hogyan? „Külső” elvárásaink mások irányában miként akadályozhatják az egyház küldetését?

Szövetségkötés a Sínainál

*E heti tanulmányunk: 2Mózes 19:5-6; 5Mózes 1:29-31; 29:10-13;
Hóseás 11:1; Róma 6:1-2; 10:3; Jelenések 5:9; 14:12*

Szombat délután

Alapige: „Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket.” (2Móz 19:4)

„Balesetet szenvedett egy kisfiú, akinek hat testvére volt. Kórházba viték. Otthon többnyire mindenben szűkölködtek, a gyerek mindig csak keveset ihatott meg egy pohár tejből. Egy tele pohár tejen két testvér osztozott, aki először ivott, annak figyelnie kellett, hogy ne fogyasszon el túl sokat. Miután a kissrácot ellátták a kórházban, az ápolónő vitt neki egy nagy pohár tejet. A gyerek egy pillanatig vágyakozva nézte az italt, majd az otthoni, ínséges állapotokra gondolva megkérdezte: »Mennyit ihatok belőle?« Az ápolónő könnyes szemmel, gombóccal a torkában felelte: »Idd meg mindet, kisfiam, idd meg az egészszet!« (H. M. S. Richards: *Free Grace. Voice of Prophecy News*. 1950. június, 4. o.)!

Az ókori Izrael kiváltsága volt, hogy a kisfiúhoz hasonlóan bőven ihattak az üdvösség forrásaiból – és ez a kiváltság a miénk is. Az isteni kegyelem csodálatos megmutatkozása volt Izrael kiszabadulása a szolgaság és elnyomás évszázadai után. Isteni kegyelem szabadít fel bennünket is a bűntől.

HETI ÁTTEKINTÉS: Milyen hasonlással mutatta be az Izraellel való kapcsolatát Isten? A kivonulás és a Sínai történetei mennyiben párhuzamosak az egyéni megváltással? Mi volt a törvény szerepe a Sínai-hegynél kötött szövetségben?

Május 15. – A szombatiskolát látogatók napja

Hosszú, nehéz évszázadokon át Izrael belemerült az egyiptomi pogányság mélységeibe, és ez kétségkívül elhomályosította ismereteiket Isten személyét, akaratát és jóságát illetően.

Hogyan nyerheti vissza Isten a népét?

Először is Izrael iránti szeretetét bemutatva, a szabadítás hatalmas tetteivel. Igyekezett rávenni őket arra, hogy szeretettel válaszoljanak a felkínált szövetségre. Isten előbb emlékeztetett az értük végbevitt, kegyelmes tetteire a Sínainál.

1. Milyen két példával ábrázolta a Sínainál az Úr azt, ahogyan kivitte Izraelt Egyiptomból?

2Móz 19:4; 5Móz 32:10-12 _____

5Móz 1:29-31; Hós 11:1 _____

2. Hogyan viszonyult Isten a népéhez? Mire taníthatták ezek a képek Izraelt (mint ahogy minket is) ezzel kapcsolatban? _____

E példák arra utalnak, hogy Isten nagyon is tudatában van gyámoltalanságunknak. Olvassuk el Zsolt 103:13-14 verseit! A sas és a gyermekét karjára vevő szülő példája is érzékelteti, mennyire törődik a jólétünkkel. Gyengéd, támogató, védelmező, bátorító, teljes érettségre akar vezetni.

„Közismert volt, hogy a hegytetőkön fészkelő sasok milyen odaadóan gondozzák fiókáikat. Amikor kicsinyeiket repülni tanítják, a hátukra véve nagy magasságba emelkednek velük, ahonnan látni a Sínai síkságait, majd leejtik őket. Ha a fióka még túl kicsi, vagy ha megrémíti a repülés, az apa gyorsan alászáll, hogy a hátára vegye és visszavigye a szirti fészekbe. Az isteni hang pedig azt mondja, hogy »így hoztalak ki Egyiptomból magamnak«” (George A. F. Knight: *Theology of Narration*. Grand Rapids, MI., 1976, Eerdmans Publishing Company, 128. o.).

3. Hasonlítsuk az egymás iránt tanúsított érdeklődésünket ahhoz, ahogyan Isten törődik velünk! Az Ő gondoskodása mire készítessen bennünket embertársainkkal kapcsolatban? _____

Saját tapasztalatainkból milyen példával érzékeltetnénk Isten önzetlen törődését? Soroljunk fel néhány képet, egyéni tapasztalataink és kulturális hátterünk alapján! Beszéljünk erről a csoportban!

„Azért mondd meg Izráel fiainak: Én vagyok az ÚR, és kihozlak titeket Egyiptom nehéz igája alól, és megszabadítalak titeket a kemény szolgálattól, és megmentelek benneteket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. Népeimmé fogadlak titeket, Istenetek leszek, és megtudjátok, hogy én vagyok a ti URatok és Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom nehéz igája alól” (2Móz 6:6-7, ÚRK).

4. Nézzük meg az alábbi verseket! Milyen elveket találunk bennük Istennek az emberiséggel kötött szövetségi kapcsolatára vonatkozóan? Figyeljük meg, hogy milyen gyakran jelenik meg az én szó ezekben a versekben!

Izraelnek az egyiptomi szolgaságból való megszabadítása és Noénak, valamint a családjának az özönvízből való megmentése az üdvösségtörténet két kiemelkedő eseménye Mózes írásaiban. Mindkettő bepillantást enged a megváltás jeleneibe, de főként a kivonulás eseményében látható az alapvető minta.

Amikor (Mózes által) Isten kijelenti Izraelnek: „*megmentlek titeket*” (2Móz 6:6), azzal szó szerint azt fejezi ki, hogy „úgy járok el, mint a megváltó rokon”, a *góél*.

„A *megment* szó 2Mózes 6. fejezetének 6. versében olyan családtagra utal, aki visszavásárol vagy megvált egy másik családtagot, azt, aki adósság miatt rabszolga lett vagy a rabszolgaság fenyegeti. Izraelnek nyilván nem volt olyan földi rokona, aki megválthatta volna, Isten azonban ilyen rokona lett” (Bernard L. Ramm: *His Way Out*. Glendale, CA., 1974, Regal Books Division, G/L Publications, 50. o.).

5. Hogyan értjük azt a gondolatot, hogy Isten „megváltja” vagy visszaszerzi népét a szolgaságból? Milyen árat kellett ezért fizetnie? Ezek szerint milyen értéket lát bennünk (lásd Mk 10:45; 1Tim 2:6; Jel 5:9)?

2Móz 3:8 versében Isten kijelenti, hogy „leszáll” megmenteni Izraelt. Itt egy gyakran használt héber szó fordul elő, ami az Úr és az emberek kapcsolatára vonatkozik. Isten a mennyben van, mi pedig a földön, tehát csak akkor menthet meg, ha „leszáll” hozzánk. A gondolat legigazabb értelmében véve csak azért nyerhetünk üdvösséget, mert Jézus lejött a földre, itt élt, szenvedett, meghalt és értünk fel is támadt. „*És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk*” (Jn 1:14) – ez is azt fejezi ki, hogy Isten *lejött* a megmentésünkért.

Mózes második könyve három fő eseményre hívja fel az olvasók figyelmét. Mint három hegy, úgy emelkedik a kisebb történések fölé a kivonulás, a szövetségkötés és a szent sátor építése. A szövetségkötésről, ami a három esemény Mount Everestje, 2Mózes 19–24. fejezetei számolnak be. E szakasz rövid vázlatja megmutatja a történések sorrendjét és kapcsolatát. Még ha valakinek nincs is ideje elolvasni az alábbiakban felsorolt minden verset, az események sorrendjét megláthatja:

1. Miután az Úr megszabadította Izraelt, megérkeztek a Sínai-hegyhez, ahol letáboroztak (2Móz 19:1-2).
2. Isten szövetséget ajánl Izraelnek (2Móz 19:3-6).
3. Izrael válasza, amelyben elfogadják a szövetséget (2Móz 19:7-8).
4. Felkészülés az ünnepélyes szövetségkötésre (2Móz 19:9-25).
5. A Tízparancsolat kihirdetése (2Móz 20:1-17).
6. Mózes a szövetség közbenjárója (2Móz 20:18-21).
7. A szövetség feltételeinek kifejtése (2Móz 20:22–23:22).
8. A szövetség megerősítése (2Móz 24:1-18).

Ennek a szövetségnek meghatározó a szerepe a megváltási tervben. Ezt közli a Biblia negyedikként (amit megelőz az Ádámmal, Noéval és az Ábrahámval kötött szövetség). Ebben Isten még teljesebb kinyilatkoztatást ad önmagáról, mint a korábbiakban, különösen a szentély egész áldozati rendszerének felállításával. A szentély eszköze által akarta bemutatni a népnek a megváltási tervet, amit nekik a világ elé kellett tárnai.

Az Úr megmentette Izraelt az egyiptomi szolgaságból, de azt akarta, hogy megértsék: a megváltás jelentősége nagyobb, fontosabb pusztán a fizikai rabságból való szabadulásnál. Isten a büntől, a legfőbb szolgaságtól is meg akarta őket váltani, ez pedig csak a Messiás áldozata által történhetett meg, amit a szentélyszolgálat képei és szimbólumai tanítottak. Nem is csoda tehát, hogy a szolgaságból való szabadulásuk és a törvényadás után Isten felszólította az izraelitákat a szent sátor építésére, a szentélyszolgálat gyakorlására, hiszen ezek által nyilatkoztatta ki nekik a megváltási tervet, ami a szövetség igazi értelmét és célját adja. Ugyanis a szövetség nem jelent semmit, ha nem az üdvösség szövetsége, amit az Úr kínál fel a bűnössé lett emberiségnek. Ez történt az Édenben és a Sínai-hegynél is.

Miért volt szükség szövetségre Isten és Izrael népe között? Lásd 5Móz 29:10-13! Figyeljük meg ismét a szövetség kapcsolati vonatkozását!

„Most azért ha figyelmesen hallgattok a szavamra, és megtartjátok szövetségemet, ti lesztek az én népem valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. És papok birodalma és szent nép lesztek” (2Móz 19:5-6, ÚRK).

Ezekben a versekben ajánlja fel az Úr a szövetséget Izrael népének. Ugyan elhívta őket, ezt azonban nem ruházta rájuk automatikusan, a saját döntésük nélkül. Nekik is együtt kellett működniük. Az Egyiptomból való kiszabadításukhoz is szükség volt az együttműködésükre: ha nem tették volna azt, amit Isten meghagyott nekik (például a vért nem kenik az ajtófélfára), nem szabadultak volna meg. Ennyire egyszerű.

Nem mondta azt sem nekik az Úr, hogy „akár tetszik, akár nem, a drága tulajdonomnak tartalak titeket, papok nemzete lesztek”. Ez nem így működik, nem ez áll a szövegben.

6. Olvassuk el 2Móz 19:5-6 verseit! A hit általi megváltás összefüggésében értve mit mond itt az Úr? Közömbösítené valamiféleképpen a kegyelem általi üdvösség elvét a felszólítás, hogy engedelmeskedjenek? Hogyan segítenek a következő versek megtalálni a választ: Róm 3:19-24; 6:1-2; 7:7; Jel 14:12?

„Engedelmesség által nem érdemelhetjük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, amelyet hittel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse az engedelmesség” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 46. o.).

Gondoljunk bele, hogy mire volt hajlandó az Úr Izrael érdekében! Nemcsak megszabadította őket csodák folytán az egyiptomi szolgaságból, hanem saját népének, papok birodalmának is akarta őket. Vele való kapcsolatukat a szabadításra (mint az egyiptomi szolgaságból való, átmeneti kiszabadításra, valamint az örök szabadításra) alapozva olyan lelki, intellektuális és erkölcsi szintre kívánta a népet felemelni az Úr, ami miatt az ókori világ csodálattal figyelheti őket. Az volt a célja ezzel, hogy a népek között hirdessék az evangéliumot, válaszként pedig csupán engedelmeskedniük kellett.

Hogyan kell a mai tanulmányban tárgyalt elvnek tükröződnie az Úrral való személyes tapasztalatunkban is?

Első látásra minden jónak tűnik. Az Úr kiszabadítja népét, szövetségi ígéreteket tesz nekik, ők pedig megfogadják: *mindent* megtesznek, amit csak kér tőlük az Úr. „Mennyben kötött” egyezség, nem igaz?

7. Mit tudhatunk meg az alábbi versekből a válaszról, amit Izrael a szövetség ajánlatára mondott?

Róm 9:31-32 _____

Róm 10:3 _____

Zsid 4:1-2 _____

Bármit is kérjen tőlünk Isten, a lényeg, hogy a hit legyen a vele való kapcsolatunk fundamentuma. A hit az alap, amit követnek a tettek. A cselekedetek önmagukban nem tesznek bennünket elfogadhatóbbá a szent Isten szemében, még ha a legtisztább, legőszintébb indíték vezérel is és bármilyen sokat is tegyünk. Nem volt ez így Izrael korában, és a mi időnkben sincs így.

8. A Bibliában újból és újból hangsúlyt kap a cselekedetek fontossága, akkor miért nem válhatunk elfogadhatóvá általuk Isten előtt (lásd Ézs 53:6; 64:6; Róm 3:23)?

A héberek sajnós azt hitték, hogy az engedelmesség nem a megváltás következménye, hanem az üdvösség eszköze lesz. A törvény betartása által akartak megigazulni, nem *Isten igazságát* keresték, amit hit által nyerünk el. Isten ugyanúgy a kegyelem szövetségének szánta a Sínainál kötött szövetséget – amihez ugyan jóval részletesebb rendelkezések és törvények tartoztak –, mint az azt megelőző többieket. Az ingyen kapott kegyelem olyan változást hoz létre a szívben, ami engedelmségre vezet. Természetesen nem az volt a baj, hogy próbáltak engedelmeskedni (a szövetség igényt támasztott az engedelmségre). Ott a probléma, hogy amit ők tettek, valójában nem „engedelmség” volt – amint a nép későbbi történelme mutatta is.

Olvassuk el figyelmesen Róm 10:3 versét, különösen a végét! Mi a lényege Pál szavainak? Mi történik az emberrel, ha saját maga próbál igazzá lenni? Miért vezet ez elkerülhetetlenül bűnhöz, igazságtalansághoz és lázadáshoz? Gondolkodjunk el a saját életünkről! Nem veszélyeztet bennünket éppen ez?

Péntek, május 14.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Kivonulás”, „A Vörös-tengertől a Sínai-hegyig” és „Az Izraelnek adott törvény” c. fejezetei, 237–272. o.

„Az váltja ki a szolgaság lelkületét, ha próbálunk a törvény szerinti valóság értelmében élni úgy, hogy saját erőnkől igyekszünk eleget tenni a törvény követelményeinek. Csak akkor van remény számunkra, ha az ábrahámi szövetségbe lépünk, ami a Jézus Krisztusba vetett hit kegyelmi szövetsége. Ugyanaz az Ábrahámnak hirdetett evangélium, ami reménységet adott neki, mint ami ma hangzik nekünk, ami által reménységet találunk mi is. Ábrahám Jézusra nézett, aki a hitünk fejedelme és bevezetője” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1077. o.).

„Az egyiptomi fogság ideje alatt az izraeliták közül sokan elfeledkeztek Isten törvényének szentségéről, összekeverték ennek a törvénynek az előírásait a pogány szokásokkal és hagyományokkal. Isten elvezette őket a Sínai-hegyhez és ott saját szavaival jelentette ki nekik törvényét” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 293. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Máté 3–9;

Evangelizálás, „Ellen G. White tapasztalatai és módszerei a személyes munkában” c. alfejezet

1. Mit csináltak Zebedeus és a fiai, amikor az Úr meglátta és elhívta őket?

2. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „És amikor imádkozol, ...”

3. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Mert úgy tanítja vala őket, ...”

4. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat...”

5. **Hova ment el White testvérnő, válaszként a kitartó kérésekre?**

Alapszöveg: 2Móz 19:4.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Miután hosszú ideig Egyiptomban élt, amelynek vallása azt tanította, hogy az üdvösség az emberi cselekedetek érdeme, Izrael megfeledkezett arról, hogy ki az igazi Isten. A zsidók úgy hitték, hogy az üdvösség az Isten iránti engedelmesség jutalma, s így a megváltás az érdemeik eredménye, nem pedig az Istennel kialakított és fenntartott személyes kapcsolat gyümölcse.

II. MAGYARÁZAT

„Amikor a sas repülni tanítja fiókáit, csőrével az egyiket a fészek szélére tolja, és repülésre kényszeríti. A sasfióka zuhanni kezd, majd az anyja gyorsan alárepül, hátára veszi, és több mint ezeröttszáz méter magasba emelkedik vele.

Amikor olyan magasra van, hogy a földről már alig látható, elengedi a fiókáját, aki szárnyacskáit verdesve megpróbál repülni. Miután több mint háromszáz métert süllyedt, az anya körkörösén alárepül, hátára veszi és újból a magasba emelkedik vele. Ekkor újfent elengedi, de ezúttal sokkal mélyebb ereszkedést enged meg a fiókájának, néha alig harminc méter választja el a földtől, amikor újra a hátára veszi, és a magasba emelkedik vele. A sasfióka így lassan-lassan megtanul repülni. Az anyas tudja, mikor fárad el a fiókája. Akkor a fészekbe viszi, és elkezd a gyakorlatot a következő fiókával.” (Lee Tan: *Encyclopedia of 15.000 Illustrations*. 1998. 3050–3051. o.)

Sasszárnyakon

Valami hasonló történt a Vörös-tengernél is, ahol Izrael a kétségbeesés mélységébe zuhant, amint meghallotta a közeledő egyiptomi hadsereg szeke-reinek zaját. Miközben a hite úgy ingadozott, mint egy tehetetlenül vergődő madár szárnycsapásai, a nép két, egymással szemben álló hatalmas vízfalat látott. A két átlátszó vízfal között természetfeletti módon egy széles út keletkezett: a szabadulás útja.

Az üdvösség modellje

A héber *go`el* kifejezés 2Móz 6:6 versében az Úr Jézus Krisztust Izrael *Megváltó Rokona*ként mutatja be. Az Újtestamentumban négy görög kifejezést találunk, amely ugyanezt a képet rajzolja meg Jézusról:

„Az Újszövetség görög nyelvében négy különböző szó használatos a »megváltás« fogalmának jelölésére: *agoridzo*, *exagoridzo*, *lutroo* és *apolutroszisz* [...]

Az első kifejezés [*agoridzo*] felfedi, hogy Jézus Krisztus azért jött a földre, hogy *lokalizáljon* bennünket a mi romlottságunkban, és megvizsgáljon a rab-ságunkban, amelybe Sátán taszított minket.

A »megváltás«-t jelölő második kifejezés [*exagoridzo*] értelmében Jézus nemcsak a sorsunk megvizsgálása miatt jött a földre, hanem avégett is, hogy végérvényesen *kiszakítson* Sátán hatalmából.

A harmadik szó [*lutroo*] jelentéséből kiderül, hogy Jézust olyannyira foglalkoztatta a Sátán uralma alól való felszabadításunk, hogy kész volt a saját vérével kifizetni a megváltásunk árát. [...]

És végül a negyedik kifejezés [*apolutroszisz*]: amellet, hogy örökre megszabadított Sátán szorításából, Jézus visszaadta nekünk az »Isten fiai« státuszt. Most már újból örökostársai lehetünk Jézus Krisztusnak (Róm 8:17).” (Rick Renner: *Dressed to Kill: A Biblical Approach to Spiritual Warfare and Armor*. 2007. 81., 98–99. o. További tanulmányozásra: 1Kor 6:20; Gal 3:13; 4:4–5; Ef 1:7; Tit 2:14; 1Pt 1:18–19; Jel 5:9; 7:23)

A Sínainál kötött szövetség

A Sínainál kötött szövetségben (2Móz 19:5–6) három központi elemet különböztetünk meg, amelyet Jehova akkor fedett fel, amikor a régi idők Izraelének kinyilatkoztatta akaratát. E szövetség első eleme Isten kifejezett kívánsága, hogy Izraelt minden nép közül választott népévé tegye (*ami az Ő tulajdona*, NTR). „A többi tulajdontípustól eltérően, amelyeket nem lehetett költöztetni (például az ingatlanok), Isten szeretetének és ragaszkodásának köszönhetően Izrael az Ő élő, mozdítható tulajdonává vált.” (Gerhard M. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 65. o.)

A második központi eleme ennek a szövetségnek: Jehova papok országává akarta tenni Izraelt. Más szavakkal: „Minden izraelitának, így vagy úgy, Isten papjaként kellett szolgálnia, hogy elvigye a világ nemzeteinek a kegyelem áldásait, és a népek szükségleteit szolgálja.” (Gerhard M. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God’s Everlasting Covenant*. 66. o.)

A Sínai szövetség harmadik eleme Jehova azon tervére összpontosít, mely szerint Izraelt szent nemzetté akarta tenni. A kegyelem szövetsége Izraelének lényegében – Isten tervének értelmében – szent entitássá kellett volna válnia. Jóllehet tudta, hogy Izrael hamarosan megszegi a szövetség egyezményét (2Móz 19:7–8), Jehova mégis úgy döntött, hogy Sínainál felajánlja szövetségét Izrael népének. Miért? (Tanulmányozd 2Móz 32. fejezetét!)

Isten és Izrael népe

„Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az igék, melyeket el kell mondanod Izrael fiainak.” (2Móz 19:5–6)

„Az evangélium nem több és nem kevesebb, mint a kinyilatkoztatott Törvény. [...] A Törvény Krisztusra mutat. Az evangélium megtérésre hívja az embereket. Miből kell megtérniük? A bűnből. És mi a bűn? A Törvény áthágása. Következésképpen az evangélium az Isten Törvénye iránti engedelmességre hívja vissza az embereket.” (Ellen G. White: *„The Law and the Gospel”*. *The Signs of the Times*. 1897. február 25.)

Ígéretetek...

„Ha a cselekedet és a hit megvásárolhatja valaki számára az üdvösség ajándékát, akkor ez azt jelentené, hogy a Teremtőnek kötelezettsége van a teremtett lényel szemben. Itt fennáll a lehetősége annak, hogy a hamis gondolatokat az emberek igazaknak fogadják el.” (Ellen G. White: *Hit és cselekedetek*. 20. o.)

Íme egy másik mód ugyanannak az igazságnak a kifejezésére: itt nem hitről és cselekedetéről, nem hitről **vagy** cselekedetéről van szó, hanem olyan hitről, amely cselekedeteket teremt. Cselekedeteink által teszünk bizonyosságot a hitünkről. Cselekedeteink igazolják a hitünket.

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: 1999 utolsó hetén a salon.com weboldalon közöltek egy cikket, amelynek címe a „Szégyen múzeuma”. Az írás szerzője az 1999-es év tíz legszégyenletesebb megnyilvánulását produkáló sportolóját mutatta be. Szerpelt a listán gyilkosságért letartóztatott személy, de olyan is, akit kábítószert-fogyasztásért ítélték el. Megjegyezzük, hogy mind szerződéses munkaviszonyban álló profi sportolókról volt szó. Pályájuk kezdetén a legőszintébb szándékok vezérelték őket: jól akartak játszani, tisztességes körülmények között élni, és ország-világ előtt bebizonyítani, hogy megérdemlik a szerződést, amit aláírtak.

Mielőtt megegyeznénk valakivel, vagy szerződést írunk alá, fontos, hogy ismerjük az illető személy jellemét. Milyen a jelleme Istennek, aki bizalmat ébreszt bennünk, hogy szövetségben alapuló kapcsolatba lépünk vele? Szerinted Isten előbb megvizsgálja a jellemünket, és csak azután kezd kapcsolatot velünk?

1. A partneri kapcsolatok többségében a mindkét felet megillető előnyöket egyenlő mértékben írják elő a szerződések. Mégis amikor Isten lép partneri viszonyba a bűnös emberrel, a kapcsolat a végletekig kiegyensúlyozatlan: az Isten része sokkal nagyobb, mint amit mi valaha felajánlhatnánk. Hogyan lehetséges, hogy alá vessük magunkat neki, és mégis meglegyen az az előjogunk, hogy a társai lehetünk?

2. Mielőtt aláírnál egy szerződést, nagyon figyelmesnek kell lenned, és a kis betűs sorokat is el kell olvasnod. Amikor azonban Isten köt szövetséget az emberrel, minden „nagy betűkkel”, világosan van megfogalmazva. Nincs egyetlen apró betűs rész sem, egyetlen agyafúrt kitétel sem. Szavai abszolút, örök érvényű igazságokat közvetítenek (lásd 2Móz 6:6–7). Válaszként Isten lépésére te mit viszel bele ebbe a kapcsolatba?

3. A szerződések személyre szabottak, hogy a felek érdekeinek és az üzlet vagy egyezés típusának megfeleljenek. Isten hogyan egyéníti a veled kötött szövetségét? Hogyan értékeled a „kártalanításokat”, amelyeket akkor kell fizetned, ha nem tartod tiszteletben a szerződésben foglaltakat? Isten baráti mivolta hogyan befolyásolja szövetségi mivoltát a veled való kapcsolatban? Van-e bármiféle összeférhetlenség a két szerep között?

Isten elismeri törekenységünket (Zsolt 103:13–15), de ez azt is jelenti, hogy elnézi a bűneinket?

4. Az ember szintjére leereszkedő Isten gondolata nyilvánvaló az Újtestamentumban, ezzel szemben sokan úgy vélik, hogy az Ótestamentum Istene megközelíthetetlenül távol volt az emberektől. Miért hamis ez utóbbi állítás?

5. Az Egyiptomból kimenekített Izraelnek adott számos utasítás közül néhány irrelevánsnak és idejétmúltnak tűnhet a modern ember számára, és egyértelmű, hogy egyes rendelkezések ma már nem alkalmazhatóak közvetlen módon. Szerinted hogyan működtek az Egyiptomból való kivonulást követő isteni rendelkezések és szertartások, amelyek célja Isten tanításainak átadása volt? Melyek azok, amelyek ma is alkalmazhatók?

6. A Biblia számos magyarázója véli úgy, hogy Izraelnek az Isten iránti engedelmségre tett kollektív ígérete (2Móz 19:8) telve van meggondolatlansággal és felfuvalkodottsággal. Ha így van, mi ennek a magyarázata? Mi különbözteti meg az igazi engedelmséget a hamistól vagy tévesen értelmezettől?

8.
TANULMÁNY

május 15–21.

Szövetségi törvény

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 18:19; 2Mózes 19:6;
5Mózes 4:13; 10:13; Ézsaiás 56:7; Ámós 3:3; Zsidók 2:9*

Szombat délután

Alapige: „*És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezer-ízíglén azok iránt, akik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják.*”
(5Móz 7:9)

A 23. zsoltár egyik fontos kifejezése arra mutat rá, hogy *hol* kíván vezetni bennünket Isten. „...*az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért*” – jelenti ki Dávid a 3. versben. Isten soha nem vezet bennünket tévútra, éppen az erkölcsi tisztasága miatt. Biztonságos utakon terel lelki életünkben.

Mi „az igazság ösvényének” biztonságos útja? Egy másik zsoltár szerzője egy imakérésben megadja a feleletet erre a kérdésre: „*Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködöm abban*” (Zsolt 119:35). „...*mert minden parancsolatod igaz*” (Zsolt 119:172). Isten törvénye biztonságos, biztos út, ami átvezet az emberi élet veszélyes ingoványain.

E heti tanulmányunk középpontja Isten törvénye, ill. annak helye a Sínai-hegynél kötött szövetségben.

HETI ÁTTEKINTÉS: Mit jelentett Izrael kiválasztása? Milyen párhuzamokat találunk az ő kiválasztásuk és a miénk között? A szövetségben mennyire volt fontos a törvény? A szövetségnek nem voltak feltételei? Miért szerves része a szövetségi kapcsolatnak az engedelmesség?

Május 22. – Az etnikai csoportok napja

A zsidó hagyomány tanítása szerint Isten csak azért kötött szövetséget Izraellel, mert más népek előbb visszautasították az ajánlatát. Erre az álláspontra ugyan nincs bibliai bizonyíték, azt mégis segít megérteni, hogy az Úr semmiképpen sem azért választotta ki a héber népet, mert megérdemelték volna az Úrtól kapott nagy megtiszteltetést és kiváltságot. Nem voltak érdekeik, amelyek méltóvá tették volna őket Isten szeretetére és arra, hogy saját népének válassza őket. Kis létszámú, rabszolgaságba döntött törzsek voltak, politikai és katonai értelemben gyengék. Kulturális és vallási szempontból is vegyes háttérrel rendelkeztek, jelentős befolyás nélkül. Izrael kiválasztásának alapvető oka tehát Isten szeretetének és kegyelmének a titka.

- 1. A kiválasztás gondolatához azonban körültekintéssel forduljunk, hiszen megvan a teológiai félreértések lehetősége. Mire választotta ki Isten Izraelt? Üdvösségre választotta ki, míg mindenki mást kárhozatra szánt volna? Vagy inkább eszközeiként akarta őket felhasználni, hogy bemutassák a világnak mindazt, amit ők megismerhettek? Az alábbi versek hogyan mutatnak rá a válaszra?**

2Móz 19:6 _____

Ézs 56:7 _____

Zsid 2:9 _____

Mint hetednapi adventisták, általában Izrael mai megfelelőiként gondolunk magunkra, akiket elhívott az Úr, nem azért, hogy egyedül bennünket üdvözítsen, hanem hogy a megváltás üzenetét hirdessük a világnak a hármasszöveg üzenet összefüggésében. Röviden: hisszük, hogy olyan mondanivalónk van, amiről más nem beszél. Alapjában véve ez volt a helyzet az ókori Izraellel is. Istennek nem az volt a célja a héber nép kiválasztásával, hogy valamiféle exkluzív klubként csak maguknak tartsák meg az üdvösség, a megváltás ígértét. Ellenkezőleg! Hiszük, hogy Krisztus az egész emberi családot meghalt (Zsid 2:9), tehát az Izraelnek felajánlott üdvösséget az Úr az egész világnak felkínálja. Izraelnek kellett volna bemutatni a megváltást, és Isten bennünket is gyűlésezért hívott el.

Gondoljunk a saját szerepünkre a gyülekezetben! Mivel mozdíthatjuk elő azt a munkát, amire Isten elhívott bennünket? Ne feledjük, ha nem segítünk tevékenyen, valószínűleg inkább az útban állunk valamennyire!

„Kijelentette nektek szövetségét, amikor megparancsolta, hogy teljesítsétek a tíz ígét, és felírta azokat két kőtáblára” (5Móz 4:13, RÚF).

Bármennyire is hangsúlyozzuk, hogy a szövetség mindig a kegyelem szövetsége, vagyis azért válik lehetővé, mert Isten meg nem érdemelt jóindulatát terjeszti ki a vele üdvözítő kapcsolatba lépőkre, a kegyelem nem jelent felhatalmazást az engedetlenségre. Ellenkezőleg! A szövetség és a törvény összetartozik, a kettő valójában elválaszthatatlan egymástól.

2. Nézzük meg a fentebb idézett verset! Mennyire szoros, alapvető tehát a kapcsolat a szövetség és a törvény között?

A szövetségről gondolkozva nagyon is érthető, hogy a törvény fogalma szervesen hozzátartozik. Amennyiben többek között kapcsolatként fogjuk fel, látjuk, hogy bizonyos határokat, szabályokat meg kell szabni. Ugyan meddig tartana egy házasság, egy barátság, egy üzleti kapcsolat, ha nem lennének határozottan kimondott vagy hallgatólagosan elfogadott szabályaik? A férjnek barátnője is van a felesége mellett; valaki pénzt vesz ki a barátja pénztárcájából, annak tudta nélkül; az üzleti partner más is bevesz a vállalkozásba. Ezekkel szabályokat, törvényeket és elveket szegnek meg. Ilyen törvénytelen körülmények között vajon meddig maradnának meg ezek a kapcsolatok? Ezért kell tehát határokat szabni, vonalakat húzni és szabályokat elfogadni, mert a kapcsolatok csak így maradhatnak meg.

A szövetség szóval több párhuzamos jelentésű vagy szorosan kapcsolatos (ha nem szinte teljesen megegyező értelmű) kifejezést is találunk: *törvény* (Zsolt 78:10), *rendelés* (Zsolt 50:16), *bizonyosság* (Zsolt 25:10), *parancsolat* (Zsolt 103:18) és *az Úr beszéde* (5Móz 33:9). Nyilvánvaló, hogy „*e szövetségnek ígái*” (Jer 11:3, 6, 8) Isten törvényének, rendelkezéseinek, bizonyosságainak és parancsolatainak szavai. Istennek az Izrael népével kötött szövetsége részét képezték különböző kívánalmak, amelyek döntően fontosak ahhoz, hogy megmaradjon az a különleges kapcsolat, amelyet népével fent kívánt tartani. Vajon másként lenne ez ma?

Gondoljunk valakire, akivel szoros kapcsolatban állunk! Képzeljük el, hogyan hatna a viszonyunkra, ha nem éreznénk, hogy bármiféle szabály, norma vagy törvény vonatkozna ránk, hanem teljes szabadságban azt tehetnénk, amit csak akarunk! Miért van szükség még akkor is szabályokra, ha azt mondjuk, hogy csakis a köztünk levő szeretet szabja meg a másikhöz fűződő viszonyunkat? Beszélgessünk erről!

Mi jut eszünkbe először a törvényről? Rendőrök, közlekedési bírságok, bírók, börtön? Esetleg korlátozások, szabályok, ellentmondást nem tűrő szü-lők és büntetés? Vagy inkább rend, harmónia, stabilitás? Vagy talán akár... a szeretet?

A héber *tóráh* szót a Bibliánk „törvénynek” fordítja, és azt jelenti, hogy „ta-nítás” vagy „útmutatás”. Ezt a kifejezést használjuk Isten minden tanítására, legyen az erkölcsi, polgári, társadalmi vagy vallási jellegű. Felöleli minden bölcs tanácsát, amit Isten kegyelmesen a népének adott, hogy fizikailag és lel-kileg egyaránt teljes életet élhessenek. Nem csoda, hogy a zoltáros boldog-nak mondja azt az embert, akinek „*az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal*” (Zsolt 1:2). Elámulunk a rendelkezé-sék széles körén a *törvényt* vagy a *Tórát* olvasva, vagyis a Mózes könyveiben feljegyzett tanításokat, útmutatásokat, amelyek részét képezték Izrael szövetsé-gének. A törvény érintette Izrael életének minden részét – a mezőgazdaság, a polgári kormányzat, a társadalmi kapcsolatok és az istentisztelet kérdéseit.

3. Vajon miért adott Isten ennyi útmutatást Izraelnek (lásd 5Móz 10:13)? Hogyan szolgálták a javukat ezek a rendelkezések?

A szövetségben az volt a „törvény” szerepe, hogy irányelveket adjon az új szövetséges félnek, az embernek. A törvény mutatja be Isten akaratát, akit úgy lehet a legteljesebb mértékben megismerni, ha hit által engedelmeskedünk parancsolatainak és akarata egyéb kijelentéseinek. A szövetségi kapcsolat élő valóságában a törvény mutatott rá arra, hogy Izrael nem követhette a többi nép szokásait. Nem szabhatták magukat kizárólag a természeti törvényhez, az emberi igényekhez, vágyakhoz vagy a társadalmi, politikai, gazdasági szükségletekhez. Csak akkor maradhattak meg Isten szent népeként, papok birodalmaként, ha az élet minden területén maradéktalanul eleget tesznek a szövetséget szerző Úr kinyilatkoztatott akaratának.

A hetednapi adventisták az ókori Izraelhez hasonlóan a tanácsok széles körét kapták a próféataság ajándékának mai megnyilatkozása révén, amelyek a keresztény élet minden részét érintik. Miért fontos, hogy Isten ajándékának, nem pedig a független gondolat és cselekvés gátjainak tekintsük ezeket? Ugyanakkor miért veszélyes, ha törvényeskedő módon közelítünk ezekhez, mint az izraeliták tették? Lásd Róm 9:32!

4. Mit tudhatunk meg Isten lényeges tulajdonságáról abból, hogy törvényének szerepe van a szövetségi kapcsolatban? Mal 3:6; Jak 1:17

Isten törvénye az *akarata*nak szóbeli vagy írott kifejezése (vö. Zsolt 40:9). A jellemét tükrözi, és mivel benne foglaltatik a szövetségben, ez Isten állandóságát, megbízhatóságát mutatja. Talán nem ismerjük fel mindig gondviselésének jeleit, de tudjuk az Úrról, hogy hűséges. A világmindenséget változatlan erkölcsi és fizikai törvények irányítják, és ez a tény valós szabadságot, biztonságot ad.

„Abból ered a bizonyosság, hogy Isten megbízható és lehet rá hagyatkozni, hogy Ő a törvény Istene. Akarata és törvénye egy. Azért mondja jónak azt, ami helyes, mert a lehető legjobb kapcsolatokat mutatja be. Ebből következően törvénye sosem önkényes, szeszélyes, ez a legstabilabb a világmindenségben” (Walter R. Beach: *Dimensions in Salvation*. Washington D. C., 1963, Review and Herald Publishing Association, 143. o.).

5. Ha a törvény nem mentheti meg az embert a bűntől, miért vette bele Isten a szövetségbe? Lásd például Ám 3:3!

A kapcsolathoz megegyezés és harmónia szükséges. Isten a világ Teremtője, ugyanakkor erkölcsi Kormányzója is, ezért a törvény elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy intelligens teremtményei boldogan, vele összhangban élhessenek. Kormányzatának alkotmánya a törvény, ami az akaratainak kifejezése. Természetes módon ez a szövetségi megállapodás és kapcsolat normája, ami kötelező erejű. A célja nem a megváltás, hanem az, hogy meghatározza kötelességünket Isten (1-4. parancsolat), valamint az embertársaink iránt (5-10. parancsolat). Vagyis azt az életformát vázolja fel, amelyet Isten eltervezett szövetséges gyermekei számára, boldogságuk és jólétük érdekében, ez védte az izraelitákat attól, hogy más filozófia életformájával váltsák azt fel. A szövetségi kapcsolatnak az volt és most is az a célja, hogy Isten átforgató kegyelme által összhangba hozza a hívőt az Úr akarataival és jellemével.

Körülnézve vajon nem látjuk a törvénytelenység pusztító hatásait? Észreveszünk-e a saját életünkben olyan kárt, amelyet Isten törvényének megszegése okozott? Mindez mennyire tudatosítja bennünk, hogy Isten törvénye jó? Miért fontos tehát, hogy az Úrral való kapcsolatunknak meghatározó része legyen a törvény?

6. Keressük ki az alábbi verseket! Mi a közös pont bennük? Mit tanítanak a szövetség természetéről?

1Móz 18:19 _____

1Móz 26:4-5 _____

2Móz 19:5 _____

3Móz 26:3 _____

Ábrahám hűségesen megtartja „*parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet*” (1Móz 26:5) – jelentette ki Isten, utalva ezzel arra, hogy ilyen életmódot vár el szövetségeseitől. A Sínai-hegynél kötött bibliai szövetség egésze nyilvánvalóvá teszi, hogy a szövetség egyik alapvető eleme az engedelmisség feltétele.

2Móz 19:5 verse világos: „*ha... megtartjátok...*” Tagadhatatlan a szövetség feltételes volta. Isten kegyelemből, ajándékként kínálta fel, nem érdemelték azt ki, azonban a szövetségi ígéretek nem feltétel nélküliek. A nép visszautasíthatta az ajándékot, elvethette a kegyelmet, hátat fordíthatott az ígéreteknek. Semmiképpen sem érvényteleníti a szabad akaratot a szövetség, sem a megváltás. Az Úr nem kényszeríti az embereket a vele való üdvözítő kapcsolatba, nem erőlteti ránk a szövetségét. Ingyen felajánlja, mindenkit hív, hogy fogadják el. Amikor valaki ezt megteszi, számolnia kell a kötelezettségekkel, nem mintha ez volna az eszköz a szövetség áldásainak az elnyerésére, hanem annak külső jeleként, hogy megkapta a szövetségi áldást. Izraelnek nem azért kell engedelmeskednie, hogy megdolgozzon az ígéretekért, hanem hogy az ígéretek beteljesedhessenek az életükben. Engedelmissége annak kifejezése volt, hogy milyen az, ha valakit megáld az Úr. Engedelmisségünkkel nem érdemeljük ki az áldásokat, mintha Istennek kötelessége volna azokat megadni. Az engedelmisség inkább megteremti azt a környezetet, amelyben a hit áldása megnyilvánulhat.

„Mindig azon az úton járjatok, amelyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek, hogy éljetez, és jó legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessetek a földön, amelyet bírni fogtok” (5Móz 5:33). Vajon az Úr azt mondja itt Izraelnek, hogy engedelmisségükkel kiérdemlik az áldásokat, tartozik nekik ezekkel? Vagy inkább ezt fejezi ki: Ha engedelmeskedtek, ezek az áldások következhetnek, mert az engedelmisségetek utat nyit számomra, hogy áldást adjak rátok. Mi a különbség a két megközelítés között?

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Küzdelem” c. fejezetből 511–513. o.; *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A törvény és a szövetség” c. fejezet, 322–333. o.

Hogyan segít Mt 22:34-40 szakasza jobban megérteni 1) a szövetségben Isten törvényének helyét és jelentőségét; 2) azt az elvet, hogy rokonértelmű a szövetség és a kapcsolat jelentése?

„Először szeretetnek kell lennie az ember szívében, mielőtt Krisztus erejével és kegyelméből elkezdheti megtartani Isten törvényének előírásait (vö. Róm 8:3-4). Szeretet nélkül az engedelmesség lehetetlen és értéktelen. Amikor azonban ott van a szeretet, az ember automatikusan arra törekszik, hogy az életét összhangba hozza Istennek a parancsolatokban kifejezett akaratával” (*The SDA Bible Commentary*. 5. köt. 484. o.).

„Szent törvényének előírásaiban Isten az élet tökéletes szabályát adta és kijelentette, e törvény változatlanul, az utolsó pontocskáig kötelező az emberre az idők végéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt felmagasztalja és dicsővé tegye. Bemutatta, hogy ez Isten és az ember iránti szeretet széles alapjára épül, és az előírása iránti engedelmesség magába foglalja az ember kötelességét. Saját életével adott példát az Isten törvénye iránti engedelmességre. A hegyi beszédben pedig kifejtette, hogy annak követelménye hogyan terjed túl a külső cselekedeten, tudomásul véve a gondolatok és a szív indítékait” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 332. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Máté 10–16;

Evangelizálás, 14. fejezet: A bibliaoktató, „Cél, a Biblia tanítása” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Mert nincs oly rejtett dolog, ...”

2. Mit mondtak a farizeusok, amikor megtudták, milyen kérdés foglalkoztatja a sokaságot? _____
3. Mi volt az oka annak, hogy a sokaság dicsőítette Izrael Istenét? _____
4. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy ...” _____
5. Melyik az a tevékenység, amelybe sokan bekapcsolódhatnak, férfiak és nők egyaránt? _____

Alapszöveg: 5Móz 7:9.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

A szövetség, amit Isten kötött Izraellel a Sínainál, Isten kegyelmének megnyilatkozása volt, amit mindenki láthatott, aki kapcsolatba lépett az Ő népével. A szövetség meghatározta Istennek az Ő népével való kapcsolatát, továbbá biztosította azokat a feltételeket, amelyek között Izrael gyermekei élhettek és dolgozhattak, s így a lehető legeredményesebben közvetíthessék az emberek felé Isten üzenetét.

II. MAGYARÁZAT

Jehova más népekre is tekintett, mielőtt Izraelt kiválasztotta magának, erre engednek következtetni 1Móz 20:3–6 és 21:32 versei. Nem meglepő felfedeznünk, hogy Abimélek, a filiszteus király, amikor Jehovának válaszol, sajtá, Hámtól származott népére „feddhetetlen népként” utalt.

„Jehova mindig is kapcsolatban állt a nem zsidókkal, és a pogányok közül is választott magának képviselőket, még papokat is, az Ő akarata szerint. [...]

Jehova felhasználta Jetrót, a keneust, aki már Mózes előtt ismerte az Úr nevét. Ő segítette neki megértenie az Úr terveit és céljait az emberiségre nézve, és ő bátorította, hogy járuljon hozzá ezek megvalósulásához. [...] Úgynevezett pogány, afroázsiai népről van szó, amely megőrizte ezt az alapvető világnézetet azelőtt, hogy a zsidók megjelentek volna a történelem színpadán!” (Charles E. Bradford: *Sabbath Roots: The African Connection*. 36. o.)

Izrael népének kiválasztása

Hasonlóképpen alakult ki Ábrahámából a zsidó nép. A régi idők Izraele isteni gondviselés nyomán jött létre, hogy hirdesse a környező népeknek az Isten által rendelt bizonyosságot. Ily módon magyarázatra szorul az Izrael kiválasztása és a Jehova Törvénye közötti kapcsolat: „A törvényadás ugyanúgy a kegyelem cselekvő megnyilatkozása, mint Isten választásának ajándéka. A Törvény adása ugyanúgy irgalmassági cselekedet, mint az egyiptomi rab-ságból való szabadítás. A Törvény ajándéka ugyanúgy Isten szeretetének megnyilatkozása, mint a szövetség, amit Ő alkotott, és amelyhez a Törvény is tartozik. Ily módon a Törvény olyan eszközzé válik, amely meghatározza az összes kapcsolatot a szövetség és a szövetség közössége keretében.” (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 72. o.)

A Törvény a szövetség keretében

„A »törvény«-t jelölő héber szó (*tôrāh*) több mint 220-szor jelenik meg az Ótestamentumban. Nem a latin *lex* jelentését kell itt értenünk, ami a biro-

dalom törvényeire utal. És úgy sem szabad értelmeznünk, ahogy a görögök értelmezték a saját kifejezésüket (*nomos*) a törvény fogalmára. A héber *tôrāh* kifejezés a *hôrāh* szóból ered, amelynek jelentése: »megmutat«, »megtanít«, »képez«. Következésképpen legtágabb értelmében a *tôrāh* főnév »tanítás«-t, »vezetést«-t jelent. Ebben a jelentésében a »törvény« szó Isten akaratának teljes vagy részleges kinyilatkoztatása.

Isten adta Izraelnek ezt a tanítást, ezt a *tôrāh*-t »rendelések és végzések« (5Móz 4:14), vagy »bizonyágtételek, rendelkezések és végzések« (5Móz 4:45) formájában, hogy ezek által szabályozza a nép életét. A *tôrāh* kifejezést gyakran ebben az értelemben használják. Ily módon a Törvény »tanítások« átfogó kategóriája, amely az összes törvényt magába foglalja: az erkölcsi, polgári, társadalmi, áldozati, imádati, tisztálkodási és egészségügyi törvényeket.

Más esetekben a Törvény, vagyis a Tóra a Tízparancsolatra utal. (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *i.m.* 73. o.)

Isten Törvényének örök volta

A zsolttáros írta: „Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsé teszi az együgyűt. Az Úrnak rendelkezései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak.” (Zsolt 19:8–10)

Állandóan tudatában kellene lennünk annak, hogy az Isten Törvénye iránti szükségünk szorosan összefügg az emberi ítélkezés törvénytelen állapotával, illetve azzal, hogy ki szeretnénk küszöbölni bűnös cselekedeteinket. Egyedül Krisztus képes beépíteni az emberbe az Ő békéjét és nyugalmát, és teszi ezt úgy, hogy közben maga felé irányítja lépteinket (Ézs 26:3; Mt 12).

A Törvény ma is a szolgálatunkban áll. Ki az, aki nem szenvedett, vagy nem látott mást szenvedni amiatt, hogy áthágta Isten törvényét? Mennyire más lenne a világ, ha az emberek legalább az utolsó hat parancsolatot betartanák!

Pál apostol írta a Kolossébeliekhez: „Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmek miatt, most mégis megbékéltetett. Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; amelynek lettem én, Pál, szolgájává.” (Kol 1:21–23)

A Kolossébeliekhez írt levélben olvassuk, hogy annak, aki hisz, a lelki érettség nem egy pillanat alatt érhető el. Pál megértette a kegyelemben való növe-

kedés igazságát, amelyet egész életen át tartó megújító folyamatként értelmezt. Ebben az igeszakaszban tehát újra megerősítést nyernek a kegyelem szövetségének feltételei, ahogy azt az Úr a régi idők Izraelével való kapcsolatára vonatkozóan meghatározta. (Lásd továbbá: 2Móz 19:5; 3Móz 26:3–4, 14, 16; 5Móz 5:33; 6:5; 10:12; 11:1, 13, 22; 13:3, 18.)

Egyértelmű: az üdvösség útja az Ótestamentumban és az Újtestamentumban is egy és ugyanaz. Mindkettő a kegyelem általi, az engedelmességhez vezető hit általi üdvösséget képviseli. (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *i.m.* 78. o.)

Másrészt viszont figyelembe kell vennünk a tényt, hogy a megtérés teljességgel lehetetlen, ha a megszentelés folyamatában el vagyunk választva Krisztustól. „Krisztus nélkül ne gondolkodjatok! Ha az Úr Jézus Krisztus nem küldi el a Szentlelket, hogy meghassa és befolyásolja elméteket, semmilyen késztetést nem fogtok érezni, hogy kövessétek Őt. (Ellen G. White: *Hit és cselekedetek.* 73. o. Lásd továbbá: Jn 14:15; 15–17; ApCsel 5:32; Róm 2:4; 1Kor 13; Gal 5:14–26; Ef 2:8–10; 5; 1Jn 4:7–21; 5:1–3; Jel 22:14)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Kegyes életűnek lenni azt jelenti, hogy szeresd Istent, és szeresd azokat, akiket Isten a maga képmására teremtett. Ez a szeretet nem homályos, ködös szentimentalizmus, hanem teljes elköteleződés Isten iránt, amely a szívből ered, és gyakorlati szolgálatban ölt formát felebarátaink irányában. (William Barclay)

1. Olvasd el 5Móz 6:5 versét. Ez az ige része a zsidó hitvallásnak, a „Sema Jiszraél”-nek („Halld, Izrael!”). Minden zsidó vallásos istentisztelet ezzel a kifejezéssel kezdődik. Minden zsidó gyermek ezt tanulja meg először kívülről. Folyamatos megemlékezés arról, hogy Isten iránti szeretetünknek minden más dolog felett kell állnia. Olvasd el Jézus szavait Mt 22:34–40 verseiből! Mennyire hasonlítunk az itt leírt farizeusokhoz? Miként hangsúlyozza az új szövetség a szeretet gyakorlati kifejezésének szükségességét?

2. Isten végtelen szeretete alapján adja nekünk a Törvényt. Hasonlítsd össze az Isten és ember közti kapcsolatot a szülők és gyermekek közötti kapcsolattal. Mi a Törvény célja egy szereteten alapuló kapcsolatban? A világosan meghatározott korlátok és elvárások hogyan javítják a kapcsolat minőségét? Mit tanít Isten Törvénye és az általa meghatározott korlátok az Ő jelleméről?

3. Nevez meg két vagy három olyan esetet a Jézus életéből, amely példatékú számunkra abban, hogy mennyire hitelesen, igazán szerette az embereket. Mi lenne, ha Jézus ma megjelenne a városod utcáin? Hogyan nyilvánítaná ki a szeretetét a szomszédaid iránt, és miért? Amikor áthágod Isten Törvényét,

kegyelme a segítségedre siet. Ez azt jelenti, hogy a kegyelem semlegesíti a Törvényt? Gondolj azokra az alkalmakra, amikor értékelted a Biblia, a gyülekezet vagy a társadalom által felállított korlátokat. Mondd el egy ehhez kapcsolódó tapasztalatodat!

4. A régi szövetség fontos szerepet játszott Izraelnek az egyiptomi fogságból való kivonulásában. Ez a szövetség Isten szeretetének és oltalmazó gondoskodásának a jegye volt. Lelki életedben hogyan lényegül át a szövetség Isten szeretetének és gondoskodásának jegyeivé? Mi a te szereped a szövetség kapcsolatának gyakorlati megélésében?

5. Olvasd el újra William Barclay fentebb parafrázált gondolatát. Hogyan juthatunk el oda, hogy „ködös szentimentalizmussal” szeressük Istent és felebarátainkat? Mit tehetünk a gyülekezetünkben annak érdekében, hogy kölcsönösen bátorítsuk az Isten és a felebarátok iránti őszinteséget?

6. Amint láthattuk, Isten Törvénye – ahogy az izraelitáknak adatott – szinte már fájdalmasan specifikus volt. Miért foglalkoztatná Istent ennyire gyermekei életmódja? A mi javunkat vagy a sajátját szolgálja ezzel? Beszélgetsek erről a csoportban. Választásainknak lehet-e bármiféle befolyásuk Istenre?

7. Mind Izrael népe, mind pedig az egyház, mint két, Istentől kiválasztott entitás, rendelkezik valamivel, amire a világnak általában szüksége volt és szüksége van ma is, de aminek nem volt és ma sincs teljesen tudatában. A legtöbbször Izrael népe túl keveset tett a dolgok ezen állásának megváltoztatására. Ma is fennáll a kockázata annak, hogy hatástalanokká, irrelevánsakká váljunk?

8. Időnként a fülünkbe jut az a furcsa vélemény, hogy a Tízparancsolat tíz javaslattá módosult. Mi is úgy viselkedünk, mintha tíz javaslattal lenne dolgunk? Hogyan tehetünk különbséget szabadság és engedékenység között?

9. A Törvény iránti engedelmisség feltétele-e az Istennel való kapcsolatnak? Ha igen, tévedés-e azt állítani, hogy az örök élet ajándéka és Isten állandó jelenléte bizonyos értelemben nem feltételhez kötött? Van-e valamilyen alapja Isten feltételek nélküli szeretetében hinnünk? Miért igen, vagy miért nem?

10. Amikor az engedelmisségre gondolunk, általában a saját magunk szemzőgéből közelítjük meg a kérdést. Ugyanígy amikor úgy döntünk, hogy Isten társai leszünk, a magunk életének perspektívájából látjuk a dolgokat. Beszélgetsek erről a csoportban.

A szövetség jele

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 2:2-3; 2Mózes 16; 20:11; 31:12-17;
5Mózes 5:14; Zsidók 4:1-4*

Szombat délután

Alapige: „Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvé a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül.” (2Móz 31:16)

A hetedik nap, a szombat olyan, mint egy szög, ami *Katt!* – szakadatlan rendszerességgel, hetente visszavisz bennünket mindennek az alapjához, amik vagyunk vagy lehetünk. Elfoglaltak vagyunk, ide-oda szaladunk, pénzt költünk, pénzt keresünk, ide megyünk, oda megyünk, össze-vissza járkálunk, aztán *Katt!* – itt a szombat, ami újból visszatérít bennünket az alapokhoz, minden további dolog kiindulópontjához, mert csak azért létezhet mindaz, ami valamit is számít nekünk, mert Isten kezdetben megteremtette.

A szombat feltartóztathatatlan rendszerességgel, kivétel nélkül, csendben feltűnik a horizonton, behatol az életünk összes hasadékába és repedésébe. Arra emlékeztet, hogy minden hasadék és repedés az Alkotónké, aki ide helyezett bennünket, aki „*kezdetben*” megteremtette az eget és a földet. E tette vitathatatlan alapja marad az összes keresztény hittételnek – aminek *Katt!* a hetedik nap, a szombat cáfolhatatlan, nem tolakodó, de rendíthetetlen jele.

Ezen a héten a Sínai-hegynél kötött szövetség összefüggésében vizsgáljuk meg ezt a jelet.

HETI ÁTTEKINTÉS: Honnan ered a szombat? Milyen bizonyítékaik vannak annak, hogy létezett már a Sínai-hegynél történtek előtt is? Mitől lett különösen találó jel?

Milyen gyakran halljuk, hogy „zsidó szombat”? Pedig a Szentírás világosan kijelenti, hogy a szombat már jóval a zsidó nép kialakulása előtt létezett.

1. Keressük ki 1Móz 2:2-3 és 2Móz 20:11 verseit! A világos, egybehangzó kijelentések szerint tehát honnan ered a szombat?

1Móz 2:2-3 versei ugyan nem nevezik meg a „hetedik napot” konkrétan szombatként (ez a név először 2Móz 16:26, 29 verseiben olvasható), de a kifejezés világosan utal rá, hogy „megpihent a hetedik napon” (1Móz 2:2, RÚF). „A »szombat« szó nem fordul elő [1Móz 2:2 versében], a bibliai író azonban határozottan azt akarta hangsúlyozni, hogy Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot, ami a szombat” (G. F. Waterman: *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*. Grand Rapids, MI., 1975, Zondervan Publishing House, 5. köt. 183. o.). 1Móz 2:2-3 magától értetődően azt tanítja, hogy a szombat Istentől ered, Ő alapította az egész emberiség áldására.

Olvassuk el Mk 2:27 versét! Jézus kijelenti, hogy Isten szó szerint az „emberért” adta a szombatot – vagyis nemcsak a zsidóké, hanem az emberiség egészéé.

2. Vajon miért pihent Isten is a hetedik napon? Szüksége volt rá? Még milyen más célt szolgálhatott az, hogy Ő is megnyugodott akkor?

Néhány kommentátor ugyan felvetette, hogy a teremtés után Istennek szüksége volt a fizikai pihenésre, ám az igazi célja a példaadás volt az emberek számára. Nekik is dolgozni kell hat napon át, majd megpihenni a hetedik napon, szombaton. A teológus Karl Bart emlékeztet: a teremtés végén Isten megpihenése részét képezte „a kegyelem szövetségének”, amelyben meghívta az emberiséget, „hogy pihenjen vele... legyen részese [Isten] nyugalmanak” (*Church Dogmatics*. 3. köt. 1. rész, Edinburgh, Scotland, 1958, T&T Clark Ltd. 98. o.).

Isten szeretettel hívta a teremtésük utáni napon az általa megteremtett férfit és nőt, hogy pihenjenek, lépjenek meghitt kapcsolatba vele, hiszen a saját képére alkotta meg őket. Azt akarta, hogy örökké megmaradjon ez a közösség. A bűnbeesés óta pedig a szombat lehet a heti fénypontja az ember és a Megváltó kapcsolatának.

Milyen előnyei vannak a szombatünnepelésnek az Úrral való kapcsolatunk szempontjából? Mit felelnénk, ha valaki ezt kérdezné tőlünk?

„Ő pedig monda nékik: Ez az, amit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre” (2Móz 16:23).

Nézzük át 2Mózes 16. fejezetét, amikor Isten a Sínai eseményei előtt manát adott Izraelnek a pusztában! Figyeljük meg a következőket a beszámolóban!

1. A manából csak egy bizonyos mennyiséget lehetett felhasználni naponta, a hatodik napon azonban kétszer annyit kellett gyűjteni.
2. Szombaton nem találtak manát.
3. A szombatra való plusz adag nem romlott meg, pedig különben nem állt el másnapig a manna.

3. Mit fejez ki a szombat szentségével kapcsolatban ez az eset, már a Sínai-hegynél történt törvényadást megelőző időben? Lásd 2Móz 16:23-28!

„Isten kezdetben [a teremtéskor] rendelte el a szombatot. Valójában félreérthetetlenül erre mutat a szombatnak a hetedik nappal való azonosítása, a kijelentés, miszerint az Úr adta a szombatot az izraelitáknak, valamint az, hogy a feljegyzés szerint a nép megpihent Isten parancsára” (G. F. Waterman: *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*. Grand Rapids, MI., 1975, Zondervan Publishing House, 5. köt. 184. o.).

4. Sokkal több van 2Mózes 16. fejezetében a szombattal kapcsolatban annál, mint amit első látásra észreveszünk. Nézzük meg, milyen tanítás rejlik benne!

- 1) Melyik a szombatra való felkészülés napja? _____
- 2) A hét hányadik napja a szombat? _____
- 3) Honnan ered a szombat? _____
- 4) Milyen napnak kell lennie? _____
- 5) A böjtölés napja legyen a szombat? _____
- 6) Vajon a szombat az Istenhez való hűségünk próbája? _____

Összhangban van a szombatról alkotott mai felfogásunk azzal, amit 2Mózes 16. fejezete tanít?

„Tartsák meg tehát Izráel fiai a szombatot, szenteljék meg a szombatot nemzedékről nemzedékre, örök szövetségül. Köztem és Izráel fiai között örök jel legyen ez. Mert hat napon át teremtette az ÚR a mennyet és a földet, a hetedik napon pedig megpihent és megnyugodott” (2Móz 31:16-17, ÚRK).

A Szentírás négyszer nevezi „jelnek” a szombatot (2Móz 31:13, 17; Ez 20:12, 20). A „jel” nem „szimbólum” abban az értelemben, hogy egy bizonyos dolog a hasonló tulajdonságaik révén, természetes módon jelképez, kifejez vagy felidéz valami mást (az ököl szimbóluma gyakran jelképezi a „hatalmat”, „erőt”). A Bibliában úgy értendő a szombat „jelként”, mint egy külső jel vagy feltétel, aminek jellegzetes üzenetet kell hordoznia. *Magában* a jelben semmi nem kapcsolódott közvetlenül a szövetséghez. A szombat szövetségi jel *„köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre”* (2Móz 31:13, ÚRK), csak azért, mert Isten azt mondta.

5. Miért akarta az Úr szövetségi jelként adni a szombatot? Mi teszi az Istennel való üdvözítő kapcsolat különösen találó jelképévé? Mi az, ami miatt a szombat különösen jól szimbolizálja ezt a kapcsolatot, tekintettel a szövetség alapvető vetületére, miszerint hit által tartatunk meg, a cselekedeteinkkel nem szerezhetünk megváltást magunknak? Lásd 1Móz 2:3; Zsid 4:1-4!

Azért is lenyűgöző, hogy a szombat a kegyelem szövetségének a jele, mert a zsidók évszázadokon át a Messiás általi szabadulás jeleként értették. A szombatban a Messiásban nyerhető üdvösség előízét látták. Mivel a mi értelmezésünk szerint a megváltás csak kegyelemből történik és mert a szövetség a kegyelem szövetsége, világos a szombat, a megváltás és a szövetség közötti kapcsolat (lásd 5Móz 5:13-15). Tehát az általános nézettel ellentétben a szombat Isten üdvözítő kegyelmének a jele, nem pedig a cselekedetek általi megváltásé!

Mit értünk szombati „pihenés”, „nyugalom” alatt? Hogyan pihenünk meg szombaton? Mit teszünk másként ilyenkor, ami miatt „jel” lesz ez a nap? Vajon észreveszi az életünket figyelve valaki, hogy számunkra valóban különleges a szombat?

„A szombatjaimat bizony tartásátok meg, mert jel az köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, aki megszentellek titeket” (2Móz 31:13, ÚRK).

A szombat tekintetében különlegesen gazdag 2Móz 31:12-17 része, ami az után következik, hogy az Úr kijelentette a szent sátor építésére és az ott végzendő szolgálatokra vonatkozó rendelkezéseit (2Móz 25:1–31:11).

A Szentírás itt fejezi ki először azt az elvet, hogy a szombat „jel” – látható, külső és örök jel Isten és a népe között. A szövegben lenyűgöző gondolatok vannak, amelyeket érdemes tanulmányozni. Két új elem kapcsolódik össze benne:

1. A szombat *jel*, amiről megtudható valami.
2. A szombat a *megszentelődés jele*.

Gondolkozzunk el a jelnek azon az aspektusán, ami az ismerethez kapcsolja! A héberek a tudást értelmi, kapcsolati és érzelmi vonatkozásban is értették. Számukra nem egyszerűen valamilyen tény ismeretét jelentette, főleg emberek esetében nem, hanem értelmes, tartalmas kapcsolatot is kifejezett. Az Úr ismerete tehát azt jelentette, hogy jó kapcsolatban álltak vele, „szolgálták” (1Krn 28:9), „féltek” Őt (Ézs 11:2), „hittek” (Ézs 43:10), „bízta” benne, „keresték” Őt (Zsolt 9:11) és „segítségül hívták” a nevét (Jer 10:25).

6. Olvassuk el az előző bekezdésben jelzett igéket! Hogyan segítenek megértenünk azt, hogy mit jelent „ismerni” az Urat?

Ezen túlmenően a szombat jelentőségteljes úgy is, mint a megszentelés jele, azt fejezi ki, hogy az Úr „megszenteli” a népét (vö. 3Móz 20:8), „szentté” teszi őket (5Móz 7:6).

A megszentelés folyamata éppen annyira Isten megváltó szeretetének a munkája, mint a megmentésének és az üdvözítésének a munkája. Az igazság (megigazulás) és megszentelődés egyaránt Isten tette: „*Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök*” (3Móz 20:8). A szombat tehát jel, ami által megtudjuk, hogy Isten a megszentelőnk. „Isten annak jeléül adta a világnak a szombatot, hogy Ő a Teremtő és az is Ő, aki megszentel” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 350. o.).

Hogyan tudja felhasználni az Úr a szombatünneplésünket arra, hogy megszenteljen bennünket?

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljéd azt” (2Móz 20:8).

A szombat jel, amiről az embernek „meg kell emlékezni”. A „megemlékezzél” szó használata többoldalú is lehet. Először is érzékeltet hátratekintést, a múltba nézést. Így a szombat a kezdetre, a teremtésre mutat vissza, aminek a csúcspontján Isten elrendelte a szombatot heti nyugalomnapként és a vele való közösség különleges alkalmaként.

Azután a megemlékezés parancsa a jelenre is vonatkozik. Nemcsak „megemlékeznünk” kell a szombatról (2Móz 20:8), hanem fontos „megtartani” is (lásd 5Móz 5:12, RÚF), ebből tehát lényeges dolgok következnek számunkra most, a jelenben.

Végül pedig a megemlékezés előre is mutat. Aki megemlékezik a szombat megtartásáról, arra ígéretes, gazdag és tartalmas jövő vár a szombat Úrával. Benne marad a szövetséges kapcsolatban, mert az Úrban marad. Tehát ha a szövetséget Isten és az ember kapcsolataként értjük, kiemelkedően fontossá válik a kapcsolatunkat nagyban erősítő szombat.

A teremtésre és a Teremtőre emlékezve Isten népe megemlékezik az Úr kegyelmes tettéről, a megváltásról (lásd 5Móz 5:14, ahol a szombat az Egyiptomból való szabadulás szimbólumaként az Istenben nyerhető végső szabadulást jelképezi). A teremtés és az újjáteremtés összetartozik. Az első teszi lehetővé a másodikat. A szombat jele kifejezi, hogy Isten a világ Teremtője és az üdvösségünk Teremtője.

„A szombat szent megtartásával bemutatjuk, hogy az Ő népe vagyunk. Isten Igéje olyan jelként szól a szombatról, mely megkülönbözteti az Ő parancsolattartó népét... Az Isten parancsolatának megtartói egyesülni fognak Vele a nagy küzdelem során, mely a mennyben kezdődött Isten és Sátán között” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 148. o.).

Az iménti idézet szerint mi az a szombatban, ami talán minden más parancsolatnál jobban megkülönbözteti Isten „parancsolattartó népét”?

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A Vörös-tengertől a Sínai-hegyig” c. fejezetből 250–253. o.

A Tízparancsolat átfogóan és alapvetően meghatározza az Isten-ember és az ember-ember közötti kapcsolatokat. Középen helyezkedik el a szombat parancsolata, ami különleges módon nevezi meg a szombat Urát, rámutat fennhatóságának körére és a tulajdonjogára. Figyeljük meg a következő két szempontot! 1) Isten megnevezése: Jahve, az Úr, a Teremtő (2Móz 20:11; 31:17), akinek így sajátos a helyzete; 2) fennhatóságának köre és a tulajdonjoga: az ég, a föld, a tenger és bennük minden (2Móz 20:11; vö. 31:17). A szombat parancsolatának ez a két jellemző aspektusa megszokott az ókori Közel-Kelet nemzetközi megállapodásainak pecsétéiben is. Az ilyen pecsétet általában a megállapodási dokumentumok közepére helyezték. Tartalmazzák 1) az istenség nevét (általában egy pogány isten neve) és 2) fennhatóságuk, uralmuk körét (rendszerint egy bizonyos földrajzi terület).

„A Lélek általi megszentelés jelzi a különbséget azok között, akiken ott van Isten pecsétje, illetve akik a hamis nyugalomnapot tartják meg. Amikor jön a próba, világosan megmutatkozik, hogy mi a fenevad bélyege: a vasárnapünneplés...

Isten a hetedik napot jelölte ki szombatjául (2Móz 31:13, 16-17). Így határvonal húzódik a hűség és a hűtlen között. Akik szeretnék megkapni a homlokukra Isten pecsétjét, azoknak meg kell tartaniuk a negyedik parancsolat szombatját” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 980–981. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Máté 17–23;

Evangelizálás, „Személyes munka, bölcs tanácsadók” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaiszöveget: „Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy, ...”
2. Kik dorgálják meg a két vakot?
3. Egészítsd ki a bibliaiszöveget: „És amikor bemegy vala Jeruzsálembe, ...”
4. Melyek a Törvény legnehezebb követelményei?
5. **Milyen feltételek között rendelkezhetnek gyülekezeteink azzal az élet-erővel, amelyre oly régóta szükségük lenne?**

Alapszöveg: 2Móz 31:16.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

A szombat több mint egyszerűen időt félretenni Isten számára: az Istennel való mély és értelem teljes kapcsolat ígérete. A szombat az a nap, amelyen mindent félreteszünk az életünkben, Isten kivételével, és időnket azzal töltjük, hogy megerősítjük a kapcsolatunkat az Úrral.

II. MAGYARÁZAT

A szombatot csak akkor érthetjük meg, ha megértjük az eredetét. Az 1Móz 2:3 versében szereplő „megszűnik minden munkájától” kifejezés a héber *shabbat* szó igei alakjából származik, és jelentése: megpihen, felhagy a tevékenységgel, beszünteti a munkát, véget vet, befejez, pihen. Érdekes, hogy ez az ige szorosan kapcsolódik a szombat heti megtartásához (lásd 3Móz 25:2).

Az eredet

A *bűnre vonatkozó* parancsokra kezdetben Ádámnak és Évának nem volt szüksége, mivel akkor még nem létezett bűn a földön. Másrészt pedig „Isten Törvénye már az ember megteremtése előtt létezett, különben Ádám nem vétkezhetett volna.” (Ellen G. White: *Sign of the Times*. 1878. március 14.)

Időközben az Ádám Atyjának tekintéllyel teljes példája a szombat megtartására több volt mint parancs. Éden távlatából a teremtett fiú Teremtő Atyját követi. Következésképpen századokkal azelőtt, hogy zsidók léteztek volna, a szombat a teremtés emlékműve lett, amely által Jézus a teljes világegyetem szuverén Alkotójaként van elismerve (Mt 12:8; Mk 2:28; Jn 8:58).

A szombatnak tehát inkább kozmológiai szerepe van, mint kizárólag teológiai. Az a szerepe, hogy megmagyarázza, hogyan érezte magát az Úr az alkotásával kapcsolatban. Lényegében Jehova isteni pecséttel pecsételte meg ezt a napot, mint egy állandó testamentumot, a kozmikus Teremtő örök testamentumát.

„A szombat az a szünet, amely erővel tölt fel minket. A napok hetes rendszerben követik egymást: hat nap plusz egy nap. Hat munkanap és egy pihenőnap. [...] Jehova, a kozmikus szimfónia Karmestere 6/7-es ütemben vezényli saját „zeneművét”. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, szünet.” (Charles E. Bradford, *Sabbath Roots: The African Connection*, p. 58. Olvasd el továbbá Ellen G. White *A megváltás története* c. könyvének „Isten örök törvénye” c. fejezetét.)

A szombat Sínai előtt

„A missziológia elismeri, hogy az afrikai népek körében fellelhető egy bizonyos zsidó öntudat. [...] W. W. Oliphant, az egyik afrikai egyház XX. szá-

zad eleji vezetője szerint »Etiópiában a szombatot már Nimród idejében megtartották, azaz Kr. e. 2140-ben, 700 évvel Mózes születése előtt (lásd 1Móz 10:8–9). [...] Az etiópiaiak tehát már a Nimród, a Kús fia ideje óta szombatünnepelők voltak.« (Charles E. Bradford: *i. m.* 26. o.)

A szövetség jele

„A szombat a szövetség jele »köztem és köztetek, követőim között« (2Móz 31:13; vö. Ez 20:12). [...] Aki megfelelő lelkületben tartja meg a szombatot, bizonyoságot tesz arról, hogy üdvözítő kapcsolatban áll Istennel.

A szombat mint jel mindenekelőtt felajánlja a hívőnek annak ismeretét, hogy az Úr a szövetség Istene. Jelenti továbbá, hogy az Úr »megszenteli« az Ő népét (3Móz 20:8; 21:8; 22:32; Ez 37:28). [...]

A szombat egy másik értelemben is jelként szolgál. Elválasztó, megkülönböztető jelként működik, amely megmutatja a más egyházakhoz tartozó embereknek – vagy azoknak, akik nem tartják a szombatot –, hogy egyedi kapcsolat van Isten és szombatünnepelő népe között. (Gerhard F. Hasel és Michael G. Hasel: *The Promise: God's Everlasting Covenant*. 86–88. o. Olvasd el 2Móz 32 és 5Móz 5:15 szakaszait.)

A megszentelés jele

A teremtés szombatja valóban Isten szentélye, amelyet szentséggel megőrzött. Más szavakkal: „Miután a legjobbat vitte bele teremtésébe, az Úr kijelentette, hogy minden nagyon jó volt. Azután tökéletes művészként fogta az idő szövetét, és a szombatot különleges nappá tette, katedrálissá az időben, amelyet óráknak és perceknek az örökkévalóság anyagából faragott domborművei díszítenek.” (Charles E. Bradford: *i. m.* 51. o. Lásd Ez 20:12, 20)

Emlékezz meg a szombatról!

„Az idősek a tűzhely körül ülve beszélgettek a teremtés napjairól, és minden bizonnal arról a napról is, amely felé az összes többi nap mutatott, azaz a szombatról. »A nagy történelem« rögzült az első embernemzedék kollektív tudatában. A szombatról történő megfélekedzés a mindeneket teremtő Isten elleni lázadásnak minősült.

Ez az oka annak, hogy a szombatra vonatkozó parancsolat figyelmeztetéssel kezdődik: »Megemlékezzél!« A szombat mindig visszavisz a teremtés eseményéhez (2Móz 20:8–10).

Ha az Úr megparancsolja ma nekünk, hogy emlékezzünk meg a szombatról, azt jelenti, hogy lennie kellett egy időnek, amikor ezt a parancsot először mondta ki. Tulajdonképpen ez az üzenete Izrael népe tapasztalatának a mannával, amit az Úr küldött hat napon keresztül, de a hetedikén vissza-

tartotta. Ezúttal nem ismételte meg a szombat parancsolatát, ami arra enged következtetni, hogy a zsidók már a Sínai előtti időkben ismerték. [...] A tény, hogy a parancsolat előtt elhangzik a »Megemlékezzél!« felszólítás, bizonyítja, hogy már azelőtt ismert volt a nép számára, és nem kell állandóan ismételni.» (Charles E. Bradford: *i.m.* 79–80. o.)

„A »Megemlékezzél!« felszólítás azért szerepel a parancsolat elején, mert nekünk igent kell mondanunk a szombat Urának, rendelkezésére bocsátván magunkat neki. Ezzel elismerjük, amit Isten tesz, és nem önmagunk megvalósításaiban bízunk. Többé nem a saját vágyainkkal foglalkozunk, hanem el kezdünk a mások szükségleteire is gondolni. [...] Megfeledezzünk önmagunkról és önző érdekeinkről, hogy Máriaéhoz hasonlóan Jézust különleges vendégként tiszteljük meg.» (Samuele Bacchiocchi: *Divine Rest for Human Restlessness*. 1988. 99. o.)

III. ALKALMAZÁS

Isten törvénye kimondja, hogy a szombatot meg kell szentelni, és semmi dolgot nem szabad végezni azon. A zsidók elég komolyan vették ezt a parancsolatot. A farizeusok és a törvény más tudósai aláhúzták, hogy a „teherviselés” is munkának számított.

A bárminemű félreértések elkerülése végett nagyon aprólékosan meghatározták, hogy mit takar a teher fogalma. Teher volt az az élelem is, amelynek súlya felért egy száraz olajbogyó súlyával, az a mustmennyiség, amelyet egy kis pohárban már fel lehetett rázni, az a tejmennyiség, amelyet egy nyeléssel le lehetett nyelni, vagy az a mézmennyiség, amit egy kisebb sebre fel lehetett kenni.

1. Ennyi merev szabály mellett el tudjuk képzelni, mennyi időt töltöttek az emberek azzal, hogy megindokolják, mi az, ami megengedett szombaton és mi nem. Milyen értelemben vagyunk mi is rabjai ennek a legalista rutinnak? Melyek a vallási legalizmusból származó veszélyek?

2. Azt állították, hogy egy tanítás akkor hamis, ha olyan valláshoz vezet, amelyben csak – vagy különösképpen – a külső dolgok tiszteletben tartása számít. Mennyire könnyű összetéveszteni a lelkiiséget (azaz a Jézussal való személyes kapcsolatot) a vallásos gyakorlatokkal? Melyek az ilyenkor ránk leselkedő veszélyek?

3. Az ősrégi időkben amiatt, hogy a zsidók megtartották a szombatot, luskáknak bélyegezték meg őket a környező földek lakói. Mivel te is szombatünneplő vagy, az emberek hogy vélekednek rólad: a törvény tisztelőjének tartanak, vagy olyan hívőnek, aki igazán szereti Istent? Mi a különbség a kettő között? Szombatünneplő gyakorlatod során arra összpontosítasz, hogy mit

szabad és mit nem szabad tenned ezen a napon, vagy pedig a Megváltóval való kapcsolatod megerősítésére törekszel?

4. Az új szövetség egyezmény Isten és teközötted, amelynek alapja a közte-
tek lévő szoros kapcsolat. A szombat az a minőségi idő, amit Istennel töltesz.
Következésképpen egyértelmű, hogy a szombat megtartása fontos a szövete-
ségi kapcsolat szempontjából. Hogyan állíthatjuk helyre a szombat szentségét
és örömét mind az egyéni mind a közösségi életvitelünkben?

5. A vallásos emberek többsége el fogja ismerni – ha jobban belegon-
dol –, hogy kívánatos dolog egy napot a hétből Istennek szentelni. Egyesek
azt mondják, hogy életük minden napját az Úrnak szentelik. Mindazonáltal
mi a bizonyítéka annak, hogy Isten nem azt várja el tőlünk, hogy a hét bár-
mely napját megtartsuk, hanem hogy azt a napot ünnepeljük, amelyet Ő szen-
telt meg és különített el különleges módon erre a célra?

6. Világunkban az emberek nagyon sok időt és pénzt szánnak a szórako-
zásra, az olyan időtöltésre, amelyről azt tartják, hogy segít ellazulniuk. Ho-
gyan különböztethetjük meg az énközpontú élvezeteket azoktól a tevékeny-
ségektől, amelyeket szombaton is végezhetünk, és amelyek örömet szereznek
nekünk?

7. Istenről alkotott felfogásunk alapján úgy gondoljuk, hogy Istennek nem
azért volt szüksége pihenésre, mert elfáradt volna, tudniillik abban az érte-
lemben, amelyet mi a „fáradtság” főnévnek, illetve a „pihen” igének tulajdo-
nítunk. És mégis, Mózes első könyve azt mondja, hogy Isten megpihent a he-
tedik napon. Vajon miért volt szüksége Istennek megállnia a munkájából és
„megpihennie”?

8. A Bibliában – például 2Móz 31:13 versében – azt olvassuk, hogy a szom-
bat jel kellett, hogy legyen, Izrael népe Isten iránti elköteleződésének jele.
Lehetséges, hogy oly módon tartjuk meg a szombatot, hogy azzal éppen
a szándékozottal ellentétes üzenetet továbbítjuk? Hogyan lehetünk biztosak
abban, hogy a szombat-ünneplésünk Isten ideálját képviseli?

10.
TANULMÁNY

május 29 – június 4.

Új szövetség

*E heti tanulmányunk: Ézsaiás 56:6-7; Jeremiás 31:31-34;
Hóseás 2:18-20; Máté 5:17-28; 27:51; Zsidók 8:7-8; 10:4*

Szombat délután

Alapige: „Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával.” (Jer 31:31)

Évekkel ezelőtt egy magazinban megjelent egy karikatúra. Egy üzletvezető vezető csoportja előtt állt, mosószerrel a kezében. Büszkén mutatott rá a dobozon lévő, nagy, piros betűs *ÚJ* felíratra, amiből természetesen lehetne arra következtetni, hogy új a termék. „Az *ÚJ* felirat az, ami új a dobozon!” – mondta a férfi. Vagyis egyszerűen csak annyi változott, annyi volt új, hogy rákerült a dobozra az *ÚJ* szó, különben minden más változatlan maradt.

Bizonyos értelemben az új szövetség is hasonlóan mondható. Az alapja, a reménység, amit találunk benne, az alapvető feltételei megegyeznek a régi szövetségével, ami mindig is Isten kegyelmi szövetsége volt és az emberi gyengeségeken, vereségeken túlmutató szeretetre épült.

HETI ÁTTEKINTÉS: Milyen párhuzamokat találunk a régi és az új szövetség között? Mi a törvény szerepe a szövetségben? Kik között kötött a szövetség? Mit ért *A zsidókhöz írt levél* azon, hogy „*jobb szövetség*” (Zsid 8:6)? Mi a kapcsolat a szövetség és a mennyei szentély között?

Június 5. – A gyermekek szombatja

1. Olvassuk el Jer 31:31-34 verseit, majd válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

1. Ki kezdeményezte a szövetséget?

2. Kinek a törvényéről van itt szó? Milyen törvény ez?

3. Mely versek emelik ki azt, hogy Isten kapcsolatot keres a népével?

4. A szövetséges kapcsolatnak Isten melyik tette képezi az alapját?

Világos, hogy az új szövetség nem sokban különbözik a régitől, amit Isten a Sínai-hegynél kötött Izraellel, és ami valójában nem avult el, nem vált idejétmúlttá. Csak azzal volt a probléma, hogy megtörték (lásd Jer 31:32).

Az iménti kérdésekre adandó minden választ megtalálunk ebben a négy versben, ami azt bizonyítja, hogy az „ó szövetség” számos része megmarad az újban is. Az „új szövetség” bizonyos értelemben „megújult szövetség”, az előző kiegészítése, teljessé tétele.

2. Összpontosítsunk Jer 31:34 utolsó részére, amelyben az Úr kijelenti, hogy megbocsátja népe bűnét, gonoszságát! Törvényét a szívünkbe írja, belénk helyezi, miközben továbbra is hangsúlyozza, hogy megbocsátja bűneinket és gonoszságunkat, amelyek megszegik a szívünkbe írt törvényt. Látni bizonyos ellentmondást vagy feszültséget e két gondolat között? Ha nem, miért nem? Mit jelent Róm 2:15 versében az, hogy Isten a szívünkbe írja törvényét? Lásd még Mt 5:17-28!

A mai igeszakaszok alapján mit felelnénk arra a felvetésre, miszerint a Tízparancsolat (vagy konkrétan a szombat parancsolata) érvénytelenné vált az új szövetség alatt? Van egyáltalán bármi ezekben a versekben, ami erre mutat? Viszont hogyan lehet ebből a szakaszból éppen a törvény állandóságát bizonyítani?

Amikor Júda déli országa a végnapjait élte és a népet Babilonba hurcolták fogságba, Jeremiás próféta által Isten bejelentette az „új szövetséget”. Először itt találkozunk a Bibliában ezzel a képpel. Persze amikor (úgy százötven évvel Jeremiás kora előtt) Izrael északi királyságának tíz törzse a pusztulás szélére került, Isten már említett egy másik szövetséget, akkor Hóseás próféta által (Hós 2:18-20).

- 3. Olvassuk el Hós 2:18-20 verseit, és figyeljük meg a párhuzamot aközött, amit az Úr itt, illetve amit Jer 31:31-34 szakaszában mondott! Milyen hasonlattal találkozunk mindkét esetben? Mit árul ez el a szövetség alapvető jelentőségéről és természetéről?**

Történelmi pillanatokban, amikor a nép lázadása és hitetlensége akadályozta Istennek a szövetséges népére vonatkozó terveit, az Úr prófétákat küldött, hogy hirdessék: még nem ért véget Istennek a hűségeseivel kötött szövetsége. Bármennyire hitetlenné is váltak az emberek, akármilyen mélyre süllyedtek a hitehagyásban, a lázadásban és az engedetlenségben, az Úr kijelenti, hogy kész szövetségi kapcsolatba lépni mindazokkal, akik hajlandóak megtérni, engedelmeskedni és igényelni az ígéreteit.

- 4. Keressük ki az alábbi verseket! Nem említik ugyan konkrétan az új szövetséget, mégis milyen elemek vannak bennük, amelyek az amögött meghúzódó elveket tükrözik?**

Ez 11:19 _____

Ez 18:31 _____

Ez 36:26 _____

„Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az Úr” (Jer 24:7, ÚRK) – jelenti ki Isten. „Eltávolítottam testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik” (Ez 11:19, ÚRK). „Új szívet... és új lelket adok belétek... Lelkemet adom belétek” (Ez 36:26-27, ÚRK). Istennek ez a munkája képezi az új szövetség alapját.

Mit felelnénk, ha valaki ezt mondaná nekünk: „Új szívet szeretnék, arra vágyom, hogy a szívembe legyen írva a törvény, szeretnék olyan szívet, ami ismeri az Urat – de nem tudom, hogyan kaphatom meg!”

„Az idegeneket, akik csatlakoznak az Úrhoz, és őt szolgálják, akik szeretik az ÚR nevét, és az ő szolgálói lesznek, mindazokat, akik vigyáznak, hogy meg ne sértsék a szombatot, és ragaszkodnak szövetségemhez, elviszem szent hegyemre, és örömet szerzek nekik abban a házban, ahol hozzám imádkoznak. Égőáldozataik és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon, mert az én házamat imádság házának fogják majd nevezni, minden nép számára” (Ézs 56:6-7, RÚF).

Jeremiás kijelenti, hogy Isten szövetséget köt majd „Izráel házával” (Jer 31:33). Azt jelentené ez, hogy kizárólag az Ábrahám magvából valók, a vér szerinti, született zsidók kapják csak az ígéreteket? Nem! Valójában még az ószövetségi időkben sem így volt. Az természetesen igaz, hogy a zsidó nép egésze kapta a szövetségi ígéreteket, de nem mindenki más kizárásával. Éppen ellenkezőleg! Isten mindenkit hívott, zsidókat és pogányokat: részesüljenek az ígéretekből, de el kellett fogadniuk, hogy belépnek a szövetségbe. Ma sincs ez másként.

5. Olvassuk el az Ézsaiástól fentebb idézett szöveget! Milyen feltételekkel kell számolni azoknak, akik szolgálni akarják az Urat? Különbözik lényegében, amit az Úr tőlük kért attól, amit ma tőlünk kér? Indokoljuk meg a választunkat!

Az új szövetségről azt olvassuk, hogy „jobb” (lásd a szerdai tanulmányt), azonban a régi és az új szövetség alapvető elemeiben valójában nincs különbség. Ugyanaz az Isten kínálja fel az üdvösséget, ugyanazon az úton, kegyelemből (2Móz 34:6; Róm 3:24); mindkettőben Isten keresi a népet, amely hit által kéri a bűnbocsánat ígéreteit (Jer 31:34; Zsid 8:12); ugyanaz az Isten akarja beírni törvényét azoknak a szívébe, akik hajlandóak követni Őt a hit kapcsolatában (Jer 31:33; Zsid 8:10), legyenek akár zsidók, akár pogányok.

Az Újszövetségben a kegyelem általi kiválasztásra válaszoló zsidók elfogadták Jézus Krisztust és az evangéliumát. Egy ideig ők voltak az egyház szíve, a „maradék a kegyelemből való választás szerint” (Róm 11:5), szemben azokkal, akik „megkeményítették” (Róm 11:7). Ugyanakkor pogányok, akik korábban nem hittek, elfogadták az evangéliumot és beoltattak Isten igaz népébe, a hívők közösségébe, ahol nem számít, mely néphez, fajhoz tartoznak (Róm 11:13-24). Tehát a pogányok, akik „abban az időben Krisztus nélkül valók” voltak, „Izráel közösségéből kirekesztve, és az ígért szövetségétől idegenek” (Ef 2:12, ÚRK), Krisztus vérében szintén közel kerültek. Krisztus az „új szövetség” közbenjárója (Zsid 9:15), nemzetiségtől, fajtól függetlenül minden hívő számára.

Tegnap megállapítottuk, hogy az alapelemek tekintetében megegyezik a régi és az új szövetség. Az alap a hit általi megváltás – hit Istenben, aki kész megbocsátani bűneinket, nem mintha bármi érdemünk lenne erre, csakis az Ő kegyelméből. Bűnbocsánata következtében olyan kapcsolatba kerülünk vele, amelyben hittel és engedelmesen átadjuk magunkat neki.

Mindezek mellett *A zsidókhöz írt levél* valóban „jobb szövetségnek” nevezi az új szövetséget. Hogyan értjük ezt? Milyen tekintetben jobb az egyik a másiknál?

6. Mi volt a „kifogás” a régi szövetséggel (Zsid 8:7-8)?

Nem a régi szövetséggel volt a baj, hanem az volt a gond, hogy a népnek nem sikerült hittel megragadni azt (Zsid 4:2). Az új annyiban jobb a réginél, hogy Jézus, akire a régi szövetségben csak az állatáldozatok mutattak, most megjelent valóságos halálával és főpapi szolgálatában. Tehát a régi szövetségben felkínált üdvösség ugyanaz, mint amit az új szövetséggel ajánl fel nekünk Isten, csak az újban nagyobb, teljesebb kinyilatkoztatást kapunk a szövetség Istenéről és a bűnbe esett emberiség iránti szeretetéről. Annyiban külön, hogy mindaz, amit az Ószövetség tanított a szimbólumok és képek által, beteljesedett Jézusban, akinek büntelen életét, halálát és főpapi szolgálatát jelképezte a földi szentélyszolgálat (Zsid 9:8-14).

Most tehát a szimbólumok, képek és példák helyett itt van maga Jézus, nemcsak mint Isten Báránya, aki vérét adta a bűneinkért (Zsid 9:12), hanem aki a Főpapunként szolgál értünk a mennyben (Zsid 7:25). Noha a felkínált üdvösség ugyanaz, az új szövetség jobb a réginél a Jézusról nyert teljesebb kinyilatkoztatás és a benne található megváltás bemutatása miatt.

7. Olvassuk el Zsid 8:5 és 10:1 verseit! Milyen szót használ a bibliai író az Ószövetség szentélyszolgálataira? Hogyan segít ez a nyelvezet megérteni az új szövetség külön voltát?

Gondolkozzunk el ezen: Miért ismerhetjük meg Istent jobban Krisztus élete, halála és értünk végzett főpapi szolgálata által, mint a földi szentélyszolgálat állatáldozataiból?

A *zsidókhöz írt levél* nagy hangsúlyt helyez Jézusnak a mennyben végzett főpapi szolgálatára. Éppen az Újtestamentumnak ebben a könyvében találjuk az új szövetség legvilágosabb kifejtését, ami kiemeli, hogy Krisztus a Főpapunk. Ez nem véletlen. Krisztusnak a mennyben végzett szolgálata több szálon kapcsolódik az új szövetség ígéreteihez.

A régi szövetség igazságait az ószövetségi szentélyszolgálat tanította, aminek a középpontjában az áldozat és a közbenjárás állt. Állatokat vágtak le, a vérükkel pedig a papok jártak közben a népért. Természetesen ezek szimbolizálták az egyedül Jézusban nyerhető üdvösséget. Az ószövetségi szolgálatok önmagukban nem tették lehetővé a megváltást.

8. Zsid 10:4 szerint állatok halála miért nem teszi lehetővé a megváltást? Miért nem elegendő az üdvözítéshez egy állat halála?

Az áldozatok és a hozzájuk kapcsolódó papi közbenjárás mind Krisztusra mutattak, benne teljesedtek. Jézus lett az az Áldozat, akinek a vére az új szövetség alapja. Krisztus vére erősítette meg az új szövetséget, illetve tette a Sínai-hegynél kötött szövetséget az áldozataival együtt „régivé” vagy érvénytelenné. Egyszer és mindenkorra megtörtént az igazi áldozat (Zsid 9:26). Miután Krisztus meghalt, nincs többé szükség állatok feláldozására, a földi szentélyszolgálatok már betöltötték a szerepüket.

9. Mt 27:51 verse beszámol arról, hogy Jézus halálakor a földi szentély kárpitja kettéhasadt. Hogyan mutat rá ez az esemény is arra, hogy miért vált hatálytalanná a földi szentélyszolgálat?

Természetesen az állatáldozatokhoz kötődött azoknak a lévitáknak a papi szolgálat, akik a földi szentélyben mutatták be az áldozatokat és jártak közben a népért. Miután megszűnt az áldozatbemutató, már az ő szolgálatuk is véget ért. Jézusban minden beteljesedett, aki most saját vére érdemeivel szolgál értünk a mennyei szentélyben (lásd Zsid 8:1-5). A *zsidókhöz írt levél* kiemeli, hogy Krisztus a mennyei Főpapunk, aki saját vére ontása által lépett be ott a szentélybe (Zsid 9:12) és közbenjár értünk. Ez az alapja annak a reménynek és ígéretnek, amit az új szövetségben kapunk.

Milyen érzést vált ki belőlünk, ha megértjük, hogy Jézus a saját vérére mutata jár közben értünk a mennyben? Mennyire ad ez üdvbizonyosságot?

Péntek, június 4.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Azzal, hogy Krisztus tanítványaival együtt vett részt a kenyér és a bor elfogyasztásában, elpecsételte magát a számukra Megváltójukként. Rájuk bízta az új szövetséget, amelynek az útján mindazok, akik elfogadják Őt, Isten gyermekeivé lesznek és közös örökösök Krisztussal. Ezzel a szövetséggel minden áldás, amit a menny az élet számára csak adományozhat, sőt az eljövendő élet is már az övék. A szövetség okmányát Krisztus vérével kellett ratifikálni, megerősíteni. A szent úrvacsora vételekor a tanítványok tartásuk előtt azt a végtelen áldozatot, amit Krisztus mindegyikünkért személy szerint meghozott, annak az áldozatnak egy részeként, amit az egész emberi nemzetségért hozott” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 564–565. o.).

„A békesség szövetségének legszembevetőbb jellemzője a megbocsátó kegyelem különös gazdagsága a bűnösök iránt, ha megtérnek és elfordulnak vétkeiktől. Az evangéliumot Istenünk jóságos irgalmaként mutatja be a Szentlélek. »Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszágaikról meg nem emlékezem« (Zsid 8:12) – jelenti ki az Úr a megtérőkről. Vajon elfordul Isten az igazságtól azért, hogy irgalmat gyakoroljon a bűnösökkel? Nem! Isten nem szégyenítheti meg törvényét azzal, hogy eltérje büntetlen áthágását. Az új szövetség alatt az élet feltétele tökéletes engedelmesség. Amennyiben a bűnös megtér és megvallja bűneit, bűnbocsánatot nyer, Krisztus érte hozott áldozata által Isten ezt megadja neki. Krisztus eleget tett a törvény követelményének minden megtérő, hívő bűnösért” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*. 138. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Máté 24 – Márk 2;

Evangelizálás, „Keressük az elveszetteket” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaiszöveget: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétetek...”
2. Hogyan követte Péter az Urat egészen a főpap udvaráig?
3. Milyen céllal vásárolták meg „a fazekasnak mezejét”?
4. Hogy hívták az Alfeus fiát, és mi volt a foglalkozása?
5. **Mivel ne töltsék az idejüket az evangéliumi munkások?**

Alapszöveg: Jer 31:31.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

A szövetség kezdeti előfeltétele nem változott az idők folyamán. Ennek ellenére bármikor újrakötetett, a bukott természettel rendelkező bűnös emberiség megszegte az egyezményt. Isten azonban még így sem mondott le rólunk. Még mindig felajánlja nekünk az üdvösséget, ha úgy döntünk, hogy azt választjuk.

II. MAGYARÁZAT

Semmi hiba nem volt a régi szövetséggel. Azért nem működött, mert a régi Izrael ismételen elbukott a feltételek tiszteletben tartásában. A merev istentiszteleti formára süllyedt szertartások megkeményítették Izrael gyermekeinek szívét. A gond mindig az embernél volt, soha nem Istennél.

„Ímé, eljönnek a napok”

Ennek a kontextusnak az alapján Jeremiás, a siralmak prófétája a Szentlélektől vezetettve lefektette az új szövetség előírásainak és működésének alapjait. Az isteni Törvényt az emberi szív katedrálisába kellett vésni. Az új szövetség papjának fel kellett vennie a tisztségét, és a lévitai papság helyett szolgálni. A földi szentély szolgálatait ezentúl magába foglalta egy jobb szövetség mesianisztikus és megváltó szolgálata.

Szívből jövő szolgálat

Az új szövetség égisze alatt Krisztus, a századok Sziklája szenvedélyesen vágyott arra, hogy eltávolítsa Izrael kőszívét, a csupán formai istentiszteleti gyakorlatot: „És adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testükből, és adok nékik hússzívet; hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizték és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenük.” (Ez 11:19–20)

A Messiás éles határvonalat húzott az „ajkak vallása” és a „szív vallása” között. Ez lett volna az oka annak, hogy Jézus oly hevesen megfeddte kora vallási vezetőit, és mélyen gyökerezett formalizmussal vádolta meg őket? „Képmutatók, igazán prófétált felőletek Éσαιás, mondván: Ez a nép szájjával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatait.” (Mt 15:7–10)

A régi és az új szövetség

A Sínai szövetség nem a cselekedetek szövetsége volt. 2Móz 5:22–23 szakaszában Mózes kérdése egyfajta kozmikus anket volt, amely Jehova hatalmát, tulajdonságait és jellemét kutatta. Isten válasza inkább dicsőséges nevének jelentőségét fedi fel, mint a tisztjét és a megnevezését (2Móz 6:1–8). Az „Úr” vagy a „Jehova” név *kapcsolatot* feltételez. Ismerni az Úr nevének jelentését annyit tesz, mint tudni, mit tehet meg Izraelért, az Ő népéért. Hallottak már a *Jehova* névről, de csak akkor gyakorolták a hitet, amikor abban bíztak, amit Ő mint az Istenük értük tehetett.

A Kivonulás könyvében a szövetség két lehetséges motiváción alapult. Az első: Izrael népe saját ereje révén teljesítse mindazt, amit Isten mondott. A második: Izrael a hit és az irgalmas „ÉN VAGYOK” Istentől kapott, erőt adó kegyelem által teljesítse a szövetség rá eső kötelezettségeit.

A *diszpenzacionalizmus* körülhatárolja a kegyelmi szövetség idejét. A bibliai történelem idejét *hét korszakra* osztja, és kijelenti, hogy Isten mindenik korban különbözőképpen dolgozik. *Diszpenzációnak* nevezünk egy-egy periódust, amelyben egyes vélemények szerint az emberiség próbára van téve az isteni akarat bizonyos specifikus kinyilatkoztatásainak tekintetében. Más vélemények szerint minden diszpenzáció isteni ítélettel ér véget. Következésképpen létezik a törvény diszpenzációja és a kegyelem diszpenzációja. Akik elszántan ragaszkodnak ehhez a nézőponthoz, fölöslegesen próbálkoznak megbontani a Törvény és az Evangélium közötti biblikus harmóniát.

Egy jobb szövetség

„Isten gyermekeinek szempontjából az új szövetség jobban működik mint a régi. [...] Ellentétben Izrael régi szövetségével, az új Jézus Krisztus Isten három alapvető ígéretét teljesíti: 1) Isten erkölcsi törvényét az emberek szívébe ülteti; 2) oly módon *személyesíti meg* Isten üdvözítő ismeretét, hogy minden izraelitának kivétel nélkül azonnali személyes kapcsolata legyen Istennel (Zsid 8:11); és 3) *megbocsátja* Isten népének bűneit, »és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem *emlékszik*« (Zsid 8:12) [...]

Zsid 8–12 fejezetei megvilágosítják számunkra, hogy Jézus egyháza az igazi beteljesedése a Jeremiás által bejelentett új szövetségnek. Távol attól, hogy Izrael új szövetségének hatálytalanítása legyen, az egyház inkább az új szövetség végső teljeseződésének típusa és garanciája, amikor is minden idők igaz izraelitái megjelennek a Bárány lakodalmán, az Új Jeruzsálemben (Mt 8:11–12; 25–34; Jel 19:9; 21:1–5).” (Hans K. LaRondelle: *Israel in Prophecy: Principles of Prophetic Interpretation*. Andrews University Press. 1983. 114–121. o.)

Az új szövetség papjai

Ahogy Áron a papi szolgálatra szentelte életét, úgy Krisztus is megjelent az Atya előtt. Ahogyan Mózes kente fel Áront a papságra, úgy Isten is felkente Krisztust (3Móz 8:30; Zsolt 45:7).

„Még mindig magán viselte az emberi természetet, amikor győztesként felemelkedett a mennybe. Magával vitte engesztelő vérért, és belépett vele a mennyei szentek szentjébe, ahol meghintette az engesztelés fedelét és a saját ruháját, majd megáldotta a népet.” (Ellen G. White: *The Youth 's Instructor*. 1901. július 25.)

Amikor Jézus felment a mennybe, az Atya a Főpapi tisztet bízta rá – Pál apostol is kijelenti: „Neveztetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak.” (Zsid 5:10; Zsid 5:4 versében „szolgálatra történő elhívásról” olvassunk) –, ugyanúgy, mint amikor valamely egyetem elnöke „doktornak” nevezi a diákot megfelelő tanulmányai elvégzésekor.

„Vérrel megjegyzett füle meghallgatja Atya hangját, és válaszol Lelke által felélelénkített bányái kiáltására. A szegek okozta sebek miatt véres keze a Lélek vezetése alatt Atyja országáért dolgozik. Összetört lábai élénk vörös színű nyomokat hagynak maguk után, hogy a Lélektől megvilágosítva követhessük Őt a dicsőség felé.” (Leslie Hardinge: *With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way*. 1991. 343. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Bármilyen mélyre is süllyedt a legalizmusba az ókori, de legfőképpen a Jézus korabeli Izrael, a Jehova által adott vallás sosem volt legalista. Édentől errefelé Jehova vallása mindig a kegyelemről szólt, hogy Isten felkínálja kegyelmét azoknak, akik elfogadják azt a feltételekkel együtt.

1. Az emberi természet miatt Izrael ismételtén megszakította kapcsolatát Istennel. Miként formálja újra a kereszt a régi szövetséget oly módon, hogy „jobb” szövetséggé váljon? Melyek voltak az új szövetség előnyei a régihez képest? Fennáll-e a veszélye annak, hogy az új szövetség értelmében a kegyelmet megérdemeltnek, magától értetődőnek tartjuk, és ha igen, milyen formában jelentkezik ez a veszély?

2. Figyelembe véve az ember azon hajlamát, hogy nem tartja tiszteletben valamely egyezmény rá eső részét, szerinted a történelem miért mutatja be úgy Istent, mint aki újra és újra közeledik az emberiséghez, hogy szövetséget kötve, kapcsolatban legyen velünk? Kitartása mit árul el irántunk tanúsított szeretetéről?

3. Ismervén Jézust és értünk hozott áldozatát, miért kellene, hogy hűségesebbek legyünk Istenhez, mint voltak az ókorban élő emberek? Más szavakkal: mivel rendelkezünk Isten csodálatos jellemének Jézus általi kinyilatkoztatásával (amivel ők nem rendelkeztek, vagy legalábbis e kinyilatkoztatás nem volt olyan világos a számukra), sokkal hűségesebbeknek kellene lennünk, mint ők voltak. Beszéljétek ezt meg a csoportban.

4. Miért esett nehezükre az embereknek elfogadniuk az új szövetséget, amikor Jézus először beszélt nekik erről? Ma könnyebb vagy nehezebb elfogadni az új szövetséget?

11.
TANULMÁNY

június 5–11.

Szentély az új szövetségben

*E heti tanulmányunk: 2Mózes 25:8; Ézsaiás 53:4-12;
1Timóteus 2:5-6; Zsidók 8:1-6; 9:14; 10:4*

Szombat délután

Alapige: „És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét.” (Zsid 9:15)

Egy borús éjjelen nem világított a hold sem, az égbolt fekete volt, mint a kifolyt tinta. Frank a város kihalt utcáin sétált a homályban. Egyszer csak lépéseket hallott maga mögött, valaki követte. Majd a másik ember utolérte és megszólította: „Őn lenne Frank, a nyomdász?”

„Igen, én vagyok. Mégis honnan tudja?”

„Nem ismerem önt – felelte az idegen –, de a bátyját igen. A testtartása, a járása, az alakja annyira emlékeztet rá még a sötétben is. Ezért gondoltam, hogy a testvére lehet. Beszéltem nekem magáról.”

Komoly igazságra mutat rá ez a történet az izraelita szentélyszolgálattal kapcsolatban, ami az igazi árnyéka, képe volt, ahogy a Biblia mondja. Még az árnyékok és a képek is elegendők voltak ahhoz, hogy világosan előrevetítsék azt, amit jelképeztek: Krisztus halálát, majd pedig a mennyi szentélyben végzett főpapi szolgálatát.

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért akarta Isten, hogy az izraeliták szentélyt építsenek? Milyen tanítást közvetített a szentély arról, hogy Krisztus a Helyettesünk? Mit tesz Jézus képviselőnként a mennyben?

Június 12. – Adománygyűjtés az Egyházterületek különleges projektjei számára
Június 12. – A női misszió napja

„És az én hajlékomat közétek helyezem, és meg nem utál titeket az én lelkem. És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek” (3Móz 26:11-12).

Egy dolognak mostanra már világossá kellett válnia: Isten úgy a régi, mint az új szövetségben, mindig közeli, szeretetteljes kapcsolatot keres a népével. Valójában a szövetségek hozzájárultak ahhoz, hogy kialakítsa ennek a kapcsolatnak (jobb szó híján) a „szabályait”.

A kapcsolat döntően fontos a szövetségben, mindenkor, minden összefüggésben. A kapcsolathoz azonban elengedhetetlen a találkozás, a kommunikáció, a kölcsönhatás, különösen bűnös, gyarló, kételkedő emberek esetében. Természetesen ezt jól tudja az Úr, ezért akarta olyan módon kinyilatkoztatni magát nekünk, ami által értelmes módon tudunk viszonyulni hozzá – bűnös emberi keretek között is.

1. Olvassuk el 2Móz 25:8 versét, amelyben az Úr megparancsolta Izraelnek a szent sátor építését. Mivel indokolta, hogy ezt várja tőlük?

A kérdésre adott válasz persze újabb kérdést vet fel, azt, hogy *Miért?* Miért akar az Úr a népe között lakozni?

Az igazságra talán a mai, fentebb olvasható két vers mutat rá. Figyeljük meg, amit az Úr mond: „az én hajlékomat közétek helyezem”, majd hozzáteszi: nem fogja „megutálni” őket, közöttük „jár”, az Istenük lesz, ők pedig a népe lesznek (3Móz 26:11-12). Nézzük meg ezeknek a verseknek az elemeit! Nagyon jól átjön a kapcsolati vonatkozás.

2. Írjuk le, hogyan illenek 2Móz 25:8 és 3Móz 26:11-12 verseinek különböző részei ahhoz a gondolathoz, hogy az Úr keresi a kapcsolatot népével!

Koncentráljunk erre a mondatrészre: „és meg nem utál titeket az én lelkem”! Mi volt annak az eszköze a szentélyben, hogy elfogadhassa az Úr a bűnössé lett embereket? Miért olyan fontos ez a szövetségkötés folyamatában?

Az Ószövetség idején élt bűnös számára az állatáldozat volt a bűntől és a vétkeiségtől való megszabadulás Isten által kijelölt útja. *Mózes harmadik könyve* 1–7. fejezetei részletezik az izraelita áldozatokat. Nagy figyelmet fordítottak a különböző áldozatok esetében a vér használatára és elhelyezésére. A rítusokban valójában a vér szerepe volt az izraelita áldozatok egyik egységes jellemzője.

Annak, aki bűnt követett el, tehát megtörte a szövetségi kapcsolatot és az azt szabályozó törvényt, teljes mértékben helyreállhatott a kapcsolata Istennel és az emberekkel, ha helyettesítő állatáldozatot vitt. Az áldozatokat és a velük kapcsolatos rítusokat Isten jelölte ki annak eszközéül, hogy az ember megtisztuljon vétkétől, bűnétől. Azért rendelte el ezeket az Úr, hogy a bűnös megtisztuljon, a vér hintésével a bűnterhét átruházza a szentélyre. Így újból helyreállt a kapcsolat és a teljes szövetség a bűnbánó hívő és a személyes Isten, a megmentő Úr között.

3. Hogyan segítenek ezek a fogalmak megérteni a tegnapi tanulmány végén feltett kérdéseket? _____

4. Miért volt profetikus jelentősége az állatáldozatoknak? Lásd Ézs 53:4-12; Zsid 10:4! _____

Az ószövetségi állatáldozatokat Isten rendelte el, hogy az ember ezek útján szabadulhasson meg a bűnétől, vétkétől. Ezek változtatták meg a státuszát: a halált érdemlő bűnös bocsánatot nyerhetett, és újból visszakerülhetett az Isten és ember közötti szövetségi kapcsolatba. Bizonyos értelemben azonban az állatáldozatoknak profetikus jellege is volt, hiszen egyetlen állat sem adhattott megfelelő engesztelést az emberiség bűneiért, vétkeiért. *A zsidókhöz írt levél* írója így fejezi ezt ki: „Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket” (Zsid 10:4). Ezért az állatáldozatok előremutattak Isten Szolgájára, az Isten-Emberre, aki helyettesítő halált halt a világ bűneiért. A bűnös e folyamat által nyert bűnbocsánatot, ezért fogadta el az Úr, ez az alapja a szövetségi kapcsolat megalapításának.

Képzeliük magunkat az ószövetségi korban élt hívők helyébe, amikor állatáldozatokat mutattak be a templomban! Gondoljunk bele, hogy mennyire fontosak voltak az állatok a gazdaságuk, a kultúrájuk és az egész életmódjuk szempontjából! Mire kellett az áldozatoknak tanítani a népet a bűn árával kapcsolatban?

„Aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4).

Az Újszövetség egyik legfontosabb (ha nem a legfontosabb) témája az, hogy Jézus Krisztus áldozatként meghalt a világ bűneiért. Ez az igazság az alapja az egész megváltási tervnek. A Krisztus engesztelő véráldozatát tagadó teológiai nézet a kereszténység szívét-lelkét tagadja. Vértelen kereszt senkit nem menthet meg.

5. Gondolkodjunk el a mai bibliaszövegen, majd válaszoljunk a következő kérdésekre: Jézus önként vállalta a halált? Kiért halt meg? Mit ért el a halálával?

A helyettesítés gondolata a kulcsa az egész megváltási tervnek. Bűneink miatt halált érdemlünk. Krisztus irántunk való szeretetből „adta önmagát a mi bűneinkért” (Gal 1:4). Olyan halált halt, amit mi érdemelnénk. Krisztusnak a bűnösök Helyetteseként vállalt halála az a nagy igazság, amiből következik minden egyéb igazság. A reménységünk a helyreállításra, a szabadságra, a bűnbocsánatra, a Paradicsomban töltendő örök életre egyaránt Jézus tettén nyugszik, azon, hogy önmagát adta a bűneinkért. Enélkül a hitünk értelmetlen volna, akár egy hal szobrába is vethetnénk a bizalmunkat. A megváltás csak vér által lehetséges, csak Krisztus vére által.

6. Keressük ki a következő igéket: Mt 26:28; Ef 2:13; Zsid 9:14; 1Pt 1:19! Mit találunk bennük a vérről? A megváltási tervben mi a vér szerepe?

„Isten nem akarja, hogy bizalmatlan légy és annak félelmével gyötörd a lelkedet, hogy bűnösséged és méltatlanságod miatt nem fog elfogadni... Mondhatod ezt: »Tudom, bűnös vagyok, ezért van szükségem a Megváltóra... Nincs érdemem, nem vagyok jó, hogy igényt tarthassak az üdvösségre, de az Úr előtt felmutatom Isten szeplőtelen Bárányának engesztelő vérét, ami elveszi a világ bűneit. Egyedül ehhez folyamodhatok«” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*. 100. o.).

Időzzünk még ennél az idézetnél! Írjuk át a saját szavainkkal, tegyük személyessé! Foglaljuk bele saját félelmeinket, fájdalomunkat, majd jegyezzük le azt is, hogy milyen ígéretek találunk bennük! Minek a reményét kapjuk az új szövetség vére által?

Isten úgy döntött, hogy népe között lakozik, a földi szentélyben, ahol az állatáldozatok központi szerepet kaptak. A szolgálat azonban nem ért véget az állatok halálával. Az *áldozat megölése után* a pap a szentélybe vitte a vért a bűnösért.

Ez az egész szolgálat azonban csak árnyéka, szimbóluma volt annak, amit Krisztus tesz a világért. Tehát amint a jelkép (a szentélyszolgálat) nem ért véget az állat halálával, Krisztus értünk végzett munkája sem fejeződött be kereszthalálával.

- 7. Tanulmányozzuk Zsid 8:1-6 szakaszát imádkozva! Kérjük az Urat, hogy segítsen megérteni a lényegét és azt, hogy miért fontos ezt tudnunk! Utána a saját szavainkkal írjuk le, hogy mit üzen nekünk az Úr ezekben a versekben! Hogyan segítenek ezek az igék megérteni az új szövetséget?**
-
-
-

Amint a régi szövetségben volt földi szentély, papság és szolgálat, létezik egy mennyei szentély is, mennyei papság és mennyei szolgálat, az új szövetség szerint. Ami a régi szövetségben csak szimbólum, kép és árnyék volt (Zsid 8:5), az újban valósággá lett.

Továbbá ahelyett, hogy egy erkölcsi érzék nélküli állat volna a helyettesünk, a bűntelen Jézus az; az állatok vére helyett Krisztus vére hullott értünk; az ember-készítette szentély helyett az igazi sátorra tekinthetünk, amit „*az Úr és nem ember*” épített (Zsid 8:2); bűnös, tévedő emberi papok helyett Jézus a Főpapunk, Ő végzi a szolgálatát értünk. Mindennek fényében gondoljunk Pál szavaira: „*Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel*” (Zsid 2:3, ÚRK)?

Elmélkedjünk azon, hogy Jézus bűntelen életet élt értünk, értünk halt meg, most pedig a mennyben van, ahol értünk végzi a szolgálatát! Mindez azért történt – történik, hogy megmentsen a bűn végső, rettenetes következményeitől. Tervezzük el, hogy a következő nap elbeszélgetünk erről a nagyszerű hírről valakivel, akinek szerintünk szüksége lehet rá! Gondoljuk végig először a mai tanulmány alapján, hogy mit is akarunk mondani!

Tanulmányozzuk Zsid 9:24 versét, különösen az adott összefüggésben! Ez a rész azt magyarázza ugyanis, hogy Krisztus az értünk vállalt áldozati halála után most a mennyben végzi a szolgálatát az érdekünkben. Sok mindenről beszélhetnénk, de most csak egy pontra akarunk fókuszálni, az utolsó részre, amelyben az áll, hogy Krisztus az Atya előtt közbenjár értünk.

Gondolkozzunk ennek a jelentőségén! Bűnös emberek vagyunk, akiket megemésztené Isten ragyogó dicsősége, és bármilyen rosszak is lettünk, ha megöly égbekiáltó módon meg is szegtük Isten szent törvényét, akkor is van valaki, aki Isten elé áll *értünk*. Ő képvisel bennünket az Atya előtt. Gondoljunk arra, hogy milyen szeretetteljes, megbocsátó és elfogadó volt Krisztus, amikor a földön járt! *Most Ő a mennyei Közbenjárónk.*

Ez a jó hír másik oldala. Jézus nemcsak a váltságot fizette meg a bűneinkért, magára véve azokat a kereszten (1Pt 2:24), hanem most Isten előtt áll, Ő a Közbenjáró a menny és a föld között, Isten és az ember között.

Ez így tökéletesen érthető. Jézus Isten és Ember (bűntelen, tökéletes Ember) is egyben, csakis Ő hidalhatja át az emberiség és Isten közötti szakadékot, amit a bűn okozott. Az egyik emlékezetes pont (sok egyéb mellett), hogy Jézus Ember lett, megérti a próbáinkat, a fájdalmainkat és a kísértéseinket (Zsid 4:14-15), és Ő képvisel bennünket az Atya előtt.

8. *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében” (1Tim 2:5-6). Milyen két szerepe van tehát Jézusnak e szöveg szerint? Hogyan mutatta be ezeket a földi szentélyszolgálat?*

Az új szövetség nagyszerű híre, hogy Jézusnak köszönhetően a bűnbánó bűnösöket már képviseli valaki az Atya előtt a mennyben, aki megszerezte nekünk azt, amit mi magunknak soha nem tudnánk biztosítani. Ez nem más, mint a tökéletes igazság, az, ami Isten előtt egyedül megállhat. Jézus a szenvedéssel teli életének tökéletes igazságában (Zsid 2:10) áll Isten előtt. Ő kér számunkra bűnbocsánatot és erőt a bűn felett, ami nélkül semmi reményünk nem lenne sem most, sem az ítéletben.

Imádkozva gondolkozzunk még azon, hogy most egy Ember áll Isten előtt a mennyben, aki tapasztalta a bűn kísértését. Mit jelent ez személyesen nekünk? Minek a reményét kínálja, mivel bátorít?

„A legmagasabb rangú mennyei angyalnak sem lett volna hatalma arra, hogy akár egyetlen elveszett lélekért is váltságdíjat fizessen. A kérubok és szeráfok csak annyi dicsőséggel rendelkeznek, amennyivel Teremtőjük felruházta őket mint teremtményeit. Az ember Istennel való megbékéltetése csak egy Istennel egyenlő közbenjáró által volt lehetséges, akit tulajdonságai méltóvá tesznek arra, hogy az emberiség érdekében Istennel tanácskozzon, és aki be tudja mutatni Isten jellemét az elbukott világnak. Az ember helyettesének és kezesének emberi természettel kellett rendelkeznie, hogy összeköttetésben lehessen azzal az emberi családdal, melyet képviselnie kellett. Ugyanakkor mint Isten követének, isteni természettel is kellett rendelkeznie, hogy ezáltal tartsa a kapcsolatot a Mindenhatóval, valamint bemutathassa Istent a világnak és közvetítő legyen Isten és ember között” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. 1999, Advent Kiadó, 243. o.).

„Jézus így folytatja: ahogyan ti vallást tesztek énrólam az emberek előtt, úgy tesztek én is vallást rólatok Isten és a szent angyalok előtt. Ti legyetek az én tanúim a földön, olyan csatornák, melyeken kegyelmem áradhat a világ meggyógyítására. Így leszek én a ti képviselőtök a mennyben. Az Atya nem fogyatékos jellemeteket nézi, hanem az én tökéletességembe öltöztetve lát titeket. Én vagyok az út, melyen az ég áldásai jönnek hozzátok. Valaki csak vallást tesz rólam és ezzel osztozik áldozatomban az elveszettekért, arról vallást tesztek, hogy osztozzék a megváltottak dicsőségében és örömeiben” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 296. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Márk 3–9;

Evangelizálás, „Nők az evangelizálás munkájában” c. alfejezet

1. Kiről mondta az Üdvözítő, hogy az Ő „fitestvére, nőtestvére és anyja”?
2. Mit tettek a tanítványok, miközben prédikáltak és intették az embereket, hogy térjenek meg?
3. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „De mennél inkább tiltja vala...”
4. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Mert nincs senki, aki csodát tesz az Én nevemben...”
5. Milyen befolyást áraszt maga körül egy igazán megtért asszony?

Alapszöveg: Zsid 9:15.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

A földi szentély a még ma is folyamatban lévő megváltási munkát jelképezi. Krisztus a mi Főpapunk, aki közbenjár értünk Istennél a szentek szentjében. Tisztasága teszi Őt méltóvá ahhoz, hogy megálljon Isten előtt helyettünk, méltatlan, bűnösök helyett.

II. MAGYARÁZAT

Kapcsolatok

Amikor Jézus meghalt a kereszten, legyőzte helyettünk a bűnt. Következésképpen ahhoz, hogy annak a győzelemnek a valóságában élhessünk, bizonyos értelemben nekünk is meg kell halnunk. Holtak saját énünknek, de élők Istennek. Amikor Isten Krisztushoz hív minket, tulajdonképpen arra kér, hogy „meghaljunk”.

A halál természetesen rossz dolog, de ebben az esetben a lelkünkben és a jellemünkben lakozó rosszal szembeni halálról van szó, minden olyan dologgal szembeni halálról, amely megakadályozhatna abban, hogy szoros, szövetség alapuló kapcsolatunk legyen Jézussal.

Ilyen értelemben elmondhatjuk, hogy minden áldozat, amelynek elvégzésére a szentélyben került sor, a halálra mutatott. Természetesen Krisztus helyettes halálára, de a szertartáson való részvétellel a vétkeket megvalló bűnös önmaga személyére nézve is elfogadta az áldozatot és ezzel együtt a szövetségből származó ígéretek, amelyeket Isten tett az Ő népének. Ugyanakkor a szövetség ígérete magába foglalta az énnel szembeni halál szükségességét, a megtérést és a bűn miatti szomorúságot. Mindezeket kinyilatkoztatta – vagy legalábbis tükrözte – a szentélyi szolgálat, amelynek teljes jelentősége az Új-testamentumban és az új szövetségben bontakozott ki.

A bűn, az áldozat és az elfogadás

„A bűnös megkötözte az áldozati állat elülső két lábát, majd miután hurkot kötött a két hátulsó lába köré is, szorosra húzta a kötelet. Az ily módon mozgásképtelenné tett állat az oldalára dőlt, a szemét pedig a szenthelyre szegezte.

Ezután az imádkozó mindkét kezét az állat fejére helyezte, kifejezve ezzel saját bűneinek áthelyezését a képviselőjére, az áldozati állatra. A bibliai leírásban szereplő ige jelentése azt sugallta, hogy az imádkozó teljes testsúlyával az állatra ereszkedett. [...]

Kezével ráhelyezte bűnét az áldozat fejére, s miközben a tekintetét a szentek szentje felé irányította, a bűnös némán megvallotta bűneit Isten előtt,

megígérte, hogy megtér, és elmondta az ősi héber imádságot, melynek utolsó szavai: »Megtérek és ez legyen engeszteléseimre!« [...] A bűnös ezután fogta a kést és leszúrta az áldozatot (3Móz 1:5, 11). E személyes cselekedet által elismerte, hogy a bűne okozta a képviselője halálát. [...] A szertartás elfogadása bizonyította, hogy a bűnös elismeri a tényt, miszerint Isten Törvénye változhatatlan, és hogy egyedüli szabadulása annak halála által valósulhat meg, aki átveszi a helyét, és helyetteseként feláldozza önmagát.” (Leslie Hardinge: *With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way*. 371. o.)

A helyettesítés

„Jézus Krisztus a mi feddhetetlen helyettesünk.

A terv, hogy az Istenség egy második Ádámot küldjön helyettesítőként, nem a Törvény áthágásának pillanatában született meg. Egy olyan határozat volt, ami »eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt«. (1Pt 1:20)

A helyettes győzött ott, ahol Ádám elbukott. Be kellett bizonyítania, hogy Ádám nem volt rákényszerítve a bűn elkövetésére, győzhetett volna a kísértés felett, a parancsolatok megtarthatók és igen hasznosak az emberi faj számára. [...] Ádám egy tökéletes világban esett el, míg Jézus a törvénytelen Názáretben is győzött. Magán viselve Atyja megtisztelése és az emberek megváltása felelősségének terhét, az Úr Jézus Krisztus alkalmatlan »páncélatunkban«, meggyengült testünkben vívta meg a bűnnel szemben a harcot.

És győzött! A Bárány diadalt aratott!” (Calvin Rock: *Seeing Christ: Windows on His Saving Grace*. Review and Herald Publishing Association. 1994. 65–67. o.)

Az új szövetség Főpapja

„Amikor Jézus Krisztusról mint Főpapról beszélünk, helyénvaló hozzátennünk, hogy Ő a mi egyedüli Papunk. Jézusnak kizárólagos kapcsolata van Istennel: egyedül Ő képviselhet minket, senki más! Az Ótestamentum korának papjai az eljövendő igazi Pap típusaiként szolgáltak. Az Újtestamentum apostolai és szolgálói sosem neveztek papoknak, és nem is töltötték be az egykori papok szerepkörét. Egyetlenegy Közbenjáró van Isten és ember között: Jézus.

Az ótestamentumi idők papjának első nagy szerepe az áldozatok bemutatása volt, »hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért« (Zsid 2:17). [...] Az egyedüli és egyben tökéletes áldozat, amit [Isten] meghozott, Önmaga feláldozása volt.

Jézus önként áldozta fel magát. Saját választása folytán adta életét az emberiségért (Jn 10:18). [...] Jézus lett »az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ

bűneit!» (Jn 1:29), »hibátlan és szeplőtlen bárány« (1Pt 1:19). »Önlelkét adta áldozatul« (Ézs 53:10). [...]

Következésképpen az Úr Jézus Krisztus kettős szerepet töltött be: ajándékozó és ajándék, pap és áldozat is volt egyben. Önmagát áldozta fel adományként az oltáron, és e cselekedete egyszeri volt: »egyszer s mindenkorra« (Zsid 10:10, 12; 9:26).» (Walter F. Specht: „*Christ’s Session, Enthronement, and Mediatorial and Intercessory Ministry*”. *The Sanctuary and the Atonement: Biblical, Historical and Theological Studies*. Review and Herald Publishing Association. 1981. 344–345. o.)

A mennyben végzett szolgálat

„Pál apostol a leveleiben – és főként a Zsidókhoz írt episztolában – megpróbálja a zsidó keresztények tekintetét a földi templomról/szentélyről a mennyi szentélyre irányítani, amelyben feltámadt és felemeltetett Uruk és Megváltójuk jobb, tökéletes szolgálatot végez.” (Arnold V. Wallenkampf: „*A Brief Review of Some of the Internal and External Challenges to the Seventh-day Adventist Teachings on the Sanctuary and the Atonement*”. *The Sanctuary and the Atonement*. 582. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Csodálatos az az expresszív és félreérthetetlen mód, ahogyan az Újtestamentum és különösképpen a Zsidókhoz írt levél (de a Jelenések könyve is) a mennyi szentélyről és a megváltási tervben betöltött szerepről tanít. A szentély világosan mutatja be a megváltási tervet, az evangéliumot és a szövetséget. Nem érthetjük meg igazán, hogy mi a szövetség, ha nem ismerjük a szentélyszolgálatot és azt, amit ez a szolgálat jelent.

1. Bátorítsd a csoportod tagjait, hogy Zsid 8. fejezetét tanulmányozva feleljenek fel a Közbenjáróra vonatkozó alábbi szempontokat:

- A. A Közbenjáró pozíciója (Zsid 8:1–2)
- B. A Közbenjáró munkája (Zsid 8:3–6)
- C. A Közbenjáró ígérete (Zsid 8:6–9)
- D. A Közbenjáró munkájának gyümölcsei (Zsid 8:10–12)

Minden szempont esetében kérd meg csoportod tagjait, hogy nevezzék meg a régi és az új szövetség közötti különbségeket.

2. Magyarázd el a csoportban, hogyan teszi Jézus valóságosabbá az életetben az új szövetséget. Miben különbözne az életed, ha az új szövetség nem létezne?

3. Egy-egy ígéret jó és biztos volta az ígéretet tevő személyétől függ. Amikor Isten megígér valamit, a szava még a történelmi tényeknél is biztosabb.

Akkor viszont miért könnyebb megkérdőjelezni Isten akaratát, mint vakon megbízni benne? Mit tanulhatunk azoktól a bibliai szereplőktől, akik ahelyett, hogy engedelmeskedtek volna Isten szavának, inkább kételkedtek benne?

4. Zsid 8:10 verse szerint Krisztus, a Közbenjáró szívünkbe ülteti Isten Törvényét. Miként segít a szívünkbe írt Törvény jobban megismernünk Istent?

5. Krisztus által az új szövetség túlszárnyalja a régit. Krisztusnak köszönhetően Isten Törvényét kegyelem és szeretet övezi. Akkor viszont miért engedünk teret a legalizmusnak? Miért engedjük, hogy lelki fejlődésünk útját állja?

6. Habár az Újtestamentum azt tanítja, hogy az áldozatok és az egyéb ótestamentumi szertartások nem voltak eredményesek a bűn eltörlésében, egyértelmű, hogy abban viszont hatékonyak voltak, hogy az embernek közössége legyen Isten népével. Mi a magyarázata ennek, hiszen semmilyen saját belső erő nem volt ezekben a szertartásokban? Mit tanulhatunk ebből a szertartások fontosságára vonatkozóan?

12.

TANULMÁNY

június 12–18.

Szövetségi hit

*E heti tanulmányunk: 3Mózes 7:18; 17:1-4;
Róma 4:1-7; 5:1; 6:23; Galata 6:14; 1János 5:11, 13*

Szombat délután

Alapige: „Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.” (Gal 3:11)

Krisztus előtt nagyjából hét évszázaddal írta Homérosz az Odüsszeiát, Odüsszeusz, a nagy harcos történetét, aki a trójai háborúban Trója városának kifosztása után tíz évig utazott, úgy próbált hazatérni szülőföldjére, Ithaka szigetére. Az útja azért is tartott olyan soká, mert annyi minden történt közben: hajótörés, lázadás, vihar, találkozás szörnyekkel és más akadályokkal, amelyek hátráltatták célja elérésében. Végül az istenek úgy döntöttek, hogy Odüsszeusz már eleget szenvedett, ezért engedték, hogy a megfáradt harcos hazatérjen a családjához. Úgy vélték, hogy a megpróbáltatásai elég engesztelést jelentettek a hibáiért.

Bizonyos tekintetben Odüsszeuszhoz hasonlóan mindannyian hosszú úton tartunk hazafelé. A döntő különbség azonban az, hogy vele ellentétben mi „nem szenvedhetünk eleget” ahhoz, hogy kiérdemeljük a hazatérést. Túl nagy a távolság a menny és a föld között ahhoz, hogy engesztelést szerezhetenénk a hibáinkért. Ha hazaérünk, az csak Isten kegyelméből történhet.

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért lehet csakis ajándék a megváltás? Miért egyedül Krisztus adhat váltságot a lelkünkért, aki Istennel egyenlő? Mitől lett Ábrahám a hit kiváló példaképe? Mit jelent az, hogy Isten „nekünk tulajdonítja” az igazságot, igaznak „nyilvánít”? Hogyan igényelhetjük magunknak a kereszt által felkínált ígéreteket, reménységet?

Június 19. – A menekültek napja

A megváltás útja az Ószövetségben, a mózesi szövetség alatt nem különbözik az Újtestamentumban bemutatott útjától, hit által kapjuk. Ha bármi más biztosíthatná, például a cselekedetek, akkor jogosultak lennénk rá, a Teremtő tartozna ezzel nekünk, kötelező volna megadnia. Csak az hiheti, hogy Isten számára kötelező volna megmenteni bennünket, aki nem méri fel a bűn súlyát. Ám csupán egy dolog kötelező érvényű: a mi tartozásunk a törvényszegés miatt. Természetesen mi képtelenek lennénk megfizetni ezt az adósságot, de szerencsénkre Jézus ezt megtette.

„Amikor az ember teljesebben felméri annak az áldozatnak a hatalmas voltát, amit a mennyei Felség megtett az ember helyett vállalt halálával, az felmagyítja szemében a megváltási terv jelentőségét. A keresztény szívében gyengéd, szent és erős érzéseket ébreszt, ha a Golgotára gondol. Szívét és ajkát Isten és a Bárány dicsőítése tölti be. Büszkeség, önteltség nem virulhat annak a szívében, akiben elevenen élnek a Golgota jeleneteinek emlékei... A világ minden gazdagsága sem elég egyetlen vesztébe tartó lélek megváltására sem. Ugyan ki mérhetné fel Krisztus szeretetének nagyságát, amit az elveszett világgért érzett a kereszten függve, a bűnös emberekért szenvedve? A szeretete felmérhetetlen, végtelen.

Krisztus bemutatta, hogy szeretete erősebb a halálnál. Elvégezte az ember üdvösségét. Noha a legfélelmetesebb küzdelmet állta ki a sötétség erőivel szemben, mindezek között a szeretete egyre csak erősödött. Elviselte azt is, hogy az Atya elrejtette az arcát előle, míg lelke keserűségében így kiáltott fel: *»Én Istenem, én Istenem! Miért hagyál el engemet«* (Mt 27:46). Karja üdvösséget hozott. Megfizette az árat az ember megváltásáért, amikor lelke utolsó küzdelmében kiejtette az áldott szót, amely az egész teremtett világban visszhangzik: *»Elvégeztetett«* (Jn 19:30).

A Golgota jelenetei a legmélyebb érzéseket ébresztik fel bennünk. Érthető, ha lelkesedést vált ki bennünk e téma. Gondolatainkkal, képzeletünkkel soha nem tudjuk igazán felfogni, hogy a tökéletes, ártatlan Krisztus ilyen fájdalmas halált halt, magára véve a világ bűneinek a súlyát. Fel nem mérhetjük e csodálatos szeretet hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét. Ha a Megváltó szeretetének páratlan mélységén elmélkedünk, az betölti a gondolatainkat, megéri, megolvasztja lelkünket, finomítja és felemeli érzéseinket és egész jellemünket maradéktalanul átformálja” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 212–213. o.).

„Tudva, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem Krisztusnak, a hibátlan és szeplőtlen báránynak a drága vérén” (1Pt 1:18-19, ÚRK).

1. Mit értett Péter azon, hogy „megváltattunk”?

Krisztus engesztelő kereszthaláláról szólva Péter a „váltság” vagy „ár” gondolatával azt az ókori gyakorlatot idézi fel, amikor egy rabszolgát felszabadítottak, ha valaki (többnyire egy rokon) megfizette a szabadságának árát. Krisztus pedig a saját „drága vérén”, önként vállalt, helyettesítő golgotai halálával váltott meg bennünket a bűn és végzetes gyümölcse, a halál kötelékéből. Ez az alapja minden szövetségnek, enélkül a szövetség értéktelen, semmis lenne, hiszen Isten nem tudná teljesíteni az egyezség rá eső részét, hogy minden hívőnek örök életet adjon.

2. Nézzük meg a következő igét: Róm 6:23; 1Jn 5:11, 13! Mi a közös üzenet bennük?

Azért lehet a miénk az örök élet ígérete, mert Jézus képes volt áthidalni a szakadékot, ami miatt kezdetben elveszítettük az örök életet. Miért lehetett ez? Azért, mert egyedül a Teremtő igazságossága és végtelen nagy értéke törölheti el a törvényszegés miatti hatalmas adósságunkat, ennyire szélesen tátongett a bűn okozta szakadék. Végtére is mit mutatna Isten örök, erkölcsi törvényének komolyságáról, ha bármilyen véges, halandó teremtmény megfizethette volna a törvényszegés árát? Csak az fizethette meg a váltságot a szabadításunkért a nagy adósságunkból, amivel a törvénynek tartoztunk, aki magával Istennel egyenlő, akinek az élete nem mástól származik, nem mástól ered, aki örökkévaló. Így teljesedik be minden szövetségi ígéret, most is így kapjuk meg az örök élet ígéretét, így váltott meg bennünket Krisztus a bűntől és a haláltól.

Tegyük fel, hogy egy múzeumban egy gyerek tintával töltött léggömböt dob egy Rembrandt festményre, amivel teljesen tönkreteszi azt. A festmény milliókat ér. A gyerek szülei még úgy sem tudják megfizetni az adósságukat, amivel ezért tartoznak, ha mindenüket eladják. Hogyan világít rá ez a példa a bűn által okozott szakadék hatalmas voltára és arra, hogy nekünk magunkban reményünk sem lehetne a helyzetünk megváltoztatására? Miért csak az Úr fizethette meg az adósságot?

„Ábrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt” (1Móz 15:6, ÚRK).

Az egész Szentírás legmeghatározóbb mondatai közé tartozik ez a vers. A bibliai vallás döntő igazságát alapozza meg, az egyedül hit általi megigazulás tételét, még hozzá hosszú évszázadokkal azelőtt, hogy Pál írt volna erről a Római levélben. Mindez azt is bizonyítja, hogy az Édentől kezdve mindig egy út vezet az üdvösséghez.

Az idézett vers közvetlen szövegkörnyezete segít felmérni, hogy milyen nagy is volt Ábrám hite. Elhitte Isten ígétét, hogy fia fog születni, az ellene szóló minden fizikai körülmény dacára. Az ilyen hit tisztában van saját tehetetlenségével. Ehhez a hithez az szükséges, hogy az ember egészen átadja magát Istennek, maradéktalanul alávesse magát neki. Az ilyen hit engedelmességhez vezet. Ez jellemezte Ábrám hitét, ez tulajdonított neki igazságot.

- 3. Miért mondja a Biblia, hogy ez „tulajdonított” igazságul Ábrámnak (Károli) vagy Isten ezért „igaznak fogadta el őt” (ÚRK)? Ábrám önmagában „igaz” lett volna, abban az értelemben, mint Isten? Mit tett, nem sokkal azután, hogy Isten igaznak mondta? Hogyan világít ez rá arra, hogy miért „tulajdonított” neki az igazság, pedig nem volt maradéktalanul az?**
-
-
-
-

Ábrám életét a hit és az engedelmesség jellemezte, mégsem volt tökéletes sem a hite, sem az engedelmissége. Időnként mindkét területen gyengének mutatkozott. (Ismerősen hangzik?) Így eljutunk egy lényeges ponthoz: Isten nekünk tulajdonítja az igazságot, abban részesít bennünket. Ez azt jelenti, hogy a hibáink ellenére igaznak mond bennünket; azt jelenti ez, hogy a menny Istene igaznak tekint bennünket, még ha nem is vagyunk azok. Ezt tette Ábrám esetében, és ezt teszi mindazokkal, akik „az Ábrahám hitéből” valók (Róm 4:16).

Olvaszuk el Róm 4:1-7 szakaszát! Figyeljük meg, hogy milyen összefüggésben idézi Pál 1Móz 15:6 versét! Imádkozva gondolkodjunk el ezekről a versokről, majd a saját szavainkkal írjuk le, hogy szerintünk mit jelentenek!

1Móz 15:6 verse kapcsán azt látjuk, hogy a héber *hasab* kifejezést többféleképpen is fordítják: „tulajdonított”, „elfogadta”, „beszámította”.

Ugyanez a kifejezés előfordul Mózes könyveiben másutt is. Egy személyt vagy egy dolgot valamilyennek „tulajdonítanak”, „számítanak”, noha nem olyan. 1Móz 31:15 versében Rákhel és Lea kijelenti, hogy az apjuk úgy „tartotta” (Károli) őket, mint idegeneket, pedig a lányai. A léviták tizedét Isten „úgy számította be” (ÚRK), mint a szérúról való gabonát, csakhogy nyilvánvalóan nem az volt (4Móz 18:27, 30).

4. Hogyan mutatkozott meg a tulajdonítás, beszámítás gondolata az áldozatok esetében (3Móz 7:18; 17:1-4)?

A Károli-fordítás a *hasab* szót a „tulajdonítatik” kifejezéssel fordítja. Ha a „*hálaadó áldozat*” húsát nem fogyasztották el a harmadik napig, az értéktelenné lett, „*nem számítatik*” az áldozatot bemutató javára (3Móz 7:18). Ez a vers olyan helyzetet említ, amikor az áldozatot a bűnös javára „számították be” (vö. 3Móz 17:1-4), aki ezután igazként állt Isten előtt. Isten a bűnöst igaznak számítja, tulajdonítja, pedig valójában nem az.

5. Időzzünk még annál a nagyszerű gondolatnál, hogy a hibáink dacára Isten előtt igaznak számíthatunk, annak tulajdoníthat, tekinthet, fogadhat el. Írjuk le a saját szavainkkal, hogy ez szerintünk mit jelent!

A „hit általi megigazulás” kifejezésnek a lényege az a hatalmas igazság, hogy Isten nem a saját tetteink miatt nyilvánít bennünket igaznak, hanem azért, mert hiszünk abban, amit Krisztus vitt végbe értünk. Ám nem is a hitünk tesz igazzá, hanem a hit eszköze által nyerjük el az igazság ajándékát. Lényegében ez a kereszténység szépsége, titka és dicsősége. Keresztény hitünk minden eleme ebben a csodálatos elvben gyökerezik. Isten szemében igaznak számíthatunk hit által. Minden következő dolognak, tehát az engedelmességnek, megszentelődésnek, szentségnek, jellemfejlődésnek, szeretetnek ebből a döntő igazságból kell fakadnia.

„Nem érzem magam igaznak!” Mit felelnénk annak, aki szeretne keresztény lenni, de ezt mondja?

Azt a történetet mesélik a katolikus apologétáról, Bellarmine bíborosról, aki egész életében az embernek tulajdonított igazság általi megigazulás üzenete ellen harcolt, hogy a halála előtt odavitték neki a feszületet és a szentek érdemeivel akarták erősíteni. Bellarmine azonban ezt mondta: „Vigyétek el! Úgy hiszem, Krisztus érdemeiben bízni biztosabb.”

Életük végén sokan visszatekintenek, és látják, mennyire hiábavaló, értéktelen és haszontalan volt minden tettük és igyekezetük, hogy kiérdemeljék az üdvösséget a szent Istentől, és milyen nagy szükségük van Krisztus igazságára.

Azonban jó hír, hogy nem kell a halál közeledtére várni, már most biztonságot találhatunk az Úrban! Az egész szövetség Istennek a mostani, szilárd ígéletén alapszik, olyan ígéreteken, amelyek már most a mieink, amelyek már most jobbra tehetik az életünket.

6. Keressük ki a következő verseket, majd válaszoljunk a kérdésekre az Istennel való szövetségi kapcsolatunk megtartásával és erősítésével összefüggésben!

Zsolt 34:9: Hogyan érezhetjük Isten jóságát?

Mt 11:30: Mi teszi Krisztus igáját könnyűvé?

Róm 5:1: Mi a kapcsolat a megigazulás és a béke között?

Fil 2:7-8: Milyen áldásokat nyerünk Krisztus által?

Imádkozva gondolkodjunk el az életünkről, és kérdezzük meg önmagunktól: Mit teszünk az Istennel való kapcsolatunk erősítéséért? Mi az, ami árt ennek a kapcsolatnak? Min kellene változtatni az életünkben?

Péntek, június 18.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Egyedül hit által igazulhat meg [a bűnös]. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmességét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Megbocsátja bűneit és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát. Ekként tulajdonítatik a hit igazságként” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 337. o.).

„Amikor megtérés és hit által személyes Megváltónkként fogadjuk el Krisztust, az Úr megbocsátja bűneinket, és elengedi a törvényszegésért járó büntetést. Ekkor a bűnös igaz személyként áll Isten előtt, elnyeri a Menny támogatását, és a Szentlelken keresztül közösségbe kerül a Fiával és az Atyával. Ezen a ponton egy újabb, fokozatos jellegű munka veszi kezdetét. A léleknek meg kell szentelődnie az igazság által. Ez szintén hit által érhető el. A jellem egyedül Krisztus kegyelme által alakulhat át, melyet hit által nyerhetünk el” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 172. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Márk 10–16;

Evangelizálás, „Isten egyaránt hív férfiakat és nőket” c. alfejezet

1. Kit vett Jézus az ölébe?

2. Hol van feljegyezve, hogy Jézus azt mondta Dávidról, hogy a Szentlélek hatása alatt szólt?

3. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok...”

4. Kikről van feljegyezve, hogy a „mezőre mennek vala”?

5. Mít tett Haskel testvér és felesége az evangélium hirdetéséért?

Alapszöveg: Gal 3:11.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Bármit tennénk, emberi természetünk bűnös és érdemtelen Isten feddhetetlenségéhez képest. Szövetség által elfogadva Krisztus helyettesítő halálát, méltókká válhatunk Isten szemében. Bármennyire is megtisztítana, bárhogyan is alakítana minket, hogy az Ő képmását tükrözzük, Jézusnak mindig a mi tökéletes Helyettesünknek kell lennie. Ez az evangélium lényege és a mi nagy reménységünk – a szövetség által kapott reménység.

II. MAGYARÁZAT

Az új szövetség ratifikálása érdekében vérnek kellett folynia. Amint azt a messiási próféciaik megjövendölték, a Golgotán folyt életadó vér jóváhagyta az új szövetséget.

A Kálvária gondolata

Szükségünk van a mennyei kegyelemre, hogy megszabaduljunk az arroganciánktól és a bűnre való hajlamunktól, amely hajlammal – jóllehet vele együtt születünk – nem szabad uralnia bennünket. Ki nem vágyik megszabadulni a kicsinyes féltékenységtől, irigységtől, keserúségtől, haragtól és az őszintétlenségtől, amely emberi természetünk velejárójaként büntudatot ébreszt bennünk? Isten mindezekről megszabadítja szövetsége gyermekeit, ha bíznak Benne és ígéreteiben, és tiszteletben tartják a szövetséget.

„A helyzetük valóban súlyos. Önerőből nem tisztulhatnak meg a bűntől (Péld 20:9), és a Törvény egyetlen cselekedete sem teheti őket képessé feddhetlenné megállniuk Isten előtt (Róm 3:20; Gal 2:16). Következésképpen az engesztelést másvalakinek kell elvégeznie helyettük. Krisztus teljesen odaajándékozta magát, az életét is feláldozza. Ő az eszköz, aki által visszatérhetünk Istenhez. Átala van bejárásunk az Atyához (Ef 2:18), amely bejárást hit által szerezzük meg (Ef 2:17), mert hiszünk Abban, »Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hogy megmutassa az Ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt« (Róm 3:25).” (Raoul Dederen: *„Christ: His Person and Work”*. *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. Review and Herald Publishing Association. 2000. 12. köt., 174–175. o.)

Ábrahám hite (I)

Milyen csodálatos, hogy az Ótestamentum – amelyet gyakran a legalizmus legékesebb példájának tekintenek – a szövetség keretében a hit általi megigazulás ígéretének tagadhatatlan kifejezése! Láthatjuk ezt a jól ismert, Ábrámról (nem Ábrahámról) szóló passzusban, 1Móz 15:6 versében: „És hitt az Úrnak és tulajdonították önéki igazságul.” A héber nyelv egyértelmű: Ábrám hitt az

Úrban, azaz nemcsak a létezésében hitt, hanem az ígéreteiben is, még abban is, hogy egy napon népek atyja lesz.

De mi a helyzet Isten többi, lehetetlennek tűnő ígéretével, mint például az azal, hogy jóllehet bűnösök vagyunk, mégis feddhetetlenek lehetünk az Ő szemében? Ehhez valóban a lehetetlen ígéretet Istenébe vetett hitre van szükség!

Ábrahám hite (II)

„A hit elfogyasztja a mannát, és morzsányit sem hagy hátra a férgeknek. [...] Ábrahám hite képes volt arra, hogy az Úrban bízva nagy távolságokra vigye tevé- és juhnyáját Háránból Kánaánig, és idegen földön leverje a cövekeket és felhúzza sátrait. [...]

Ábrahám mindennapi hite gyakorlati, élő és cselekvő hit volt. Szükségünk van a mindennapi eledel hitére, [...] arra a biztos hitre, hogy a hollókat tápláló Isten nekünk is kirendeli a mindennapi kenyeret. Ez a hit pedig nem a képzelgés talaján él.” (Charles Spurgeon: „*Hearken and Look*”. *Spurgeon’s Expository Encyclopedia*. 1–2. köt. Baker Books. 1996. 43, 47–48. o. Lásd Ézs 51:2 versét.)

Bízzunk az ígéretekben!

„Hogyan kockáztathatott ilyen sokat az Istenség? Hogyan jelentheti ki Isten az emberekről, hogy feddhetetlenek, jóllehet még csak a tökéletesség útján haladnak, és korántsem jutottak el a feddhetetlenség szintjére? Hogyan jelentheti ki róluk, hogy el lettek fogadva, róluk, akiket nem lehet elfogadni? [...]

A választ három pontban foglalhatjuk össze:

Elsősorban, Isten azért jár el így, mert teljességgel elfogadja őszinte imáinkat és erőfeszítéseinket a lelki érettség eléréséért folytatott küzdelmünkben. [...]

Másodsorban, Jézus Krisztus azért kezdeményezhet egy ilyen akciót, mert az a hit, amit bennünk lát, a valóságban nem a mienk, hanem az Övé. A saját hitét látja meg bennünk, és megtisztelti ezt a hitet. Abból a tényből kifolyólag a mienk ez a hit, hogy szeretetének kedvezményezettjei vagyunk, kegyelmének a tárgya. Mindazonáltal az Övé ez a hit, mivel az üdvözítő hit isteni eredetű, nem emberi. [...]

Harmadsorban, Isten azért cselekszik ilyen fokú bizalommal, mert a végső vizsgálat alatt az Atya nem ránk fog összpontosítani, hanem Krisztus feddhetetlenségére, amely befedez bennünket.” (Calvin Rock: *Seeing Christ: Windows in His Saving Grace*. 158–159. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Elnyerted-e az üdvösséget? A kérdés megválaszolásához fontos megérteni, mi az üdvösség vagy a megmentés, megváltás? A *megmen-*

tés főnév cselekvést feltételez, abszolút szótöve a *ment* ige. Milyen cselekvést feltételez tehát a megmentés, megváltás (üdvösség/üdvözülés)?

A különböző felekezetek eltérően értelmezik az üdvösséget. Egyesek a múltba helyezik, mondván, hogy az eseményre a golgotai kereszten került sor, amikor is minden bűn megbocsátást nyert és el lett törölve. Mások a jövőbe helyezik az üdvösséget; szerintük a Jézusban hívő ember, miután meghal, a purgatóriumban tisztul meg. Ezek pontszerű elképzelések az üdvösségről, amely pontosan meghatározott időben következik be.

A hetednapi adventistáknak lineáris elképzelésük van az üdvösségre vonatkozóan. Azaz: az üdvösségnek van múltja, van jelene és van jövője; folyamat: számos isteni cselekedet és emberi válasz.

Isten már a kezdetben előrelátta annak lehetőségét, hogy Ádám és Éva elutasítja Őt. Szabad akarattal teremtette meg őket: szabadon választhattak a jó és a rossz között. Majd vállalta a felelősséget, hogy helyrehozza a bűnük okozta rosszat. Jézus tett egy lépést az ember felé, és ezt mondta: „Én fogom megízlelni helyettük a második halált!”

Isten szövetséget kötött népével, és sosem változtatott a szövetség feltételein. Az Isten és a nép közötti kölcsönhatás feltételeit a szövetség keretében rögzítették. Isten a szentélyszolgálat és Jézus áldozata által szemléltette a megváltási tervet.

Azzal tehetünk a legtöbbet a világért már most, ha elmondjuk az embereknek, hogy ki Jézus, mit tett a múltban, mit tesz a jelenben, és mit fog tenni a jövőben értünk. Jézus munkája sosem szakadt félbe. Jelen pillanatban is Ő megváltásunk folyamatának leglényegesebb eleme.

Mit jelent számodra az üdvösség? Mit fogsz válaszolni, ha valaki az üdvösséged felől kérdez téged?

1. Kérd meg csoportod tagjait, hogy válaszoljanak a kérdésre: Elnyerted-e az üdvösséget? Beszéljétek meg a válaszokat, továbbá beszélgetsetek arról is, hogy mi, hetednapi adventisták hogyan értelmezzük a megváltási tervet és annak működését. Miért tűnik úgy, hogy az adventisták küzdenek ezzel a kérdéssel?

2. Ellen G. White azt mondta, hogy Isten mindenünket úgy szeret, mintha az egyedüli emberek lennénk a földön. Mit tanulhatunk ebből Isten szeretetére vonatkozóan? Elmélkedj e gondolat felett, és gondolkodj azon, hogy miért oly reményteljes ez a következtetés.

3. Jézus korában egyeseknek az volt az egyik alapvető felfogásuk, hogy az embernek „el kell nyernie” Isten kegyeit. A keresztények egyik meghatározó álláspontja szerint viszont az ember nem tehet mást, minthogy elhiggye mindazt, amit Isten mond. Figyelembe véve a két felfogás közti különbségeket,

szerinted Pál miért Ábrahámot jelölte meg a hit legnagyobb példaképének (Róm 4:1–8)?

4. A tanulmány csütörtöki részében esett szó arról, hogy amikor haláluk előtt az emberek újraértékelik az életüket, rájönnek, mennyire hiábavalóak és értelmetlenek voltak a cselekedeteik az üdvösség megszerzésében. Melyek azok az élethelyzetek, amelyekben mintha azt éreznénk, hogy inkább magunkra kell támaszkodnunk, mint bárki vagy bármi másra? Lelki életed hogyan tükrözi azt, hogy ki vagy mi tart téged ellenőrzése alatt?

5. „Isten nem mond le rólunk a bűneink miatt. Követhetünk el hibákat és okozhatunk szomorúságot a Szentléleknek, de ha megtérünk és alázatos szívvel Isten elé járulunk, nem fog elűzni minket. Vannak akadályok, amelyeket el kell távolítanunk. Megtörténhetett, hogy zúgolódtunk, hamis, csalóka érzéseket ápolunk, büszkeséget, önelégültséget, türelmetlenséget. Mindezek elválaszthatnak minket Istentől. Bűneinket meg kell vallanunk, szívünkben mélyebb munkát kell végeznie a kegyelemnek. A gyöngék és csüggedtek Isten erős embereivé válhatnak, akik véghez viszik az Úr nemes munkáját.” (Ellen G. White: *A hit és a cselekedetek*. 35. o.)

Hogyan tanulhatunk meg e tanácsok szerint élni?

6. Mindannyian átéltük már az elutasítás és a be nem tartott ígéretet tapasztalatát. A Biblia viszont tele van olyan ígéretekkel, amelyekben teljességgel bízhatunk. Mindezek dacára mi vagyunk azok, akik engedetlenségünk folytán kilépünk a szövetség kapcsolatának keretéből. Ismerve a tönkrement kapcsolatok fájdalmas tapasztalatát, mit tehetünk annak érdekében, hogy biztosak legyünk abban, nem úgy tekintünk az Istennel való szövetségi kapcsolatainkra, mint ami magától létezik, és amiben nekünk is részt kell vállalnunk?

7. Jézus feláldozta magát, mivel olyan adósság gyűlt össze a számlánkon, amit nem tudtunk volna kifizetni. Miért nem törölhette volna el Isten egyszerűen az adósságunkat? Ha Isten ezt nem tehette meg, azt jelenti, hogy saját Törvénye Őt is korlátozza?

8. 1Pt 1:18–19 verseiben a szerző azt írja, hogy Jézus „drága vérében váltat meg” a hallgatói „az ő atyáiktól örökölt hiábavaló életükből”. Egy jövőbeni büntetéstől való szabadításról ír itt Péter? Vagy pedig ennek a megváltásnak a hallgatói jelen életére gyakorolt befolyására is utalt?

9. 1Móz 15:6 verse kijelenti, hogy Ábrahámnak igazságul tulajdoníttatott az ő hite. Ma sokan a hitet vagy a meggyőződést egy egész sor hitalapelv vagy nyilatkozat elfogadásával társítják. Erre vonatkozik az említett bibliaszöveg? Miért igen, vagy miért nem? Ha nem, milyen szerepet játszanak az Istenről alkotott „helyes” meggyőzések a Vele való kapcsolatunkban?

13.

TANULMÁNY

június 19–25.

Az új szövetség szellemében élni

**E heti tanulmányunk: János 5:24; Róma 3:24-25; 2Korinthus 5:21;
1János 1:4; 4:16; Jelenések 2:11; 20:6, 14; 21:8**

Szombat délután

Alapige: „...én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10, ÚRK)

A negyedévi tanulmányunkban a szövetséggel foglalkoztunk, amiben (lehámozva a legegyszerűbb, legtisztább formájáig) Isten alapvetően kijelenti: *Így foglak megmenteni a bűntől, és kész.*

A végkifejlet, a szövetségi ígéret nagy fináléja természetesen az örök élet az újjáteremtett földön, de nem kell addig várnunk, már ma is élvezhetjük a szövetség áldásait. Az Úr törődik az életünkkel *most*, a legjobbat akarja számunkra *most*. Az Ő szövetsége nem olyan megállapodás, amelynek értelmében ezt és ezt és ezt megteszed, majd később, valamikor igen soká megkapod a jutalmad. A jutalmak, az ajándékok áldások, amelyeket már itt és most élvezhet, aki hit által belép a szövetségi kapcsolatba.

Az e heti tanulmányunkban, a szövetséggel foglalkozó sorozatunk utolsó részében a szövetség néhány azonnali áldását tekintjük át, ígéreteket, amelyek Istennek a szívünkre hulló kegyelméből jönnek, mert meghalljuk a kopogását és kinyitjuk az ajtót. Természetesen több áldás is van annál, mint amennyivel ezen a héten foglalkozhatunk. Ám ez még csak a kezdet, annak a kezdet, ami valóban soha nem ér majd véget.

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért örülhetünk? Milyen alapon tarthatunk igényt erre az ígéretre? Mi miatt szabadíthat fel a szövetség a bűntehertől? Mit jelent az új szív?

Június 26. – A börtönszolgálat napja

„És ezeket azért írok néktek, hogy örömetek teljes legyen” (1Jn 1:4).

Nézzük meg, hogy mit írt itt János! Néhány egyszerű szóval azt fejezte ki, ami nekünk mint szövetséges népnek az egyik nagy előnyünk – mégpedig az öröm ígérete.

A keresztényeket gyakran arra figyelmeztetik, hogy ne menjenek az érzéseik után, a hit nem érzés, túl kell látnunk az érzéseinken, és mindez igaz is. Ugyanakkor azonban nem lennénk emberek érzések, érzelmek, hangulatok nélkül. Nem tagadhatjuk az érzéseinket, de meg kell értenünk, a megfelelő helyen kell kezelni azokat, amennyire lehetséges, kontrollálva. Az érzések megtagadása viszont emberi létünk tagadását jelentené (akár mondhatnánk azt is egy körnek, hogy ne legyen kerek). Amint tehát ez a vers is mondja, nemcsak kell, hogy legyenek érzéseink (ebben az esetben az öröm), hanem azok teljességét is tapasztalnunk kell. Aligha hangzik ez úgy, mintha az érzéseinket meg kellene tagadnunk, ugye?

1. Olvassuk el 1Jn 1:4 szövegkörnyezetét, a fejezet kezdetétől! Miről írt János az első keresztényeknek, ami a reményei szerint teljessé teheti az örömeiket? Miért kell belőlünk is örömet kiváltania ennek?

János a tizenkét tanítvány egyikeként csaknem a legelejétől kezdve tanúja volt Krisztus három és fél éves szolgálatának, a legfantasztikusabb eseményeknek (ott volt a keresztnél, a Gecsemánében, a megdicsőülés hegyén is). Szenttanúként valóban joggal szólhatott erről a témáról.

Figyeljük meg azt is, hogy nem önmagát emeli ki, hanem azt hangsúlyozza, amit Jézus tett a tanítványokért, akik így már nemcsak egymással, hanem Istennel is közösségben lehettek. Jézus utat nyitott számunkra, hogy mi is közeli kapcsolatba léphessünk vele. Ennek a közösségnek, kapcsolatnak az egyik következménye az öröm. János azt akarta, hogy a keresztények tudják: amit Jézusról hallottak, az igaz (hiszen ő látta, hallotta és meg is érintette). Így ők is örömmel teljes kapcsolatba léphetnek a mennyei Atyával, aki szereti őket és Fia által önmagát adta értük.

Bizonyos értelemben János a személyes bizonyágtételét mondja itt el. És mi a te bizonyágtételed, személyes tapasztalatod a Jézussal való kapcsolatról? Mit mondhatsz el, ami miatt valaki jobban örülhet az Úrban? Erre törekedett János is.

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1).

Egy fiatal nőt brutális kegyetlenséggel meggyilkoltak, az elkövetőt nem találták. A rendőrök csapdát akartak állítani, ezért egy lehallgató készüléket rejtettek a nő sírjába. Hónapokkal később egy este egy fiatal férfi ment a sírhoz, zokogva térdre esett, úgy könyörgött a nő bocsánatáért. A szavait lehallgató rendőrök természetesen letartóztatták a bűncselekmény elkövetése miatt.

Mi hajtotta a férfit a sírhoz? A büntudat, mi más?

Természetesen mi soha nem követtünk el olyan szörnyűséget (remélhetőleg), mint ez a fiatalember, de mindannyian bűnösök vagyunk, mindannyian tettünk valamit, amit szégyellünk, amit szeretnénk visszafordítani.

Hála Jézusnak és az új szövetség vérének, egyikünknek sem kell a bűn stigmájával élni! A mai bibliavers értelmében Isten nem kárhoztat bennünket többé. A legfőbb Bíró olyannak tekint minket, mintha nem követtük volna el azokat a dolgokat, amelyek büntudatot váltanak ki belőlünk.

2. Hogyan világítanak rá a következő versek Róm 8:1 értelmére? Jn 5:24; Róm 3:24-25; 2Kor 5:21

Az Úrral való szövetséges élet egyik nagy ígérete, hogy nem kell többé a büntudat súlya alatt maradnunk. A szövetség vére miatt Isten leveheti rólunk a bűnterhet, rólunk, akik eldöntöttük, hogy szövetségi kapcsolatba lépünk vele; akik eldöntöttük, hogy a hit, a megtérés és az engedelmesség feltételeihez tartjuk magunkat. Amikor Sátán azt akarja a fülünkbe sügni, hogy gonoszok, rosszak vagyunk, túl nagyok a bűneink ahhoz, hogy Isten elfogadjon, mi is folyamodhatunk ahhoz, amit Jézus tett a pusztai megkísértésekor: idézhetjük a Szentírást. Az egyik legjobb idézet ilyenkor Róm 8:1. Ez nem jelenti azt, hogy tagadnánk a bűn valóságát az életünkben. Viszont az Úrral való szövetségi kapcsolatunk miatt nem kell többé a bűn kárhoztatása alatt élnünk. Jézus megfizette értünk a büntetést, most pedig az Atya színe előtt állva könyörög értünk, a saját vérét, a saját igazságát mutatja fel a mi bűneink helyett.

Mit változtat már most az életünkön az, hogy az Úr megbocsátott nekünk, bármilyen bűnt követtünk is el? Ennek fényében hogyan tudunk jobban visonyulni azokhoz, akik vétettek ellenünk?

„Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerzén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:17-19).

Amint a tanulmány korábbi leckéi rámutattak, az új szövetségben az Úr a szívünkbe helyezi törvényét (Jer 31:31-33). Ám nemcsak a törvény kerül oda, hanem ahogyan a mai igénk rámutat: Krisztus is, ami nagyon is érthető, a Krisztus és a törvény közötti szoros kapcsolat miatt. Tehát Krisztus törvényével a szívünkben és mivel Krisztus is ott lakozik (az eredetiben itt szereplő görög ige azt is jelenti, hogy „letelepszik”), elértünk a következő nagyszerű szövetségi áldáshoz, ami az új szív.

3. Miért van szükségünk új szívre? Milyen változás látszik azon, aki Istentől új szívet kap? _____

Olvassuk el újból a mai bibliaverset! Figyeljük meg, Pál kiemeli a szeretet elemét, azt, hogy meg kell gyökerezni, alapozódnunk benne. Ezek a szavak arra utalnak, hogy a szeretet alapja stabilitást, szilárdságot és állandóságot biztosít. A hitünknek nincs jelentősége, ha nem az Isten és emberek iránti szeretetben gyökerezik (Mt 22:37-39; 1Korinthus 13. fejezet). A szeretet nem légüres térben alakul ki. Ellenkezőleg! Azért tapasztaljuk, mert Isten irántunk való szeretetének (minden ismeretet felülhaladó szeretetének) felvillanását megláttuk Jézus által. Ebből következően megváltozik az életünk, a szívünk, új emberré leszünk, új gondolatokkal, új vágyakkal és új célokkal. Isten irántunk tanúsított szeretete változtatja meg a szívünket, Ő ültet belénk szeretetet mások iránt. Valószínűleg legalább részben erre gondolt Pál, amikor arról írt, hogy beteljük *„az Istennek egész teljességéig.”*

4. Olvassuk el 1Jn 4:16 versét! Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, amit Pál írt Ef 3:17-19 szakaszában?

Nézzük át újra a ma vizsgált igéket! Mit tehetünk annak érdekében, hogy az ezekben foglalt ígéretek teljesedjenek az életünkben? Van, amin változtatnunk kellene, ami talán gátolja, hogy a tapasztalatunk növekedjen „az Istennek egész teljességéig”? Írjunk egy listát arról, hogy mi mindenre kellene változtatnunk az életünkben!

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él, és mindenki, aki él, és hisz énbennem, soha meg nem hal” (Jn 11:25-26, ÚRK).

Az örök életnek két dimenziója van: a *jelen* dimenziója a bővelkedő élet tapasztalatát hozza a hívőnek már most (Jn 10:10), amibe beletartozik az a sok ígéret, amelyek a mostani életünkre vonatkoznak.

A *jövő* dimenziója természetesen az örök élet – a testi feltámadás ígérete (Jn 5:28-29; 6:39). Ez az esemény ugyan majd csak a jövőben történik meg, de ez az, ami minden másnak értelmet ad, minden keresztyén reménységünk koronája.

5. Térjünk vissza a mai alapigénkhez! Mit mond itt Jézus? Hol találhatjuk meg az örök életet? Hogyan értsük azt, hogy aki él és hisz benne, az nem hal meg, még ha meg is hal (lásd Jel 2:11; 20:6, 14; 21:8)?

Természetesen mind meghalunk, de Jézus szerint a benne hívők számára ez a halál csak olyan, mint az alvás, átmeneti megszakítás, aminek véget vet a feltámadás. Krisztus visszatérésekor a Krisztusban meghaltak halhatatlanságban támadnak fel, az Úr élő követői pedig egy szempillantás alatt halhatatlanná változnak át. A Krisztusban lévő halottak és élők is egyformán feltámadott testet kapnak. Isten népe számára akkor kezdődik a halhatatlanság. Milyen hatalmas öröm tudni, hogy utunk nem a sírban végződik, sőt nem is ér véget, mert örökké tartó, új életet kapunk!

„Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk Vele. Ezen egészség ereje által kell majd előjőnnünk a sírból – ez nemcsak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete a miénk lesz. Aki meglátja Krisztus igaz jellemét és szívébe fogadja Őt, annak örök élete van. Krisztus a Lélek által lakozik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel befogadjuk szívünkbe, az örök élet kezdete” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 323. o.).

Hogyan élvezhetjük már most az örök élet áldásait? Vagyis, mit ad nekünk ez az ígéret a jelenben? Írjunk egy listát arról, hogy személyesen milyen áldásait látjuk az örök élet ígéretének a hétköznapijainkban! Hogyan tudjuk a legjobban átadni ezt a reménységet és ígéretet valakinek, aki nehézséggel küzd, mert talán elvesztett valakit a szerettei közül?

„Menjete el azért, és tegyete tanítvánná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:19-20, ÚRK).

Az emberek világszerte küzdenek azzal, amit a dél-afrikai író, Laurens Van Der Post úgy nevezett, hogy „az értelmetlenség terhe”. Megkapják az élet ajándékát, azt azonban nem tudják, hogy mit kezdjenek vele, nem tudják, mi az ajándék célja, nem tudják, hogyan használják. Mintha valakinek egy könyvtárnyi ritka könyvet ajándékoznának, de ő nem olvasná azokat, hanem elégetné. Milyen rettenetes értékpazarlás!

Az azonban nem kell ezzel a problémával küzdenie az új szövetségben élő kereszténynek. Ellenkezőleg! Aki ismeri a megfeszített, de feltámadt Megváltót (és személyes tapasztalatot szerzett vele), aki vállalta a halált minden ember bűneiért, hogy örök életük lehessen, az tudja, mi az öröm. Tekintettel Mt 28:19-20 egyértelmű felhívására, a hívó embernek van küldetése és életcélja: hogy hirdesse a világnak azt a csodálatos igazságot, amit személyesen tapasztalt Krisztus Jézusban. Micsoda kiváltság! A világ végén szinte minden eltűnik, amit most ismerünk, de az evangélium hirdetésének az örök életre kiterjedő hatása lesz. Ez az igazi küldetéstudat, életcél!

6. Elemezzük a mai bibliaverset! Milyen konkrét felszólításokat mond Jézus a különböző részeiben? Mi minden tartozik ezekhez? Milyen ígéretet kapunk, aminek hitet és bátorságot kell adnia nekünk ahhoz, hogy megtegyük, amit Krisztus ránk bízott?

*Az új szövetség alatt élő keresztényeknek az Úr világos megbízást adott. Mindannyiunknak lehet valamilyen szerepe, legyünk bárkik, bármilyen életszakaszban, bármiféle korlátok között. Végezzük a feladatunkat? Tehetnénk még többet? Tervezzük meg a csoportunkkal, hogyan tudnánk még jobban ki-
venni a részünket a munkából!*

Péntek, június 25.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Isten népe megszabadul” c. fejezetből 543–551. o.; *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Öröm az Úrban” c. fejezet, 85–93. o.

„Isten szent Fiának nem voltak bűnei, fájdalmai, mások fájdalmait hordozta, mert az Úr mindannyiunk vétkét Órá vetette. Isteni együttérzése miatt az emberi családhoz kötötte magát, és az emberiség képviselőjeként alávetette magát annak, hogy bűnösként bánjanak vele. Beletekintett a megpróbáltatások mélységébe, amelyet bűneink nyitottak meg, és áthidalja a szakadékot, ami az embert Istentől elválasztja” (Ellen G. White: *Bible Echo and Signs of the Times*. 1892. aug. 1.).

„Jöjj, testvérem, ahogy vagy, bűnösen, beszennyezve! Tedd rá bűneid terhét Jézusra, és hit által kérd az érdemeit! Gyere most, amíg itt van a kegyelem, gyere bűnvallomással, töredelmes lélekkel, és Isten bőségesen adja bocsánatát! Ne merj még egy lehetőséget elszalasztani! Hallgass a kegyelem hangjára, ami most kérlek: kelj fel a halálból, hogy Krisztus világosságot adhasson neked! Minden mostani pillanat közvetlenül kapcsolódni látszik a végzetek valamelyikéhez a láthatatlan világban. Ezért ne hagyd, hogy a büszkeséged és a hitetlenséged miatt még tovább elutasítsd a felajánlott kegyelmet! Máskülönben végül így kesereghetsz: »Vége az aratásnak, a nyár elmúlt, de nem jutottunk üdvösségre«” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 353. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Lukács 1–7;

Evangelizálás, „Az evangéliumi lelki gondozó” c. alfejezet

1. Mit éreztek a pásztorok, amikor megjelent nekik az Úr anyyala?

2. Ki az a három politikai vezér, akinek a neve ugyanabban a bibliaversben van megemlítve? _____
3. Mit tudtak Jézusról az emberekből kiűzött ördögök? _____
4. Milyen hír terjedt el „egész Júdeában és a körül való minden tartományban”? _____
5. Mit kell előbb megtanulniuk a nőknek, hogy jó munkát végezhesenek Istenért? _____

Alapszöveg: Jn 10:10.

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Az Isten és az emberiség közti szövetség átlépi a vallásos dogmák és az egyszerű hitalapelvek keretét: a mennyel való kapcsolatunkat határozza meg. Elfogadva a szövetséget, megnyitjuk életünket Isten szeretete és üdvözítésünkre tett ígérete előtt.

II. MAGYARÁZAT

Willem de Kooning New York-i festőművész hosszabb időt töltött Észak-Karolina államban. Egy este feleségével együtt egy szabadtéri partiról kilépve úgy döntöttek, hogy sétálnak egyet. Az égbolt felhőtlen volt, ragyogtak a csillagok. „Olyan látvány tárult elénk, amelyet addig nem láttunk bent, a városban, ahol a vakító fények miatt elhalványulnak a csillagok. Tetőtéri lakásunk ablakából amúgy is csak egy kis darab égbolt volt látható. »Menjünk vissza a partira!« – mondta de Kooning. – »A világegyetem megborzongat!«»

Borzongás?

Kétségkívül megborzongató érzés lehet egy fényévekben mérhető valóságot szemlélnünk nekünk, akik méterben és centiméterben mérjük magunkat. Miután évezredekken keresztül úgy hittük, hogy a világegyetem központjában kuporgunk, hatalmas csapás az énünkre nézve annak elfogadása, hogy szégyenletes módon trillió galaxisok egyik galaxisának a szélére lettünk „száműzve”.

David Hume mondta elkeseredve: „Egy ember élete nem fontosabb a világegyetem számára, mint egy osztrigáé.”

Tulajdonképpen ez attól függ, hogy melyik univerzumot választjuk. Egy értelem, cél és Isten nélküli világegyetemben valóban érvényes David Hume állítása, de nem abban az univerzumban, amelyet a Szentírás ekképpen ír le: „József pedig az álomból felszerkenvén, úgy tőn, amint az Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé. És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.” (Mt 1:24–25).

Az emberiség annyira fontos, hogy Isten, a világegyetem Teremtője a részévé vált. Isten, akinek a teremtett művét fényévekben mérjük, leereszkedett a méterben és centiméterben mért emberi dimenzióba.

William de Kooning a természet törvényeinek korlátai miatt nem alakulhatott át valamely alkotásává, Isten azonban, akit nem gátolnak a fizika törvényei, ezt megtehetette, és meg is tette: Jézusban testet öltött, és megszületett Názáretben. A Teremtő emberré vált, és olyan erős szálakkal kötötte magát hozzánk, amelyek sosem fognak elszakadni.

A szövetség központi eleme az örök élet ígérete azáltal, amit Jézus értünk tett: lejött közénk és meghalt értünk. Az ígéret a mienk, nem a cselekedeteink, hanem a kegyelem és a hit által.

Hinni Jézusban annyit jelent, mint elhinni, hogy a halála rendelkezik a minden múltbéli bűn eltörléséhez szükséges abszolút erővel. Ezt nevezzük hit általi megigazulásnak. *Hinni Jézusnak* azt jelenti, hogy hiszünk Vigasztalónk azon képességében, hogy az Úr Jézus papsága által megadhatja a mindenhol jelenvaló kegyelmet, hogy ily módon legyőzhessük jellembéli hiányosságainkat. Ezt pedig hit általi megszentelődésnek nevezzük. Kegyelem által üdvözülünk, de a hit az eszköz, amely által a kegyelem kedvezményezettjeivé válunk.

Az új szövetség és az örök élet

„Az Újtestamentumban a feltámadás jó híre sokkal többet jelent a jövőre vonatkozó érdekes információknál. Az Újszövetség jó híre átalakítja és értelemmel, reménységgel gazdagítja jelen életünket. Saját sorsukba vetett bizalmuknak köszönhetően a keresztények már most új életet élnek. Akiknek szívében jelen van a remény, hogy részük lesz Isten dicsőségében, azok átalakulnak, más emberekké válnak, és még a szenvedésben is örvendenek, mivel életüket a reménység motiválja.” (John C. Brunt: *„Resurrection and Glorification”*. *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. 12. köt., 349. o.)

Az új szövetség és a küldetés

„A Biblia összes próféciájának, valamint a megváltás történetének központi eleme Isten országának földi megalapítása. A Szentírás a megteremtett és elvesztett földi paradicsom történetével kezdődik (1Móz 1–3), és az Újtestamentumban a helyreállított paradicsom képével ér véget (Jel 21:22). Izraelnek mint a szövetség különleges népének kiválasztása nem cél volt önmagában, hanem Isten választott módszere, amely országa igazságosságának és békéjének látható jele volt minden nép számára. Krisztus megtanította az új szövetség népét – az Ő egyházát –, hogyan imádkozzon: »Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, miként a mennyben, úgy a földön is!« (Mt6:10). Az apostoli evangélium üzenete ily módon apokaliptikus távlatokat nyert, alapvető folytonosságban az Isten által az ókori Izraellel kötött szövetséggel.” (Hans K. LaRondelle: *„The Remnant and the Three Angels’ Messages”*. *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. 12. köt., 857. o.)

III. ALKALMAZÁS

Elmélkedésre: Amikor bölcs mondásokat, elmélkedéseket tartalmazó könyvet olvasol, észreveheted, hogy a leglenyűgözőbb maximák a leggyakrabban a halálos ágyukon fekvő betegek szájából hangzanak el. Egy híres

ateista utolsó szavai voltak ezek: „Nemsokára félelmetes ugrást hajtok végre a sötét mélységbe!” Isten összes szövetsége és ígérete egyetlen kívánságban összpontosul: meg akar menteni minket a bűnből. Az élet végeztével szövetségi kapcsolatunk megítélése következik.

1. Egy lelkész mondta egyszer: „Én hiszek a halálos ágyon tett vallomásoknak. Tudom, hogy Isten elfogadja őket, de el kell ismernem, hogy kissé nyugtalanítanak. Nem tehetem meg, hogy ne tegyem fel a kérdést: valóban hitelesek ezek a vallomások?”

Természetes, hogy elgondolkodunk mások motivációin. Hogyan viszonyul Isten az üdvözülni vágyó közeledéséhez? Miként befolyásolja a válaszát a mindentudása, a jövő ismeretének képessége?

2. Amikor szövetséges kapcsolatba lépünk Istennel, felszabadulunk a bűntudat és sajnálkozás terhe alól, ami ugyanakkor örömmel tölti el szívünket. Képzeld el, mi történik a mennyei udvarokban, amikor megteszed az első lépést az örökkévalóság felé! Mit mondana neked az őrzőangyalod?

3. Jézus jobb- és baloldalán két gonosztevő függ a kereszten. Az egyik gúnyt űz a Megváltóból, a másik kéri Őt, hogy üdvözítse. Micsoda bizalomnak kellett lennie a lelkében Jézus iránt, hogy Isten ígéreteire hivatkozott anynyi év után, hogy hátat fordított neki! Figyeljük meg, hogy Jézus nem beszélt hozzá, amíg ő meg nem szólította. Mit üzen ez a jelenet a Szentlélek szerepéről? Kérhetjük-e Istentől az üdvösséget, bármennyire is reménytelennek érezzük a helyzetünket? A keresztre feszített lator már csak keveset élt, miután szívébe fogadta Jézust. Ennek ellenére milyen hatása lehet a döntése másokra? Szövetségi kapcsolatba lépésünk Istennel hogyan befolyásolja a misszióra és az evangelizációra való felhívásra adott válaszunkat?

4. Valaki a latornak a tizenkettedik órában elnyert üdvösségét úgy írta le, mint egy véletlenszerű belépést a mennyei paradicsomba, mintha az illető megfogta volna a félig nyitott ajtó kilincsét, és besurrant volna a résen. Sokan visszaélnék Isten kegyelmével, és csak azután élnek az üdvösség lehetőségével és fogadják el Jézust, hogy kiélték az életüket, ahogy az utolsó percben megtért lator is. Hogyan győznél meg valakit arról, hogy mennyire fontos most elfogadnia Jézust, ahelyett hogy élete utolsó éveire halogatná a döntést?

5. Sokan azzal töltik az életüket, hogy a boldogságot keresik, ami sokszor csalóka lehet. Az öröm, a Szentlélek egyik gyümölcse az, amely után vágyódunk kellene. Mi a különbség a boldogság és az öröm között? Az öröm, akár csak a boldogság olyasvalami, amit egymagunk megszerezhetünk, vagy pedig azt is ajándékba kapjuk, mint az üdvösséget? Beszélgetsek erről a csoportban.

6. Sok dolog van, amiért valóban illik büntudatot éreznünk. Jézus által Isten menekülési lehetőséget kínál fel ebből az állapotból. Ez szükségszerűen azt jelenti, hogy megpróbálhatjuk – vagy meg kellene próbálnunk – nem érezni magunkat bűnösöknek? Felelőtlenség lenne ez? Beszélgessek erről a csoportban.

7. Gyakran szokták mondani: „A lelkiismereted vezéreljen!” A lelkiismeret és a megújult szív, amit Isten több helyen is megígért a Bibliában, egy és ugyanaz? Lelkiismeretünk valóban annyira bizalomra méltó, hogy vezérünk lehet az életben?

8. Keresztény küldetésünk ezen a földön hirdetni a világnak a Jézusról szóló jó hírt. Ez azt jelenti, hogy minden kereszténynek kitartóan győzködő kereskedői személyiséggel kell rendelkeznie? Miért igen, vagy miért nem? Hogyan használja fel Jézus az emberi személyiségek, vérmérsékletek és talentumok teljes skáláját az evangéliumi üzenet terjesztésére?

REGGELI DICSÉRET

ÁPRILIS

1. Cs. Mt 23:10
2. P. 1Jn 4:21
nny. MS 19:52, SM 20:00, AR 20:05
- 3. Szo. Zsid 13:8**
nny. MS 19:53, SM 20:01, AR 20:06
4. V. Péld 4:18
5. H. 2Tim 1:7
6. K. Sof 3:17
7. Sze. Mt 5:14
8. Cs. 2Kor 3:18
9. P. Jak 2:23
nny. MS 20:01, SM 20:10, AR 20:14
- 10. Szo. Csel 2:39**
nny. MS 20:03, SM 20:11, AR 20:15
11. V. 2Kor 2:4
12. H. Mt 18:3
13. K. 1Pt 5:2-3
14. Sze. Mt 6:20
15. Cs. Jn 21:15
16. P. Róm 1:14
nny. MS 20:11, SM 20:20, AR 20:23
- 17. Szo. Eféz 4:25**
nny. MS 20:12, SM 20:21, AR 20:24
18. V. Préd 12:16
19. H. 1Móz 37:27
20. K. Péld 23:12
21. Sze. 2Sám 12:12-13
22. Cs. Zsolt 92:13
23. P. Zsolt 25:4
nny. MS 20:20, SM 20:30, AR 20:32
- 24. Szo. 1Móz 50:17**
nny. MS 20:22, SM 20:31, AR 20:34
25. V. Péld 21:21
26. H. Jn 16:33
27. K. Zsolt 28:2
28. Sze. Jób 5:11
29. Cs. 2Móz 32:32
30. P. Lk 5:20
nny. MS 20:30, SM 20:40, AR 20:42

MÁJUS

- 1. Szo. 1Kor 3:5-7**
nny. MS 20:31, SM 20:41, AR 20:43
2. V. 1Móz 1:26
3. H. 1Kor 13:12
4. K. Zsolt 2:11
5. Sze. Jel 22:4
6. Cs. Péld 27:19
7. P. 1Sám 2:18
nny. MS 20:39, SM 20:49, AR 20:51
- 8. Szo. Péld 17:6**
nny. MS 20:40, SM 20:51, AR 20:52
9. V. Péld 22:1
10. H. Zsolt 128:5-6
11. K. Zsolt 71:3
12. Sze. 5Móz 4:9
13. Cs. Eféz 4:29
14. P. Eszter 2:7
nny. MS 20:48, SM 20:58, AR 20:59
- 15. Szo. Mt 25:40**
nny. MS 20:49, SM 21:00, AR 21:01
16. V. Péld 23:24-25
17. H. Kol 3:20
18. K. Filemon 10
19. Sze. 1Kor 12:4
20. Cs. Lk 7:32
21. P. Mt 18:4
nny. MS 20:56, SM 21:07, AR 21:07
- 22. Szo. 1Kor 4:17**
nny. MS 20:57, SM 21:08, AR 21:09
23. V. Jn 13:15
24. H. Lk 24:35
25. K. Zsid 11:33
26. Sze. 2Tim 3:16
27. Cs. Péld 17:17
28. P. Eféz 5:27
nny. MS 21:03, SM 21:15, AR 21:15
- 29. Szo. Lk 10:33**
nny. MS 21:04, SM 21:16, AR 21:16
30. V. Zsid 13:5
31. H. Jób 38:28

JÚNIUS

1. K. Eféz 4:32
2. Sze. Ruth 1:16
3. Cs. Ésa 29:13
4. P. Lk 17:1-2
nny. MS 21:09, SM 21:21, AR 21:21
- 5. Szo. 2Pt 1:5-7**
nny. MS 21:10, SM 21:22, AR 21:22
6. V. Mt 5:46-47
7. H. Mt 5:37
8. K. Jn 11:33
9. Sze. 1Jn 3:14
10. Cs. 1Pt 3:8
11. P. Jn 15:12
nny. MS 21:14, SM 21:26, AR 21:26
- 12. Szo. Lk 6:31**
nny. MS 21:15, SM 21:27, AR 21:26
13. V. 1Kor 12:26
14. H. Kol 3:12
15. K. 1Thes 2:20
16. Sze. Mt 11:28
17. Cs. 1Tim 5:8
18. P. 5Móz 6:6-7
nny. MS 21:17, SM 21:30, AR 21:29
- 19. Szo. Jel 1:3**
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:29
20. V. Jel 22:7
21. H. Zsolt 101:2
22. K. 1Móz 12:1,4
23. Sze. Lk 22:31-32
24. Cs. Mt 19:13-15
25. P. 2Móz 20:2-3
nny. MS 21:19, SM 21:31, AR 21:30
- 26. Szo. 2Móz 20:4-6**
nny. MS 21:19, SM 21:31, AR 21:30
27. V. 2Móz 20:7
28. H. 2Móz 20:8-11
29. K. 2Móz 20:12
30. Sze. 2Móz 20:13